

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CH\Chase James Hadley\Chase, James Hadley -
Poslani v Benatkach.pdb

PDB Name: Chase, James Hadley - Poslan...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.10.1937
Modification Date: 13.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

James Hadley CHASE
Poslání v Benátkách

Kapitola první SOS

Mariana Rigbyová, vysoká tmavovlasá kráska v šedém kabátku a sukni a s červeným kloboučkem, svižně rázovala po kočičích hlavách uličky Upper Brook Mews.

Po obou stranách uličky se táhly garáže, poskytující útulek vozům značek Rolls-Royce, Bentley a Daimler, jejichž zazobaní vlastníci bydleli v sousedství. Nad garážemi žili v ubytovnách řidiči, kteří většinu času své svěřence myli, natírali voskem a leštili.

Na druhém konci uličky zastíněném zadním traktem amerického velvyslanectví stál malý patrový domek. Jeho bílá omítka, olivově zelené okenice, muškáty a lobelky v truhlících a veselé zelenobílé rolety upoutaly každého, kdo šel kolem.

Ve vilce bydlel Don Micklem, americký milionář, sportovec a světák, jehož společenský život pravidelně plnil klevetivé rubriky všech večerníků.

Mariana Rigbyová byla jeho osobní sekretářka a dnes ráno spěchala do práce trochu dřív než jindy, protože Micklem měl v poledne na měsíc odjet z Londýna do svého palazza v Benátkách.

Když se zastavila před vchodem domu číslo 25a, aby si z kabelky vylovila klíče, jeden z řidičů, který zrovna oplachoval zabláčený rolls-royce, se narovnal a ťukl si do čepice.

"Dobré ráno, slečno," pozdravil bujaře.

"Dobré, Time," odpověděla Mariana a její úsměv jako by celou uličku zalil teplem.

Řidič sledoval, jak mizí v domě, a srdceryvně si vzdychl.

Mariana Rigbyová byla jeho tajná láska. Čekal na ni každý den a vždycky prohodili slovíčko.

Micklem má kliku, že pro něj maká takové děvče, pomyslel si řidič, když se dal znovu do mytí. A když jsme u toho, Micklem se jako šťastný už narodil. Zdědit po tátovi pět milionů liber, mít palazzo v Benátkách, činžák v New Yorku, vilu v Nice a tenhle roztomilý baráček v Londýně je na jednoho člověka vážně požehnaný krajíc. Řidič však Micklemovi šťastný osud nezáviděl.

"Kdyby byli všichni Američani jako on," táhlo mu hlavou, když oplachoval disky, "nemuseli bychom se klepat, kdy Rusové rozvrtají jednotu Západu či co mají vlastně v plánu. Micklem je stříhoun. Nikdy nejde kolem, aby něco neprohodil. Nechodí s nosem nahoru. Právě tímhle mě někteří ti bohatí nafoukanci štvou - vidí jen sebe, člověk je pro ně nula. Ale pro Micklema ne. Na živobytí si možná vydělávat nemusí, ale líný není. Dneska ráno vstával už v půl šesté a šel veslovat. V životě jsem neviděl chlápka, který by tak málo spal. Páni! Žít já tak jako on, jsem za týden na prkně." Přestal pulírovat a zadíval se na domek. "A ty večírky! Někteří papalášci jsou u něj pečení vaření. Zrovna včera večer tu hodoval ministr vnitra a americký velvyslanec. A předevířem vévoda s nějakou herečkou."

Snažil se přivolat představu, jak by mu bylo, kdyby vlastnil pět milionů liber, byl vlastním pánem a měl právě tak půvabnou sekretářku, jakou je slečna Rigbyová.

Chvilku dumal, ale nakonec usoudil, že šťastnější možná bude, když věci zůstanou, jak jsou.

Mariana Rigbyová si sundala klobouček, bleskově se mrkla do zrcadla v hale a svižně zamířila do Micklemovy pracovny.

Byla to útulná místnost. Kolem dokola knihy, hluboká křesla, lampy se stínidly, na podlaze perské koberce a uprostřed velký mahagonový stůl, na něm psací stroj a nahrávač.

Don Micklem si hověl v jednom z křesel a s očividným rozladěním si prohlížel kupu dopisů, které měl v klíně na otevření.

Když uviděl Marianu, opálený obličej se mu rozjasnil a sekretářku uvítal široký úsměv.

Micklem byl chlap jako hora - měl skoro sto devadesát, měl tmavé vlasy a postavu boxera těžké váhy. Jizvička ve tvaru Z na pravé tváři a tenký černý knírek mu dodávaly trochu vzhled zpustlíka. Měl na sobě tmavě hnědý pulovr a světlé rajtky. Podnos s kávou, zbytkem pomerančové šťávy a topinkou na nízkém stolečku vedle křesla Marianě prozradil, že Micklem právě posnídal.

"Tady jste," prohodil, sebral dopisy a hodil je na stůl. "Už jsem myslel, že se do nich budu muset pustit sám." Podal

si cigaretu, zapálil si a přejel Marianu pochvalným pohledem. "Moc vám to dnes ráno sluší. Máte na sobě nový kostým?"

"Ten jsem na sobě měla včera a taky předevečirem," poznamenala nevzrušeně. Zkušenou rukou začala přebírat dopisy. "Letadlo vám letí ve dvanáct. Zbývají vám dvě a půl hodiny a práce je jak na kostele."

"Má milá děvenko," prohlásil něžně, "jsem si této skutečnosti plně vědom. Co jsem se vrátil z loděnice, hned mě začal vytáčet Cherry. Nevím proč, ale sotva se někam chystám, dokážete s Cherrym vždycky vyvolat rozruch a paniku. Cherry vyvádí, jako bych měl v plánu cestu zmeškat. Dvě a půl hodiny! Za takovou dobu by Napoleon dobyl celý stát."

"Jenomže vy nejste Napoleon," usadila ho Mariana. "Víte moc dobře, že pokaždé, když máte někam vyrazit, se na poslední chvíli něco semele a z odjezdu se stane hotová noční můra. Tentokrát jsem rozhodnutá vyštípat vás na letišti přinejmenším s desetiminutovou rezervou."

Don zabručel.

"Bože, ta slast octnout se v Benátkách a měsíc mít pokoj od všeho honění. Osudný zádrhel jenom je, že s sebou musím vzít Cherryho." Mrkl na Marianu, která už seděla za stolem a začínala otvírat obálky. "Co budete dělat vy, až budu pryč?"

"Krásně a dlouho si odpočinu," řekla Mariana procítěně. "Poslední dva měsíce byly i na mě trochu moc hektické."

"Ano, byly hektické," připustil Don a potlačil zívnutí, "ale taky zábava." Vysoukal se z křesla. "Myslím, že si dám sprchu a převléknu se. Potom spláchneme tyhle dopisy. Nic jiného mě nečeká, že ne?"

"Víte moc dobře, že ano," pravila Mariana. "Musíte vyřídit čtyři telefonáty. Ještě než odjedete, chce slyšet váš názor na fúzi Union Steel pan Studleigh. Té Herbertovic holce jste slíbil, že ji představíte panu Llewellynovi."

"Moc bych si přál, abyste jí pořád neříkala Herbertovic holka," ohradil se Don. "Je moc roztomilá."

"Má slepičí mozek," odsekla Mariana.

"A neobyčejně půvabné nohy. Starý Llewellyn z ní bude na větvi. Mimochodem on taky není žádné lumen. Bude z nich nádherný pár."

"Lady Stennhamová připomíná, že má zrovna v Benátkách syna, a doufá, že se s ním občas uvidíte," oznámila Mariana pořouchle, když přelétla právě otevřený dopis.

"Můžete ji vyřídit, že pokud ho uvidím první, sotva bude mít příležitost spatřit mne. Vzpomeňte, jak se Cherry vždycky umí šlechtě vykrotit." Zamířil ke dveřím. "Raději se převléknu. Jak se zdá, máme práce na celý den. Myslíte, že všechno včas stihneme?"

"Budeme muset," prohlásila Mariana zlověstně.

Za deset minut byl Don už ve světle šedém obleku a v patách s Cherrym, sluhou, komorníkem a nepostradatelnou pravou rukou v jedné osobě, zase zpátky.

Cherry vzbuzoval bázeň. Nosil se důstojně jako arcibiskup. Byl vysoký a hřmotný, měl bílorůžovou pleť a několikánásobnou bradu, která se mu třásla, když mrzoutil. Byl ze staré školy. Po dvaceti letech, kdy sloužil u vévody z Walsinghamu, věděl přesně, co se sluší a co je špatně, a nikdy se nerozpakoval dát svůj názor ve známost. Řada Donových přátel se Cherryho pokoušela přetáhnout, měli však smůlu. Ne že by Cherry Dona jen uznával, nový pán mu prostě učaroval. Ani vévoda mu nemohl nabídnout tak rozmanitý výběr hostů, tolik nečekaných změn a tolik přepychu. Dnes odletí do Benátek. A koncem měsíce bude v New Yorku. Na vánoce se s pánem vrátí do Londýna a v lednu si vyrazí do Nice. Cherry hrozně rád cestoval. Zálibně sledoval cizí zvyky a pozoroval, jak si bohatí v zahraničí žijí. Don ho často dráždil, šel mu na nervy a někdy ho doslova vyvedl z míry, nabízel však Cherrymu možnost cestovat. Donovy miliony dávaly Cherrymu obrovský pocit jistoty, který u dřívějšího pána těžce podkopala situace, kdy staříčkému vévodovi nezbylo než pro záchranu zámku vypsát podle Cherryho "zlodějské vstupné" dva šilinky a šest pencí na hlavu. Když viděl, jak se návštěvníci motají po všech koutech a všude na skvostné pažity odhazují papíry od sendvičů, nevydržel. Sbalil se a odešel.

"Letenky a pasy můžete dát Cherrymu," navrhl Don, když se zavrtával do křesla. "Ať jede napřed a nechá prohlédnout zavazadla. Trochu času tak ušetříme."

Mariana předala letenky i pasy Cherrymu a ten je s dychtivým svitem v zářivě modrých očích popadl.

"No prosím," poznamenal Don dívající se z okna. "Kdopak to k nám jde?"

Před domem zastavilo taxi a z vozu vystoupila dívka. Zatímco lovila v kabelce peníze na zaplacení, Don si ji kriticky prohlížel.

"Z předměstí, střední vrstva, na pohled milá," bručel si pod nos. "Vypadá, jako by se poslední dobou moc nevyspala a možná ji něco trápí." Mrkl na Marianu, která ho zoufale sledovala. "Mám pravdu? Nebo myslíte, že je tak bledá, protože má zhoubnou anémii?"

"Nemám nejmenší zdání a je mi to úplně jedno," prohlásila stručně. "Podíval byste se laskavě na tyhle dopisy?"

"Jde k nám," hlásil Don. "To jsem zvědav, o co jí jde."

"Pan Micklem je zaneprázdněný," odpověděla Mariana Cherrymu na vytřeštěný pohled. "Vyřídte prosím, že právě odjíždí a vrátí se až v prosinci."

"Ano, slečno," pravil Cherry. Svaly v naducané tváři mu s úlevou povolily a komorník vyrazil ke dveřím jako trojstěžník s plnými plachtami.

"Než ji vystrnadíte, zjistíte, kdo je a co chce, a dejte mi vědět," zasáhl Don tónem, jemuž nebylo radno odporovat. "Líbí se mi."

Mariana s Cherrym si vyměnili utrpený pohled a Cherry vyplul.

"Mohl byste se soustředit na poštu?" nadhodila Mariana. "Jak ji máme vyřídit..."

"Ano, ano," chlácholil ji Don a sáhl po listinách. Doopravdy však sledoval dívku, jak se blíží ke vchodu a mačká

zvonek. Teprve potom psaní netrpělivě přelétl. "Řekněte Terry, že jestli potřebuje dvouramenný svícen, má ho mít. I když si pro pána krále vůbec neumím představit, proč jej potřebuje. Ale, tahle Sotherbyová! Vyřídte jí, že se po ní u Floriana poohlédnu, ale říct přesně, kdy s ní povečeřím, věru nemůžu. Na tyhle čtyři odpovězte zdvořile ,ne' a naprosto tvrdě odmítněte pozvání paní Van Ryanové. Na tyhle tři říkám ,ano'."

Zaklepal a vstoupil Cherry.

"Ta mladá osůbka je paní Tregarthová. Přeje si s vámi promluvit v naléhavé osobní záležitosti," oznámil chmurně.

"Tregarthová?" Don se zamračil. "To jméno jsem už slyšel. Říká vám něco, Mariano?"

"Ne," málem odsekla Mariana. "Musíme sebou hodit. Harry už je tady."

Don vyhlédl z okna. Černý bentley s Harrym Masonem za volantem už dojížděl uličkou.

"Harry je vždycky v předstihu," podotkl Don nevzrušeně.

"Mám paní Tregarthové vyřídít, že nemáte čas, pane?" zeptal se Cherry úzkostlivě.

"Moment. Tregarth? Za války jsem potkal chlapíka, který se jmenoval Tregarth." Don vstal. "Byl to náramně prima kluk. Co když je to jeho žena?"

Mariana si s Cherry zнову vyměnila vyplašený pohled.

"Těžko," vyhrkla. "Tregarth není žádné zvláštní jméno. Nejspíš chce nějaký příspěvek na charitu. Mám vytočit číslo na pana Studleigha? Slíbil jste, že s ním promluvíte o té fúzi."

"Tregarth," mumlal nepřítomně Don. "Mohl by to být on. Myslím, že ji přijmu." Dvěma dlouhými kroky se přenesl ke dveřím, otevřel je a zamířil do haly.

Mariana otráveně zahodila plnicí pero.

"Sakra kručí!" zaklela spíš jako dlaždič než jako dáma. "Teď všechno prošvihnem!"

"Ano, slečno," řekl Cherry a růžové bradíčky se mu roztřáslly.

Když Don vstoupil do dlouhého, úzkého salonu, stála Hilda Tregarthová u okna. Rychle se otočila a v unavených, ztrápených očích jí svítila úleva a naděje.

"Děkuji, že jste mne přijal, pane Mickleme," pravila. "Říkali mi, že nemáte čas."

"V pohodě," usmál se Don. "Pojďte dál a posaďte se. Je váš muž John Tregarth?"

"Vy si ho tedy pamatujete? Byla jsem naprosto přesvědčená, že si nevzpomenete."

"Chápu, ale John nepatří k lidem, na které se zapomíná. Jsem rád, že jsem vás poznal. John je skvělý kluk. Osud nás svedl jen jednou. Letěl jsem ho tenkrát vysadit do Říma. Všichni hoši, co vyskakovali z letadel na nepřátelské území, měli nervy ze železa a váš muž se od nich nelišil."

Posadila se.

"Často o vás mluví," pronesla tiše. "Tvrdí, že jste byl nejlepší pilot, s jakým kdy letěl."

"Taková chvála mě těší." Donovi vrtalo hlavou, proč je tak bledá a vypadá tak nemocně. Jasně viděl, že ji určité obavy přivádějí k napětí. "Co se děje, paní Tregarthová? Něco vás trápí, vidíte?"

"Ano. Vím, že bych vás neměla přijít obtěžovat, ale včera večer jsem si v novinách přečetla, že se chystáte do Benátek. Napadlo mi, že se za vámi musím vydat." Hlas se jí zlomil, a když lovila v kabelce kapesník, sklonila hlavu.

"Jenom klid," chlácholil ji Don trochu vyděšeně. "Udělám všechno, co bude v mých silách. Řeknete mi ovšem, o co vlastně jde?"

Sebrala sílu, osušila si kapesníkem oči a pohlédla na něj zpřímá.

"John je pohřešován, pane Mickleme. Před měsícem odcestoval do Vídně. Od té doby jsem o něm neslyšela. Zmizel - prostě zmizel a já mám děsný strach..."

"Do Vídně? Ohlásila jste všechno policii?"

"Vůbec mi nepomohli." V bledém obličejí se usadila hořkost. "Nic nechápu. Nikdo se ani omylem o problém nezajímá. Byla jsem i na ministerstvu zahraničí. Ani tam mi nechtějí pomoci. Jako by jim bylo úplně jedno, co se Johnovi stalo." Sevřela ruce v pěsti. "Něco se úplně poškodilo. Chtěla jsem se do Vídně vypravit. Odeslala jsem pas, aby mi ho obnovili, jenomže doklad mi nevrátili. Tvrdí, že se ztratil. Taky mě sledují. Dokonce i sem k vám mne stínovali."

Donovi zničehonic prolétlo hlavou, jestli tato bledá, vystrašená dívka není trochu vyšinutá. Jeho ustaraný výraz ji okamžitě napověděl, co si myslí.

"Nepřeskočilo mi, pane Mickleme," pravila tiše, "ale občas mi napadá, že pokud mi někdo nepomůže, přesně tak skončím." Otevřela kabelku a vytáhla z ní několik dokladů a fotografií. "Račte se na ně podívat. Třeba vás přesvědčí, že jsem Johnova žena."

Don si prohlédl oddací list, který mu podala, a potom fotografii. Tregartha poznal okamžitě. Stál vedle manželky a rukou ji objímal - drobnější chlapík s výraznou bradou a vážným, klidným očima.

"Děkuji vám," řekl Don a vrátil jí doklady. Mrkl na hodiny na římě. Bylo za pět minut jedenáct. Na letišti měl být ve dvanáct. Netrvalo mu příliš dlouho, než se rozhodl, že Hilda Tregarthová ho zajímá daleko víc než otázka, zda stihne letadlo. Zítra jich poletí ještě spousta a další dny jakbysmet. Dívku, která před ním seděla, nedokázal zahnat dřív, než celý její příběh vyslechne. "Proč si myslíte, že bych vám mohl nějak pomoci, paní Tregarthová?"

"Nevím, jestli jste schopen mi nějakou pomoc poskytnout, ale John si zřejmě myslí, že to zvládnete," odpověděla tiše. "Včera jsem dostala tohle." Vytáhla z kabelky pestrobarevnou pohlednici. Don si ji zamračene vzal.

Byl na ní snímek Mostu vzdechů v Benátkách. Typická turistická pohlednice. Don ji obrátil, prohlédl si italskou známku a viděl, že pohlednice byla odeslána před třemi dny. Adresována byla panu Aleku Howardovi, Westbrook Drive 133, West Acton. Drobným úpravným rukopisem na ní stálo:

Začíná tu být moc horko. Nemohu vypadnout, jak jsem počítal. Dej o mně vědět Donu Micklemovi. S. O. Saville.

Don poněkud zmateně zvedl oči.

"Lístek neposílal váš manžel. Není vám dokonce ani adresován."

"Je to Johnův rukopis," prohlásila Hilda rozechvěle. "Alec Howard je manažer Johnovy továrny. Poznal Johnův rukopis a pohlednici mi přinesl. Saville bylo jméno Johnovy matky před sňatkem. Přečtete si tu zprávu ještě jednou, pane Mickleme. Vidíte ten skrytý náznak? Lidé, kteří přecházeli Most vzdechů, byli odsouzení. Snaží se mi naznačit, že se dostal do potíží. Proto mi poslal právě tuhle pohlednici. A zprávu končí písmeny S.O.S., vidíte to? Prosí vás o pomoc."

Don si zhluboka vzdychl. Hezky dlouho se na pohlednici díval. Cítil, jak mu po zádech přejelo zamrazení - bodavý, šimravý pocit, který se mu vždycky ozval, kdykoli za války věděl, že se řítí do nebezpečí. Vstal.

"Počkejte okamžik, paní Tregarthová. Rád bych slyšel všechno od začátku. Na moment mne omluvte."

Vyšel z místnosti právě ve chvíli, kdy Cherry scházel po schodech s posledním kufrem.

"Vyrážím na letiště, pane," oznámil Cherry pohřebně. Střelil po Donovi ublíženým, smutečným pohledem. "Letadlo nám za hodinu odlétá."

Ve dveřích z pracovny se objevila Mariana.

"Done, prosím..." spustila.

"Odneste všechny ty krámy zase nahoru," označil Don krátkým mávnutím všechna zavazadla. "Dneska se nikam neletí, Mariano, buďte tak hodná a zrušte letenky. Přihodilo se cosi, co musím ještě vyřídit. Zkuste zajistit rezervaci na zítřek. Zítra už by mohlo všechno vyjít."

Otočil se a vrátil se do salonu.

Marianě vylétly ruce nad hlavu.

"Já se jednoho dne určitě..." Zarazila se, protože si uvědomila, že nesmí dávat špatný příklad Cherrymu. "No jo, je to tak," pokračovala už klidněji, "raději dejte vědět Harrymu."

"Ano, slečno," řekl Cherry patřičně nakvašeným hlasem.

Mariana se vrátila do pracovny a očividně s chutí práskla dveřmi.

Cherry chvíli stál a počítal kufry. Potom se kradmo rozhlédl po hale i po chodbě, aby se ujistil, že nemá svědky. Pak napráhl nohu a do jedné tašky zuřivě kopl.

Kapitola druhá

TVŮJ VLASTNÍ POHŘEB

Don se uvelebil v křesle a povzbudivě kývl na Hildu Tregarthovou.

"A teď k jádru věci," vyzval ji. "Povězte mi o svém manželovi. Máte čas. Není kam spěchat. Já o něm vím pouze to, že za války pracoval jako diverzant. Když jsem ho naposledy viděl, seskakoval z mého letadla do tmy nad Římem, aby ve chvíli, kdy docházelo ke zlomu, organizoval hnutí odporu. Co se s ním stalo?"

"Nevím nic víc, nežli že přežil," prohlásila Hilda tiše. "O tom, co zažil za války, jaktěživo nemluvil. Zůstal v Itálii ještě rok po válce a potom se vrátil domů a usadil se. Jeho otci patřila malá sklárna. John se s ním pustil do výroby, a když otec zemřel, převzal firmu sám. Tři měsíce každý rok cestuje na kontinent, navštěvuje důležitá sklářská centra a hledá nové nápady. Přestože jsem s ním mnohokrát chtěla jet i já, cestuje vždy sám. Prvního srpna odletěl do Vídně - to je teď asi pět týdnů. Šestého srpna jsem od něj dostala dopis, v němž mi sděloval, že dobře dojel a bydlí v obvyklém hotelu. Od té doby jsem o něm neslyšela."

"V dopise nebyl nejmenší náznak, že by se dostal do nějakých potíží?" zeptal se Don.

Zavrtěla hlavou.

"Ne. Byl to dopis jako všechny ostatní. Zdálo se, že je všechno v pohodě a že má chuť do práce. Tvrdil, že se chystá zůstat ve Vídni asi měsíc a potom odjet do Paříže. Když nenapsal celý další týden, trochu jsem se divila, ale strach jsem neměla. Měla jsem dojem, že má moc práce. Druhý dopis, který jsem mu napsala, mi přišel zpátky s poznámkou, adresát odcestoval, neznámo kam! V tu chvíli mne posedly chmury. Napsala jsem do pařížského hotelu, kde obvykle přebývá, ale dopis se mi vrátil. Telefonovala jsem do hotelu, ale řekli mi, že Johna nečekají, protože si žádný pokoj nezajistil. V tu chvíli už mne posedla panika. Rozhodla jsem se odletět do Vídně a zjistit, co se děje. Delší dobu jsem v zahraničí nebyla a potřebovala jsem prodloužit pas. Poslala jsem jej na patřičný úřad a po jistém čekání jsem chtěla vědět, co se s ním stalo. Prohlásili, že se ztratil. Všichni na mě byli dost ostří, jenomže tenkrát mi to nepřipadalo tak divné jako dnes. Nevěděla jsem, co dál. Víte, pane Mickleme, my se s Johnem moc milujeme. Kdykoli odjede, pravidelně mi píše. Napadlo mě, že se mu něco přihodilo. Vydala jsem se na policii."

"Na místní útvar, nebo do Scotland Yardu?" zajímal se Don.

"Ach, jenom na místní oddělení. John je členem Hampdenského kriketového klubu a policejní inspektor za tento klub hraje. Jsou s Johnem kamarádi a já se s inspektorem také znám. Slíbil, že záležitost hned prošetří." Promnula si ruce v klíně. "Byl moc hodný. Když jsem od něj odcházela, moc se mi ulevilo. Byla jsem si jistá, že udělá, co bude v jeho silách, ale nestalo se. Dva dny jsem neslyšela ani zprávičku, a tak jsem se vydala zjistit, co se děje. Seržant mi sdělil, že inspektor není přítomen. Atmosféra se dokonale změnila. Když jsem přišla na oddělení poprvé, všichni byli jako med a máslo. Jenomže teď už se ke mně chovali jako k vetřelci. Seržant byl málem hrubý. Prohlásil, že pro mne nemá žádnou zprávu, ale jakmile něco zjistí, určitě mi dají vědět."

Don zamáchl cigaretu a přejel si bradu.

"Kdy se to stalo?"

"Je to čtyři dny. Hned druhý den ráno jsem volala inspektorovi, ale ten se mnou vůbec nemluvil. Seržant prohlásil, že nemá smysl, abych je obtěžovala. Jakmile by něco zjistili, dají mi vědět. Hrůza!" Kousla se do rtu a uhnula pohledem. Po chvíli opět rozechvělým hlasem pokračovala: "Pochopila jsem, že vůbec nemají chuť něco řešit. Proto jsem se vydala do Scotland Yardu."

"Neměla jste někoho - příbuzného nebo přítele - který by vám pomohl?" zeptal se Don účastně.

"Myslím, že jsem se na některé přátele mohla obrátit," připustila tiše, "ale měla jsem pocit, že je to jenom moje

záležitost. Navštívila jsem jistého člověka ve zvláštním oddělení. Byl velice zdvořilý, ale udržoval odstup. Povídal, že má patřičné informace a že už zahájili pátrání. Byl ale víc než nepřístupný - víc než to, co říkal, mi napovědělo, jak se tvářil. Chtěla jsem vědět, jestli se John dostal s úřady do nějakého rozporu, jenomže všechno bylo, jako když hrách na stěnu házím. Prohlásil, že mi nemůže poskytnout žádnou informaci, avšak pokud by se k němu nějaká dostala, dá mi vědět. Bylo mi jasné, že nic neuslyším. Div jsem se nepominula. Vydala jsem se na ministerstvo zahraničí. Napřed mne nechtěli vůbec přijmout, jenomže já jsem odmítla odejít. Potom se objevil nějaký mladší sekretář a ten byl taky naježený. Prohlásil, že se jedná o záležitost policie a ministerstvo s ní nemá nic společného. V tu chvíli jsem vybuchla. Udělala jsem scénu a prohlásila, že pokud nedostanu uspokojivou odpověď, vydám se do redakce Daily Gazette a celou historku jim vyslepičím."

"Dobře jste udělala," řekl Don, na něhož odvaha vyčerpané, vyděšené dívky nesmírně zapůsobila. "A co oni?"

"Jako kdybych v tu chvíli odpálila bombu. Sekretář se rychle vydal s někým poradit a po dosti dlouhé době mne odvedli do kanceláře sira Roberta Grahama. Mluvila jsem s jeho osobním tajemníkem. Byl jako břitva. Prohlásil, že nikdo mi sice nemůže zabránit, abych se obrátila na tisk, ale pokud to udělám, budu litovat. Vlastně vyhrožoval. Tvrdil, že jakékoli zveřejnění toho, že John zmizel, se vymstí jenom Johnovi. Poručil mi, abych se vrátila domů a čekala. Jakékoli další vyšetřování je nebezpečné a já musím mít trpělivost. Tak strašně jsem se bála, že mne zastraší. Hezkou chvíli jsem se toulala po ulicích a uvažovala, co dál. Potom jsem si uvědomila, že mne někdo sleduje. Neviděla jsem kdo, ale instinktivně jsem věděla, že mám někoho za sebou. Chytila jsem taxík do Kensingtonu a sledoval nás černý automobil. Mám jeho číslo." Otevřela kabelku a podala Donovi útržek papíru. "Tady je to číslo. Nevím, zda se dá zjistit, čím je."

"Možná to půjde," usoudil Don, vzal si útržek a zastrčil si jej do kapsy. "Uvidím, nakolik mi pomůže. A co se stalo potom?"

"U podzemní dráhy jsem z taxíku vystoupila a zamířila domů. Stále jsem měla někoho v patách. Tehdy už jsem toho chlapíka vážně viděla. Vypadal jako policista, jenomže tvrdit to na sto procent nemůžu. Později mne přišel navštívit Johnův manažer pan Howard. Přinesl mi pohlednici, kterou jste viděl. Nevěděl si s ní rady. Já jsem mu nefekla, co se děje. Nepatří k lidem, na které byste se mohl spolehnout. Je výborný manažer, ale to je všechno. Prohlásila jsem, že to byl Johnův vtípek. Pochyboval, že by šlo zrovna o vtip, což taky doopravdy nešlo. Vypτάval se, jestli se mi John ozval. Já - já mu nakukala, že čekám zprávu právě ten den, jenomže on mi určitě nevěřil. Potom jsem si včera večer v novinách přečetla, že vy odjíždíte do Benátek. Napadlo mi, že byste se tam mohl trochu porozhlédnout. Vím, že od vás chci až příliš, ale jsem si jistá, že John vás rovněž žádá o pomoc. Musím se dozvědět, co se s ním stalo." Znovu zaťala pěstičky a potlačila slzy. "Musím se to dozvědět, pane Mickleme!"

"Jasně," potvrdil Don tiše. "Žádný strach, zkusím rozhodit sítě. Chci vám ovšem položit ještě jednu otázku. Dokážete si vy vysvětlit, proč váš manžel zmizel?"

Vyděšeně na něho pohlédla.

"Ovšemže ne."

"Ani netušíte?"

"Ne."

"Odpusťte, že se ptám, jste si však naprosto jistá, že neutekl s nějakou ženou?"

Znavené šedé oči se na něho nebojácně podívaly.

"Vím, že nic takového neudělal. To není Johnova parketa. Žijeme jeden pro druhého. Ničeho podobného by se ani jeden z nás nedopustil."

"Výborně," řekl Don, a nežli položil další otázku, zapálil si novou cigaretu. "Vede vás něco k tomu, abyste uvěřila, že váš manžel stále pracuje pro MI5? Řečeno na rovinu, myslíte, že když jede na kontinent, pracuje jako agent nebo špion?"

"Nemám zdání," odpověděla bezmocně. "Mám pocit, že je to možné. Nikdy mne s sebou nevzal a všichni tihle lidé se dnes tak podivně chovají. Jakmile chytanou nějakého špiona, stát, který ho zaměstnává, si dokonale umyje ruce, je to tak?"

Don pokrčil rameny.

"Obecně by podobná verze mohla platit, avšak jistý si nejsem. Víte co, vraťte se domů a zkuste pustit všechno z hlavy. Starosti přenechte mně. Já si vašeho manžela obrovsky cením. Udělám všechno, abych ho našel. Shodou okolností se velice dobře znám se sirem Robertem Grahamem. Okamžitě se za ním vydám. Pokud mi nebude moct anebo chtít cokoliv sdělit, zkusím vrchního superintendenta Dickse ze zvláštního oddělení. Je rovněž můj přítel. Ještě dnes večer budu určitě chytřejší. Dejte mi adresu. Bud' vám zavolám, nebo vás přijdu navštívit."

Zničehonic si rukama zakryla tvář a rozplakala se. Don vstal a jemně ji vzal za ramena.

"Nevzdávejte se. Je to zapeklitý malér, ale co mne se týče, vyřešíme ho. Slibuju."

"Odpusťte," řekla rozřeseně a osušila si kapesníkem oči. "Nevím, jak vám poděkovat. Posledních pár dnů byla jedna hrůza. Už jsem v pořádku."

"Běžte domů a uklidněte se. Pokusím se, abych vás dlouho nenechal čekat." Usmál se a Hilda mu zkusila úsměv vrátit. "Od této chvíle už v tom nejedete sama. Jenom mi ještě dejte svou adresu."

Když odešla, Don stál a zamyšleně hleděl do protější zdi. Jak se zdálo, Tregarth se dostal do pěkně ošklivého maléru. Vzhledem k nepřátelskému přístupu, který zaujalo ministerstvo zahraničí a policie, bude muset Don postupovat velmi obezřetně. Ušklíbl se, pokrčil rameny a vzápětí spěšně vypochoďoval z místnosti a hulákal, aby mu Cherry nechal přistavit vůz.

Sir Robert Graham se stařecky šoural po tiché, osiřelé hale ve Sportovním klubu ke svému oblíbenému křeslu u okna, odkud byla vyhlídka do Svatojakubského parku.

Byl vysoký a hranatý. Hubený nažloutlý obličej s bílým knírem, pronikavýma modrýma očima a vystouplou bradou

vyvolával u muže ve světlém saku s vyhrnutým límcem působivý dojem. Sir Robert Graham se opatrně uvelebil v křesle, natáhl si dlouhé hubené nohy a kývl na číšníka, který před něj na konferenční stolek postavil sklenici portského.

Na opačném konci haly trpělivě čekal, až se starý pán uvelebí, Don Micklem. Sir Robert si dopřál bohatý oběd. Don doufal, že bude v přívětivé náladě. Počkal, až sir Robert dorazí své portské, a hned potom vstal a zamířil k němu.

"Zdravičko," prohodil Don zvesela. "Můžu se připojit?"

Sir Robert si ho ostře změnil. Jakmile poznal Dona, bystré modré oči se mu rozzářily.

"Ale jasně," řekl a kývl k vedlejšímu křeslu. "Jak se vám vede? Myslel jsem, že jste v Benátkách."

"Když se mi to povede, budu tam zítra."

"Samozřejmě letadlem. Ano, ano, počítám, že tak to má být. Musím připustit, že já si v žádném letadle moc bezpečně nepřipadám. Letěl jsem jenom jednou. Vůbec se mi to nelíbilo. Dneska ovšem každý šetří čas."

Don vytáhl z kapsy pouzdro s doutníky.

"Poslužte si. Myslím, že vám budou chutnat víc než ty, na které jste zvyklý."

Hubené, žluté prsty zašátraly po nabízeném doutníku a donesly jej až k zahnutému aristokratickému nosu.

"Na takového mladíka, jakým jste, máte neobyčejný dar odhadnout dobrý doutník," uznal sir Robert. "Dáte si portské?"

"Díky, myslím, že ne," odpověděl Don, když si zapaloval vlastní doutník a marnotratně vyfoukl oblak dýmu ke stropu. "Jak jde život?"

"Jen tak tak. Už nejsem tak čilý jako dřív. Doufám, že tak za týden se vydám trochu si zastřílet na panství lorda Heddysforda. Nechcete jet se mnou?"

"Já se do Londýna vrátím až v prosinci. Po návštěvě Benátek mám namířeno do New Yorku."

"Počítám, že jedete na benátský festival. Slyšel jsem, že budou dávat La Cenerentolu. Hezká věc, loni jsem ji slyšel v Glyndebournu."

Když si ještě chvíli povídali, Don nadhodil: "Myslím, že s jistou záležitostí byste mi mohl být nápomocen, sire Roberte."

Husté, huňaté obočí popojelo.

"O co jde?"

"Zajímám se o Johna Tregartha."

Don sledoval obličej sira Roberta, avšak ten mu nic nenapověděl. Starý pán potáhl z doutníku, potom jej vytáhl z úst a pochvalně pozoroval žhnoucí koneček.

"O Tregartha, ano? Proč by vás měl zajímat?"

"Za války jsem s ním pracoval. Pilotoval jsem letadlo, když jsme ho v roce 1942 vysazovali nad Římem," vysvětlil Don. "Je to chlap jako řemen. Pokud vím, zničehonic zmizel."

"Taky jsem to slyšel," připustil sir Robert. Natáhl se pro sklenku s portským, trochu se napil a potom zavrtěl hlavou. "Tohle víno už není, co bývalo. Za časů mého otce..."

"Co se s ním stalo?" přerušil ho Don rázně.

Sir Robert zamrkal.

"Co jako? Komu se mělo co stát?"

Don se ušklíbl.

"S tímhle divadlem, že ztrácíte souvislosti, si na mne nepřijďte, sire Roberte. Tregarth zmizel. Chci vědět, co se mu stalo."

"Nemám zdání, hochu," odpověděl sir Robert a lítostivě vrátil skleničku na stůl. "Ani omylem. No, už abych šel do roboty. Jestli sebou nehodím, do sedmi se domů nedostanu. A slíbil jsem ženě, že ji dnes večer vezmu do divadla. Určitě jde o nějakou slátaninu, ale ženské dnes spolknou všechno."

"Dostal se do potíží?" naléhal Don.

Sir Robert si vzdychl.

"Jste vy ale tvrdá hlava," poznamenal. "Možná. Já to nevím, a upřímně řečeno, moc mne to ani nezajímá." Začal se stařecky soukat z křesla.

Don ho přitlačil zpátky.

"Ještě moment. Nebudu se vám omlouvat, že vás tak otravuju. Tregarth je výborný chlapík. Za války odvedl dokonalý kus práce. Pokud mi nějakou informaci neposkytnete vy, budu ji muset vydolovat někde jinde."

Sir Robert se zatvářil mrazivě.

"Koukněte, milý hochu, dejte na mou radu. Tady jde o věc, která se vás vůbec netýká. Vypravte se do Benátek a vyhodte si tam z kopýtko."

Sval pod jizvou ve tvaru Z, kterou měl Don na tváři, se zacukal. Jasně znamení, že v Donovi kypí hněv.

"Hodlám Tregartha najít. Bud mi pomůžete vy, nebo se poohlédnu někde jinde," prohlásil drsně.

Siru Robertovi tón neušel a podle výrazu v tváři viděl, že Don myslí svá slova vážně.

"Nemůžu vám pomoci," pravil tiše. "Jediné, co vám říct můžu, je, že Tregarth šlápl vedle a nikdo už pro něj nemůže nic udělat. Měl bych zároveň dodat, že by takový pokus stejně neměl cenu. Jsem k vám upřímný, Mickleme. Moc bych stál o to, abyste nic nerozvířoval. Jde o státní záležitost. Víc vám říct nemůžu. Žádám však, abyste nijak nezasahoval. Myslím, že jasněji vám to říct nemůžu, že ne?"

Don se na něho podíval.

"Ne, ale mně to stejně nestačí. Zničehonic zmizí člověk se skvělým záznamem a vám je to úplně lhostejné. Alespoň jste to řekl. Já myslím, že je to hotová hrůza. Musím myslet na Tregarthovu manželku. Taky k vám budu upřímný. Vaše

oddělení i policie s ní podle mne jednaly velmi potupně."

"Což je stěží naše chyba, hochu," namítl sir Robert a zvedl se. "Tregarth měl na svou ženu myslet předtím, než se dopustil toho, čeho se dopustil. Přejí hezké odpoledne."

Pomalou, stařecky se šoural ke dveřím a plešatou hlavou pokývl komusi známému na pozdrav.

Don se znovu posadil.

Přinejmenším ho uspokojilo, že ministerstvo zahraničí je s Tregarthovým zmizením obeznámeno. Sir Robert připustil, že jde o státní záležitost. Nikdo už pro něj nemůže nic udělat. Pěkné svinstvo od ministerstva zahraničí.

Jestliže oni nemohou nic udělat, neznámá to, že bych nemohl něco udělat já, řekl si Don.

Jako další krok si vybere návštěvu Dickse ze zvláštního oddělení. Podle všeho tím jenom promarní čas, ale u podobného případu může každický drobek informace, slovo, které bezděky unikne, být velice užitečné.

Vyšel z klubu a zamířil do Scotland Yardu.

Vrchní superintendent Tom Dicks, červenolící bodrý chlapík, seděl za psacím stolem a spokojeně bafal z dýmky.

"Myslel jsem, že jste v Benátkách, pane Mickleme," spustil na uvítanou. "Nečetl jsem něco podobného ve večerních novinách?"

"Zdržel jsem se, ale doufám, že zítra odletím," vysvětlil Don. "Nepřišel jsem za vámi na obyčejnou návštěvu, Dicksi. Potřebuju od vás laskavost."

"S radostí. Co můžu udělat?"

Don vytáhl z kapsy útržek papíru, který mu dala Hilda Tregarthová, a postrčil jej přes stůl.

"Potřebuju zjistit, komu patří tenhle vůz."

Dicks se podíval na papírek, povytáhl obočí a zabodl do Dona ostrý pohled.

"Je to jeden z našich vozů. O co jde?"

"Hlídkový vůz?"

"Jedno z aut zvláštního oddělení."

"Jasně." Don předpokládal, že něco podobného uslyší. "Proč vaši lidé sledují paní Tregarthovou?"

Dicks najednou vypadal jako socha. Vytáhl dýmku a teplou hlavičkou si přejel baňatý nos.

"Když dovolíte, pane Mickleme, musím říct, že dle mého soudu vám po tom nic není."

"Myslím, že je," řekl Don mírně. "Kde je Tregarth?"

Dicks s politováním odložil dýmku do popelníku na stole.

"Proč vás to zajímá?"

"Za války jsem s ním spolupracoval. Přišla mne navštívit jeho žena. Očividně byla u vás a nezacházeli jste tu s ní zrovna nejlíp. Napadlo mě, že bude lepší, když vás navštívím já."

Dicks potřásl hlavou.

"Je mi líto, pane Mickleme, nemůžu vám pomoci. Pokud potřebujete nějakou informaci o Tregarthovi, budete si muset promluvit se sirem Robertem Grahamem. Jsem přesvědčen, že právě on má tuhle záležitost pod palcem. Do naší sféry nepatří."

"Chápu." Don odstrčil židli a zpřísněl. "A přitom na ministerstvu řekli paní Tregarthové, že je to právě záležitost policie." Dicks pokrčil širokými rameny. Až dráždilo, jak dával najevo nezájem.

"Není to náš kůň, pane. Víte, že bych vám pomohl, kdyby to šlo, ale náš kůň to není."

"Ale nehledáte ho snad?"

"Nevím."

"A proč vaši lidé stínují paní Tregarthovou, když Tregarth není váš kůň?"

"Vážně? Nemůžu vědět všechno, co se v oddělení děje. Mám dostatek vlastních starostí, než abych se musel starat, co podnikají kolegové."

Don si vzpomněl, co mu říkala Hilda Tregarthová: Jako když hrách na stěnu házím.

"Nemůžete mi o Tregarthovi říct něco mezi čtyřma očima, Dicksi?" naléhal. "Zkuste to. Něco musíte vědět. Chtěl bych toho kluka najít."

"Je mi líto, pane Mickleme. Nemám, co bych vám řekl. Ale dám vám dobrou radu. Neplet' se do téhle záležitosti. Vůbec se vás netýká, a já jsem si jistý, že sir Robert velice ocení, když ji zabalíte."

"Nepochybuju," odvětil suše Don a vstal. "Dobrá, odpusťte, že jsem vás tolik zdržel."

"Vždycky vás velmi rád vidím, pane Mickleme," ujišťoval Dicks, vstal a podal Donovi ruku. "Doufám, že si cestu užijete."

Don zamířil zpátky k domu číslo 25a na Upper Brook Mens a v hlavě měl hotový kolotoč. Dozvěděl se moc málo, avšak i ta hrstka maličkostí znamenala pokrok. Podle sira Roberta Tregarth šlápl vedle a dostal se do maléru. Sir Robert by to měl vědět, ale Don se na Tregartha pamatoval a moc pochyboval, že by se právě on někde dopustil chyby. Rozhodl se zaměřit právě na tento úhel pohledu a počkat si, až se dozví něco víc.

Proč policie stínuje paní Tregarthovou? Vědí, že nemůže vycestovat ze země. Mají pocit, že Tregarth se vrátí a pokusí se s ní sejít?

Don si připomněl věty, které stály na Tregarthově pohlednici. Začíná tu být moc horko. Nemohu vypadnout, jak jsem počítal. Priskřípli ho nějak Italové? Tohle vypadá, jako kdyby se někde skrýval anebo byl ve vězení.

Donem opět projelo ono ledové zašimrání po zádech. Najdu ho, táhlo mu hlavou. Přesně takovou práci potřebuju. Už se moc dlouho jenom tak poflakuju a nic nedělám. Je na čase, abych se zmátořil a začal dělat něco kloudného.

Zastavil před domem a vešel dovnitř.

Hned v hale na něj čekala Mariana.

"Jenom na mě nepouštějte hrůzu," vyhrkl kvapně. "Než se pustíme do práce, musím ještě jednu nebo dvě věci

vyřídit. Nebude to trvat dlouho."

"Čeká tu na vás kapitán Hennessey," tak tak se zkrotila Mariana. "Sdělila jsem mu, že jste pryč, avšak trval na tom, že na vás počká."

"Co chce? Dobrá, zajdu za ním. Kde sedí?"

Mariana ukázala ke dveřím do salonu. Don přešel halu, otevřel dveře a vstoupil.

Kapitán Ed Hennessey z vojenské rozvědky Spojených států, červenolící, pihatý pořízek s plavými vlasy, seděl v hlubokém křesle a listoval si ranními novinami. Jakmile spatřil Dona, vyskočil a usmál se.

"Ahoj, Done," napřáhl obrovskou chlupatou pracku. "Jak se máš?"

"Dobře," pochválil si Don, když mu tiskl ruku. "Co máš na srdci? Sto let jsem tě neviděl."

"Dnes jsem tu úředně. Proč jsi neodjel do Benátek, místo abys píchal do vosího hnízda?"

"To se mi podařilo?" prohodil Don nevzrušeně. "Dáš si skleničku?"

"Výborný nápad. Před šestou nikdy nepiju, ale mám pocit, že mi jdou pozdě hodinky."

Když Don míchal dvě sklenice, nadhodil: "Úředně? Co to znamená?"

"Zamotal ses do případu, po kterém tobě ani Spojeným státům nic není. Přišel jsem ti dát výstrahu, abys od toho dal ruce pryč."

Don podal Hennesseymu vysokou oviněnou sklenici, potom popadl druhou a usadil se s ní do křesla.

"Slyším dobře? Kdo ti nařídil, aby ses tu objevil?"

"Přímo starý."

Don povytáhl obočí.

"Chceš říct velvyslanec?"

"Jo. Obrátilo se na něj ministerstvo zahraničí. Mají strach, že začínáš moc čerit vodu. Chtějí, abys šel z cesty."

"To nemyslíš vážně, že ne?" zeptal se Don drsně.

Hennessey, který Dona dobře znal, nebezpečný signál zachytil.

"Jenom se nezačínej čílit. Nemůžeme ti v jakémkoli vnějšování bránit, ale žádáme tě, aby ses stáhl. Jde o velice choulostivou záležitost. Nechceme ministerstvo zahraničí popudit. Hra probíhá na hezky vysoké úrovni."

"O čem to meleš?" otázal se Don s předstíraným úžasem. "Jaká hra?"

Hennessey zamžikal.

"Ty nevíš?"

"Vím jen to, že kluk, s kterým jsem se setkal v roce 1942, zmizel a jeho žena mne přišla požádat, abych ho našel. Nemám nejmenší tušení, jakou spojitost to má s ministerstvem zahraničí anebo s naším starým," vyličil Don stručně.

Hennessey upíral na Dona rozpačitý pohled a škrábal se na zátylku.

"Sir Robert starému všechno vysvětlil, avšak mne nezaskvětil," prohlásil. "Jenomže z toho, co mi starý přece jen vyslepičil, se snadno dovtipím, co se stalo. To, co ti říkám, je naprosto důvěrné, ale když budeš vědět, jak vážná by situace mohla být, dáš si možná říct. Zdá se, že Tregarth přešel na druhou stranu. Zdrhl za železnou oponu."

Don na kapitána vytřeštil oči.

"Nesmysl," odsekl. "Tregarthovi patří malá sklárna. Neví nic, co by mohlo Rusy zajímat. Proč by utíkal za železnou oponu?"

"Možná tě překvapí, že Tregarth byl a možná ještě pořád patří k nejchytřejším agentům, jaké kdy MI5 mělo. Zná všechny figle. Zná i jména všech agentů operujících v Evropě i místa, kde pracují. Rusové by byli radostí bez sebe, kdyby ho získali. A teď už možná sira Roberta spíš pochválíš, že před tebou dělá mrtvého brouka."

Don natolik užasl, že vyskočil a začal přecházet sem a tam.

"Neutahuješ si ze mě?"

"Ne, ale koukej si všechno nechat hezky jen pro sebe," žádal Hennessey.

"Proč si myslíš, že přešel na druhou stranu?"

"Neříkám, že to udělal," řekl Hennessey obezřetně. "Jenom se dohaduju."

"Nemohli ho chytit?"

"Mohli, ale ze slov, která vypadla ze starého, jsem si vyvodil, že Tregarth přeběhl. Starý se klepal jak osika. Chlapík s Tregarthovou zkušeností by se neměl dostat nikomu do rukou živý. Proto soudím, že je na živu a mluví."

Don si připomněl pohlednici z Benátek. Už měl na jazyku větu, že ví, kde Tregarth je, a že to rozhodně není za železnou oponou, avšak díky podvědomé obezřetnosti se včas zarazil. Dřív než se vytasí s informací, kde se Tregarth zdržuje, potřebuje další informace.

"Když jsem ti teď toho zajíce v pytli napůl ukázal," pokračoval Hennessey, "můžu starému vyřídit, že si budeš hledět svého?" Don zavrtěl hlavou.

"Ne. Možná to nedokážu. Slíbil jsem jeho ženě, že ho najdu."

"Jenomže to jsi udělal před tím, než jsi věděl, o co jde," odporoval Hennessey. "Jde o moc choulostivou hru, Done. Mohli bychom ti taky pěkně zavařit."

Don se usmál.

"Jak moc?"

"Mohli bychom ti třeba sebrat pas." Hennessey se zvedl. "A to přece za to nestojí, Done. Zapomeň na všechno, ano?"

"Při nejhorším si všechno nechám projít hlavou."

"Opravdu vyrazíš do Benátek?"

"Zaručeně zítra odjízďím."

"Prima, pak je všechno v pohodě. Dáme si zatracený pozor, abys nedostal vízum do Německa. Zašij se do Benátek a

starý bude spokojen."

Don mlčel.

"Sir Robert je přesvědčen, že Tregarth je za železnou oponou," pokračoval Hennessey, "takže když starému řeknu, že jedeš pouze do Benátek, nebude nic namítat. V pohodě?"

"Jasně."

"Raději už půjdu. Díky za pití. Šťastnou cestu."

"Na shledanou, Ede."

"Ještě maličkost," prohodil Hennessey a zastavil se u dveří. "Kdyby ses pokoušel vystavovat někde vlastní krk, neobtěžuj se letět za konzulem, aby tě ochránil. My se do téhle záležitosti vůbec nemícháme, a kdyby ses míchal ty, je to tvůj vlastní pohřeb. Rozumíš?"

"Jasně," řekl Don nepřesvědčivě. "Měj se."

Sledoval Hennesseyho, jak kolem garáží míří k velvyslanectví, pak si vzal cigaretu. Když škrtal sirkou, aby si zapálil, bylo jasné, že je myšlenkami velmi daleko.

Pět minut po šesté zastavil Don Bentleye v Hampdenu, těsně před vilkou na Newton Avenue. Necelých sto metrů za ním parkovalo na ulici černé vozidlo s dvěma muži. Jeden z nich se napůl otočil, aby viděl, jak Don přechází po chodníku a otvírá branku vedoucí k vile.

Don si ho nevšiml, přešel cestičku a zazvonil. Hilda Tregarthová mu vzápětí otevřela. Zvědavě si ho prohlížela, když ustoupila, aby mohl vejít.

"Mám pro vás pár novinek," oznámil Don jemně. "Moc jich není, ale přece něco."

"Pojďte prosím dál," zvala ho a otevřela dveře do malého obýváku.

Don se rozhlédl. Třebaže byl pokojík zařízen velmi spoře, působil útulně a domácky.

Posadili se proti sobě.

"Viděl jsem jak sira Roberta, tak superintendenta Dickse," hlásil. "Myslel jsem, kdovíkolik novinek vám nepřinesu, paní Tregarthová. Bude ale mnohem lepší říct vám pravdu. Jste věru statečná a obávám se, že kuráž budete potřebovat."

Seděla napjatě, byla bledá.

"John se tedy dostal do nesnázi?"

"Myslím, že ano. Podle toho, co jsem objevil, pracuje jako agent pro MI5."

Zavřela oči a ruce zaťala v pěsti. Chvilí se ani nepohnula, teprve potom povolila, otevřela oči a podívala se na Dona.

"Měla jsem pocit, že právě tohle je Johnova práce. Myslíte, že ho dopadli?"

Don zaváhal.

"To není jisté," rozhodl se, že jí musí vyjavit celou pravdu. "Kdyby ho chytili, byl by vám neposlal tu pohlednici, vidíte? Nesmíme ovšem přehlédnout skutečnost, že pohlednice může být podvrh anebo ho někdo přinutil, aby vám ji napsal, s úmyslem svést nás na falešnou stopu. Pokud ale budeme předpokládat, že pohlednice není podvrh, myslím, že je pořád volný a možná se skrývá."

"Chápu." Sklopila pohled k dlaním. "A oni nehodlají hnout prstem?"

"Obávám se, že ne."

Teprve potom zvedla oči.

"Je tu ještě něco dalšího, vidíte? Proč by mne sledovali? Určitě si myslí, že přeběhl, že ano?"

Don přikývl.

"Ano. Znáte ho víc než kdo jiný. Projevoval někdy nějakou náklonnost k těm z Východu?"

"Nikdy!" zaskvíly jí oči. "Na druhou stranu by nikdy nepřeběhl!"

"Z toho, co vím já, jsem přesvědčen, že máte pravdu."

"Ale proč si někdo něco takového myslí, pane Mickleme? Jaký mají důkaz?"

"Netuším. Dávali si dobrý pozor, aby mi nic neprozradili. Samozřejmě, že k tomu mají důvod, ale zdá se, že jediný, kdo něco ví, je sir Robert, a ten mlčí. Upřímně řečeno, pochybuju, že bych tady ještě něco vypátral. Zbývá mi jediná naděje - odhalit nějaké další informace v Benátkách. Zítra odlétám. Hned jak dorazím, pustím se do práce. Zastavoval se váš manžel při svých cestách taky v Benátkách?"

"Ano, jezdil tam každý rok. Benátky jsou významné centrum výroby skla."

"S kým je tam ve spojení? Víte to? Má přátele, kteří by mohli být nápomocni při pátrání?"

"Nevím. O práci se mnou opravdu mluvil jen velice málo. Podle jména znám jenom Manrica Rossiho, majitele sklárny poblíž náměstí Svatého Marka, s nímž obchodoval. Musejí tu být ještě další, ale o nich se mi nikdy nezmínil."

"Manrico Rossi?" poznamenal si Don jméno. "Kde obvykle bydlíval?"

"V hotelu Moderno. Hned poblíž mostu Rialto."

"Máte nějakou pořádnou manželovu fotografii?"

"Hned vám ji přinesu." Vyběhla z pokoje a za chvíli se vrátila a přinesla fotografii pohlednicového formátu a dala ji Donovi. Don si ji prohlížel. Tregarth na obrázku vypadal starší, než jak si jej Don představoval. Ve vlasech měl tu a tam bílý pramínek, avšak oči mu svítily stejně vyrovnaně a klidně, jako když ho Don poznal.

Uložil si fotografii do náprsní tašky.

Uvědomil si, jak složité bude jeho poslání. Nemá vlastně odkud začít. Má fotografii, zná jméno prodejce skla a název hotelu. Hledat někoho ve městě tak přečpaném turisty, jako jsou Benátky, znamenalo vzít si na bedra téměř nesplnitelný úkol, avšak před Hildou Tregarthovou ani neekl.

"Dobrá," řekl. "Ještě na jednu věc nesmíme zapomenout. Nevadilo by vám, kdybyste manželovi napsala dopis? Jestli ho najdu, možná ho potěší, když od vás dostane pár řádek."

Na okamžik se mu zdálo, že se dívka sesype, avšak rychle se ovládla.

"Jste velice laskavý, pane Mickleme," prohlásila s očima plnými slz. "Myslíte na všechno. Samozřejmě, že mu napíšu. Vydržíte?"

"Do toho," vyběhl jí Don plný obdivu k její odvaze. "Nikam nespěchám. Možná bude potřebovat morální podporu a vy jste nejvhodnější osoba, která mu ji může poskytnout."

Vytratila se. Asi za dvacet minut byla zpátky. Předala mu zalepenou obálku.

"Výborně," pochválil si, když obálku zastrkoval do náprsní tašky. "Udělám všechno, co bude v mých silách, abych ho našel. Vy neztrácejte hlavu. Musíte být trpělivá. Myslím, že policie vám bude téměř jistě kontrolovat poštu. Nebudu riskovat tím, že bych psal. Pokud bych vám měl sdělit něco velice důležitého, buď přiletím zpátky, nebo požádám někoho z přátel, aby vám přinesl zprávu."

"Rozumím," vzdychla rozechvěle.

Když se Don vracel do West Endu, uvažoval, zda Tregarth myslí na svou ženu. Táhlo mu také hlavou, co dělá právě v tuto chvíli. Sir Robert prohlásil: Nikdo už pro něj nemůže nic udělat. Měl na svou ženu myslet předtím, než se dopustil toho, čeho se dopustil.

Co Tregarth provedl?

Don zavrtěl hlavou.

Zjistí to a najde Tregartha - ne kvůli Tregarthovi, ale kvůli jeho ženě.

Ani sir Robert, ani policie či Ed Hennessy už ho nezastaví.

Kapitola třetí

ČERNÁ A BÍLÁ

Když Don Micklem přešel k oknu, aby se zadíval na čilý ruch pod sebou, večerní slunce se sklánělo za chrám Santa Maria della Salute a temně zelenou vodu Velkého kanálu zbarvovalo růžovým nádechem.

"Tomuhle městu se žádné jiné na světě nevyrovná, Cherry," prohodil. "Podívejte se na ten západ. Už jsem ho viděl tucetkrát, ale vždycky mi znovu vyrazí dech."

"Opravdu bere za srdce," přitakal Cherry. "Vévoda měl také takový záběr na obrázku. Ale nikdy mě nenapadlo, že ve skutečnosti tuhle scénu uvidím na vlastní oči. Vskutku působivá."

"Myslím, že jste to vystihl," prohlásil Don, sebral pouzdro na cigarety, klíče, náprsní tašku a všechno si nastrkal do kapes. "Na večeri se mnou nepočítejte, jestli si chcete vyrazit, klidně se vypravte. Já se možná zdržím."

"Díky, pane," pravil Cherry a odkašlal si. "Rád bych vám připomněl, že byste si měl prohlédnout ještě pár dopisů a pozváněk."

Don se ušklíbl.

"Ty počkají. Mám spoustu jiných věcí na práci."

Vyšel z pokoje a zamířil k širokému mramorovému schodišti vedoucímu do haly.

Don přijel do Benátek poprvé před čtyřmi lety a hned napoprvé se do tohoto plovoucího města zamiloval. Nedal pokoj, dokud se mu nepodařilo najít a koupit benátsko-byzantský domek známý jako Palazzo della Toletta. Z vilky byl výhled na Canal Grande s kouzelným obrázkem ostrova San Giorgio a od Sansovinova mistrovského díla Liberia Vecchia byla sotva dvě stě metrů.

Don přijel do Benátek před dvěma hodinami a v tuto chvíli, kdy už se vykoupal a převlékl, pozdravil se s italským služebnictvem a prohodil pár slov se svým gondoliérem Giuseppem, byl připraven pustit se do hledání Tregartha.

Usoudil, že nejlepší bude navštívit Manrica Rossiho, protože Rossi by mohl o Tregarthovi něco vědět. Když ho nezastihne, vyzkouší hotel Moderno.

Razil si cestu po nábřeží plném lidí směrem k náměstí Svatého Marka, pohledem se vpíjel do rušné výměny gondol, pozoroval vaporetta, parníčky, které mířily k Lidu, bárky plné melounů a zeleniny a vlastní náměstí vydlážděné mramorem a obrazci, ověšené proužkovanými kotevními sloupky.

Náměstí Svatého Marka bylo plné lidí - seděli u kavárenských stolečků, prohlíželi si výlohy, krmili holuby nebo si v hloučcích prohlíželi překrásnou fasádu baziliky s pozlaceným čtyřspřežím a dalšími přepychovými mozaikami.

Don se protáhl po Calle dei Fabbri. Kráček Manrica Rossiho byl na konci uličky, hned vedle mostu Rialto. Don k němu přerážoval coby dup.

Kráček se právě vzpamatovával z těžké invaze skupiny turistů. Vycházeli z obchodu celí zpocení a utahaní, ale rozhodnutí prohlédnout si všechno, co je k vidění, a Don si do chvíle, než vyšel poslední návštěvník, stoupl stranou.

Vešel do dlouhého, nízkého obchůdku a zdálo se mu, jako by vstoupil do jemně osvětlené jeskyně, kde na celém stropě září lustry a stěny vytvářejí zázraky jiskřivého křišťálu.

Úplně vzadu na konci krámků stála lavice a na ní seděly tři dívky. Před každou z nich svítil silný plynový hořák a plival téměř desetimetrový plamen. Dívky držely nad plamenem dlouhé tenké tyčinky barevného skla. Bleskovou rychlostí ohýbaly tyčinky a tvořily je do podob zvířátek.

Don je chvíli bez hnutí sledoval. Jedna z dívek, tmavovlasá, drobná osůbka s hubeňoučkým obličejem, se na něj podívala a na chvíli, než začala opět bílé sklo přetvářet do malinkého vzpínajícího se koníka, na něj upřela velké oči.

Sledoval, jak koníka chladí, a v tu chvíli po něm znovu šlehla pohledem, až se mu napůl zdálo, že mu dává signál. Upoutalo jej především to, jak povytáhla obočí a oči jí zničehonic zajiskřily. Potom stočila pohled opět k řadě různě zbarvených skleněných tyčinek, které před ní ležely, jednu si vybrala, rychle ji protáhla plamenem a potom zkušenými prsty tyčinku ohnula, zkroutila, znovu otočila a k Donovu úžasu před něj položila podivnou ukázkou všelijak stočeného skla. Když se na ni Don podíval, viděl, že vytvořila monogram, a jasně si přečetl, že iniciály na vzorku jsou J. T.

Nestačil si iniciály přečíst, jak by byl chtěl, protože děvče vzorek popadlo, strčilo do plamene a v následující chvíli se objevily opět zadní nožky dalšího vzpínajícího se koníka.

Všechno se mu jen zdálo? táhlo mu hlavou, když se díval na hebké tmavé vlasy dívenky skloněné nad koníkem. J. T. - John Tregarth? Mámi ho smysly?

"Ach, signore, vidím, že vás naše práce zajímá," ozvalo se za ním, a když se Don prudce otočil, zjistil, že za ním stojí vysoký tlust'och v šedém vycházkovém obleku. Naducaný hromotluk s ospalýma očima byl typický Ital a úsměv, při němž zasvítily několik zlatých korunek v chrupu, byl stejně profesionální jako neupřímný.

"Přesně tak," odpověděl Don.

"Je pro nás velkou ctí, že jste nás navštívil, signore Mickleme. Jezdíte do Benátek už čtyři roky, ale u mne v obchodě jste se objevil poprvé."

"Ted' tu ale jsem," usmál se Don. Zvykl si už, že Benátčané ho poznají, sotva se objeví. O americkém milionáři, který má palazzo u Canal Grande, musí přece každý benátský obchodník vědět.

"Mohl bych vám ukázat některé své poklady, signore?"

"Jeden můj přítel potřebuje svícen. Slíbil jsem, že se mu po nějakém poohlédnu."

"Ach, svícen - račte za mnou do kanceláře. Ukážu vám spoustu nádherných návrhů. Váš přítel se možná víc zaraduje, když si sám vybere určitý návrh a my mu jej zhotovíme. Pokud by měl zájem, s potěšením bychom uvítali, aby sám dohlédl, jak se svícen bude vyrábět v naší továrně v Muranu."

Don následoval tlust'ocha chodbou až do malé, dobře zařízené kanceláře. Zatímco tlust'och listoval obrovskou složkou plnou nejrůznějších kreseb, posadil se.

"Vy jste Manrico Rossi?" zeptal se tiše.

"Ano, signore. Někdo mne vám nejspíš doporučil!"

"Navedl mne, abych za vámi zašel, jeden můj dobrý přítel. A jsem přesvědčen, že i vás."

Rossi se usmál. S rukou plnou výkresů střelil po Donovi pohledem.

"A jakpak se jmenuje, signore?"

"John Tregarth," odpověděl Don a nespouštěl z Rossiho oči.

Tlust'och sebou cukl. Z úsměvu se stal násilný úšklebek. Nákresey mu vypadly z prstů a sesypaly se na podlahu. Okamžitě se shýbl, aby je posbíral, a Don už mu neviděl do obličeje. Nesl ten vynucený úsměv a úhybný pohled v ospalých očích známky strachu? říkal si překvapeně.

Když se Rossi narovnal, díval se už zcela lhostejně, třebaže naducaný obličej mu trochu zesinal.

"Ach, signor Tregarth," pravil. "Jeden z našich nejlepších přátel. Ano, zdá se, že už jsem ho hezky dlouho neviděl. Rok a možná víc."

Podle toho, jak mu oči těkaly, Don naprosto jasně poznal, že lže, a zároveň cítil, jak mu opět po zádech probíhá onen šinravý pocit.

"Říkal jsem si, jestli ho náhodou v Benátkách nepotkám," prohodil. "Vy jste ho tedy neviděl?"

"Kdeže, signore." Černé oči se do Dona zabodly, avšak okamžitě ujely. Ústa s odulými rty se semkla. "Signor Tregarth v Benátkách není. Jezdí sem vždycky v červenci."

Don nadhodil ramena a potom si vzal návrhy, které mu Rossi podával, a poslouchal Rossiho chvalozpěvy na jejich přednosti. Nakonec si vybral tři poměrně jednoduché vzorky a požádal Rossiho, aby je poslal Terryemu Ratcliffovi. Když si Rossi poznamenal adresu, Don vstal.

"Nenašlo by se ale něco, co bych mohl nabídnout přímo vám, signore?" nadhodil Rossi nadějně.

"Ted' ne. Zdržím se asi měsíc. Ještě se u vás zastavím."

"Jistě, signore, bude nám vždy potěšením."

Don zamířil ke dveřím. Ještě než otevřel, zarazil se a řekl: "Nevíte, jestli měl signor Tregarth v Benátkách nějaké přátele?"

"Přátele? Ale jistě. Signor Tregarth tady musí mít spoustu přátel."

"Znáte někoho z nich?"

Rossi lítostivě pokrčil rameny.

"Ne, signore, všechny obchodní věci jsme s panem Tregarthem dojednávávali jen u mne v kanceláři. Někde venku jsme se nescházeli."

Don přikývl. Když procházel dlouhou chodbou s Rossim v patách, požádal: "Kdyby se náhodou objevil, řekněte mu, prosím, že jsem tady, ano? Dlouho jsem se s ním neviděl."

"Samořejmě to vyřídím, obávám se však, že nedorazí. Jezdí vždycky v červenci; v září jaktěživo. Možná se objeví příští rok."

Vrátili se do prodejny a Don střelil pohledem po hubené, tmavovlasé dívce za pultíkem, která zručně tvarovala dalšího vzpínajícího se koníka. Nezvedla oči, avšak prsty se jí na chvilinku zachvěly a musela skleněnou tyčinku, s níž pracovala, zahodit.

Don se kousek od ní zastavil.

"U vás se pracuje dlouho do noci?" zeptal se Rossiho.

"Nic jiného nám nezbyvá, signore, turisté jsou zvyklí kupovat i v noci. Zavíráme až o půl dvanácté."

"To je hezky pozdě. V tu dobu si už já budu dávat sklenku brandy u Floriana," poznamenal Don a schválně zvedl hlas, tak aby ho dívka slyšela. "Nuže, já zase přijdu."

Dívka nezvedla oči, ale sotva znatelně přikývla. Mohlo to znamenat hodně anebo nic.

Don se rozloučil s Rossim a vyšel do nehybné rozpálené atmosféry boční uličky.

Moc věci nezjistil, avšak zdaleka ho také nic neodradilo. Navázal kontakt. Rossi ví víc, než přiznal - to je nábledni. I děvče zřejmě něco ví a pokouší se mu podat pomocnou ruku. Její záhadná tajuplnost Dona trápila. Patří Rossi do nepřátelského tábora, pokud nějaký nepřátelský tábor existuje? Vypadá to tak. No co, dal dívce vědět, kde ho může

najít, a vypadalo to, že pochopila. Ani ne za tři hodiny se vypraví na náměstí Svatého Marka a tam na ni počká.

Rozhodl se, že předtím ještě zajde do hotelu Moderno a zkusí se pozeptat, jestli právě tam o Tregarthovi něco nevědí.

Když pomalu odcházel od Rossiho krámku, ušlo mu, že majitel, který stál ve dveřích, dává znamení malému pořízkovi v černých šatech a s černým kloboukem na hlavě, který se opíral o zeď těsně u dveří.

Pořízek se okamžitě pověsil Donovi na paty.

Na fundamenta, odkud bylo na dohled Rialto, si bezcílne prohlížel Canal vysoký hubeňour v bílém obleku a s bílým kloboukem na hlavě. Když ho pořízek míjel, ukázal palcem na Dona a kývl hlavou. Vysoký hubeňour se okamžitě za Donem vydal a držel se od něho slabých padesát metrů.

Aniž Don tušil, že ho někdo sleduje, zamířil k hotelu Moderno.

O půl dvanácté si Don našel prázdný stůl před Florianovou kavárničkou a posadil se.

Náměstí Svatého Marka bylo stále plné lidí. Na druhé straně, ve stínu Procuratie Vecchie, hrála kapela Verdiho fanfárový pochod a Don si začal při bouřlivém, strhujícím rytmu poklepávat nohou. Téměř všechny stolky na obrovském náměstí byly obsazené. Všude postávaly hloučky turistů a pozorovaly buď kapelu, nebo sledovaly nádhernou modř púlnocní oblohy ozdobenou spoustou zářivých hvězd.

Don si objednal brandy, zapálil si cigaretu a natáhl dlouhé nohy.

Zatím v pátrání nijak nepokročil. Ředitel hotelu Moderno mu o Tregarthovi neřekl nic.

"Signor Tregarth nikdy nejedí do Benátek v září," sdělil Donovi. "Navštěvuje nás jenom v červenci. Letos nepřijel. Možná za rok."

A přesto, pokud není pohlednice podvrh, říkal si Don, Tregarth musí v Benátkách být. O tom, že by pohlednice byla falešná, pochyboval. Kdyby to byla past, proč ji někdo neposlal přímo Hildě Tregarthové a proč byla podepsána, jako že ji posílá nějaký Saville?

Všechno teď záleží na té holčině ze sklářského obchodu. Jestli nepřijde, bude zas ve slepé uličce.

Rozhlédl se po kypící piazzě. Nemohl počítat, že v té zmrštině dívku najde. Ona bude muset vyhledat jeho. Řekl jí, že bude před kavárničkou u Floriana. Nezbyvá, než zachovat trpělivost a doufat, že dívka přijde.

Thlust'och, který seděl u stolku několik metrů od něho, kývl na číšníka, zaplatil účet a odkráčel směrem k bazilice. Ze stínu pod arkádami se vynořil chlapík s bílým kloboukem a usadil se u prázdného stolku. Objednal si brandy, otevřel večerní noviny a ledabyly v nich listoval.

Don si vzpomněl, že právě tohoto chlapíka viděl, když vycházel z hotelu Moderno. Zničehonic mu došlo, že ho viděl také ve chvíli, kdy odcházel od Rossiho. A teď ho vidí znovu. Zbystřil. Trochu si pootočil židli, aby si nenápadně mohl chlapíka prohlédnout.

Muž byl snědý, nos měl jako zoban, tenké rty a hluboce posazené jiskřivé oči. Přestože byl hubený, Don odhadoval, že sílu mít bude. Svaly jak ze železa a pevná kostra, pomyslel si Don, když se mu podíval na hubenou snědú zápěstí, která vyčouhovála chlapíkovi z poněkud umolousaných manžet bílého saka.

Obyčejný povaleč, řekl si Don - od rány a mrštný jako ještěrka. Nevypadal na Itala. Nejspíš pocházel z Egypta.

Když chlapík s bílým kloboukem otočil hlavu, Don si všiml, že má v uších zlaté náušnice.

Don se znovu rozhlédl po přelidněném náměstí a pak se mrkl na hodinky. Bylo za dvacet minut dvanáct. Z Calle Formosa to dříve musí trvat nejméně deset minut. Dřív jak těsně před půlnocí ji čekat nemůže.

Chlapík s bílým kloboukem se směrem k Donovi ani jednou nepodíval. Zdálo se, že se plně věnuje novinám, a Don si začal říkat, že podezření, které ho posedlo, bylo jenom falešný poplach.

Chlapíka viděl během večera vlastně třikrát. Znamená to něco? Možná že ne, ale vlastně vůbec neuškodí, když toho přičemoudlého hrdlořeza nespustí z očí.

Když dva bronzoví obři na vížce hodin začali odbíjet kladivy do zvonu půlnoc, Don dal znamení číšníkovi, zaplatil účet a v klidu se zvedl.

Chlapík s bílým kloboukem si ho ani nevšiml. Kývl prázdnou skleničkou na číšníka a objednal si další brandy. Don se protahoval mezi stolky a zastavil se před jasně osvětlenou výlohou kavárničky. Chlapík s bílým kloboukem vůbec nezaznamenal, kam Don odchází, a Donovo podezření potuchlo.

Opřený o jeden z oblouků postával pod arkádou pomešší pořízek v černém. Horlivě Dona sledoval.

Don nyní pohledem prozkoumával pohyblivý proud lidí na náměstí, jež se přelévaly pod dlouhou řadou starobylých kandelábrů.

Pak ji spatřil.

Stála v osvětleném vchodu krámku na druhé straně piazzy a dívala se přímo k němu. Měla na sobě ještě stále černý pracovní plášť a na hlavě velký černý šátek, který jí zakrýval téměř polovinu obličeje, ale Don si byl naprosto jistý, že je to děvče ze sklářského krámku.

Pomalým krokem vyrazil přes náměstí směrem k ní a pomáhal si v davu lokty. Jednou se zastavil a ohlédl, aby si zkontroloval chlapíka s bílým kloboukem, ale ten stále ještě seděl u stolku napůl schovaný za večerníkem. Zdálo se, že je mu úplně lhostejné, co Don dělá.

Malý pořízek dívku rovněž zaznamenal a hned obešel podloubí, což byla trochu zacházka, ale protože pod arkádami nebylo tolik lidí, byl rychlejší než Don.

Dívka chvíli vyčkávala, a když od ní byl Don asi třicet metrů, otočila se a pod obloukem u věžních hodin zamířila k Mercerii.

Don šel za ní.

Malý pořízek ho po straně sledoval.

Jakmile Don prošel pod posledním obloukem a zmizel z dohledu, chlapík s bílým kloboukem vstal, zaplatil číšníkovi a

pružným, dlouhým krokem se protáhl davem až k hodinám.

Don viděl dívku stále před sebou. Nezastavovala se, neohlížela a on se ji nijak nesnažil dohnat. Usoudil, že až bude chtít, aby ji dostihl, počká na něj.

Dívčina udržovala tempo až do chvíle, kdy zvládla osvětlené obchodní centrum, a pak najednou zabočila do matně osvětlené calle. Don se jí držel. Asi v polovině uličky se přes rameno ohlédl, ale malý pořizek se ve stopování lidí až příliš dobře vyznal, než aby na něho tak letmým pohledem někdo kápl. Počkal si v úkrytu a poslouchal, jak se Don vzdaluje.

Objevil se vedle něho chlapík s bílým kloboukem.

"Pověs se jim na paty," zamumlal pořizek. "Hod' sebou!"

Chlapík s bílým kloboukem se rozběhl uličkou. Dlouhé nohy se jen tiše dotýkaly země. Zamířil do uličky souběžné s tou, kudy právě procházel Don.

Když viděl, že až k osvětlené křižovatce je celá calle prázdná, Don se uklidnil, že nikdo nemá zájem o to, co zrovna dělá, a proto ve chvíli, kdy dívka zahnula za roh, přidal do kroku.

Rovněž zahnul za roh a viděl, jak na něho několik metrů před ním čeká.

"Odpusťte, signore," řekla, když ji Don dohonil. "Jste pan Micklem?"

"Přesně tak," přiznal Don. "Kdo jste vy?"

"Jsem Louisa Peccatiová," vydechla. "Nikdo se na vás nepověsil, signore?"

Don si vzpomněl na chlapíka v bílém klobouku.

"Myslím, že ne," pravil obezřetně. "Ten monogram, který jste mi ukazovala v krámku, byly Tregarthovy iniciály, vidíte?"

"Ano." S obavami se rozhlédla na oba konce tmavé uličky. "Je ve velkém nebezpečí. Jdou po něm. Musíte být děsně opatrný..."

"Kdo po něm jde?" zeptal se Don ostře.

Chytla ho za zápěstí. "Poslouchejte!"

Don slyšel, jak k nim z přilehlé uličky zaléhají lehké kroky.

"Někdo sem jde!" zašeptala.

"Nic se neděje," uklidňoval ji Don tiše. "Nikdo vám neublíží. Kde je Tregarth?"

"Jděte do čísla 39 v Calle Mondello..." spustila, ale ve chvíli, kdy se k nim rychle blížil malý pořizek, zmlkla.

Don cítil, jak se mu dívčiny prsty zatínají do zápěstí, a dívka couvla. Rovněž ustoupil a postavil se přímo před ni, tak aby blížící se muž mohl projít.

Když k nim chlapík dorazil, zničehonic se zastavil.

"Promiňte, signore," vyhrkl a mávl Donovi před noseem nezapálenou cigaretou. "Mohl bych vás požádat o oheň?"

"Jistě," přikývl Don, napružený, aby se chlapa zbavil. Zašátral v kapse a vytáhl zapalovač.

Malý pořizek k němu přistoupil blíž. Zničehonic mu pravačka vyrazila rychle jako had, který se vymršτί, a omračující silou nabrala Dona do žaludku.

Kdyby byl Don včas úder nevytušil a ve chvíli, kdy rána dopadla, nestáhl břišní svaly, určitě by ho trefa omráčila. Takhle mu jenom prudkost nárazu vyrazila dech, avšak instinktivně stihl ucuknout a vyhnout se tak úderu, který mu pořizek namířil na bradu levačkou.

Don popadl dech a direktem se strefil pořizkoví přímo pod srdce. Ten zachroptěl a couvl.

Rána, kterou chytil Don, však byla příliš těžká. Donovi se podlomila kolena. Dostal další, a když se zlomil v pase, jen matně si uvědomoval, že dívka kolem něho proklouzla a prchá uličkou.

Zaplachtil a snažil se udržet rovnováhu. Pořizek ho zasáhl do brady. Hák byl sice veden bez velkého rozmachu, ale byl to zničující úder.

Donovi se před očima rozsvítily hvězdičky. Padl obličejem na špinavé dlažební kostky.

Dívčí hlas se poplašeně ptal: "Není mrtvý, že ne?"

Don si uvědomil, že se ho dotýkají něžné ruce, pohnul sebou a zavrtěl hlavou.

"Ne - jen omráčený," řekl nějaký muž.

Don otevřel oči. Viděl, jak se nad ním někdo sklání. Muž ve smokingu.

"Nehýbejte se," radil dotýčný. "Máte možná něco zlomeného."

"Jsem celý," prohlásil Don. Sedl si a ohmatal si rozbolavělou bradu. Cítil, jak mu otekla, a ušklíbl se. "Alespoň si myslím." V břiše cítil tupou bolest a vděčil osudu, že má tak pevné a dobře vyvinuté svaly, které tu zuřivou petardu vydržely. "Pomůžete mi vstát, vidíte?"

Toporně se zvedl a chvíli se o muže ve smokingu opíral. Cítil, jak se mu vrací síla, a s vypětím všech sil se odtrhl.

"Je mi dobře," tvrdil a pohledem přelétl oba konce uličky. Kromě muže ve smokingu a nejasných obrysů dívky ve večerních šatech až na zem nebylo v uličce živáčka. "Neviděli jste tu někoho?"

"Ne. Zabloudili jsme a šli jsme tudy v naději, že se dostaneme k Rialtu. Málem jsme o vás zakopli," vysvětloval muž. "Opravdu jste v pořádku?"

"Ano, děkuju," ujistil ho Don. Sáhl si do saka. Náprsní taška nikde. Posedl ho ledový, divoký vztek, ale nedal nic najevo. Co se stalo Louise Peccatiové? Stihla zmizet? Byl pěkný blázen! Vždyť si právě o něco takového koledoval. Jako úplný jeliman skočí na ten starý trik se zapálením cigarety.

"Okradli vás?" zeptal se muž.

"Myslím, že ano." Don si teprve teď chlapíka blíže prohlédl. Mluvil anglicky s poněkud hrdelním přízvukem, i když velice plyně. Don ho v kalném světle moc dobře neviděl, ale stihl zaznamenat, že jde o vysokého, štíhlého, zřejmě ještě velice mladého chlapíka.

"Tihle italští grázlové!" vybuchl muž zlostně. "Pojďme odsud vypadnout. Jsem si jistý, že vám přijde vhod nějaká sklenička. Jsme ubytováni v Gritti. Tohle je moje sestra Maria. Já jsem Carl Natzka. Jestli jste ochoten odvést nás zpátky do hotelu, zvu vás na skvělé brandy."

"Ach, Carle, musí mu být pod psa," namítla dívka rozčileně. "Nemyslíš, že by si měl napřed trochu odpočinout?"

"Všechno v pohodě," prohlásil Don a mírně se dívce uklonil. "Nemějte o mne starost, už jsem v pořádku. Ukážu vám cestu do hotelu, ale jistě budete tak hodní a omluvíte mě, že dál s vámi nepůjdu. Mám trochu potíže a raději bych se vrátil domů. Jsem Don Micklem."

"Tušila jsem, že vás poznávám," řekla dívka. "Máte někde vlastní palazzo, vidíte?"

Don se pokusil usmát.

"Možná trochu přehnaný název," pravil. Chtěl se těch dvou rychle zbavit. V dané chvíli nemohl myslet na nic jiného než na Louisu Peccatiovou. Co se s ní stalo? "Ukážu vám cestu."

Vykročil uličkou dál a zanedlouho je přivedl do osvětlené obchodní čtvrti.

"Odtud už trefíte?" zeptal se. "Pořád rovně a jste na náměstí Svatého Marka."

Tady si mohl oba dobře prohlédnout a také tak učinil.

Byl to moc hezký pár. Carl Natzka měl pevně řezaný přátelský obličej, pěkně opálený, a hnědé vlasy až dozlatova vyšisované sluncem. Donovi se líbil. Nemohlo mu být víc než čtyřicet nebo pětadvacet.

Jeho sestra Maria byla možná o rok starší než bratr. Byla vysoká a půvabná, měla rozhodná, pevně tvarovaná ústa, velké, jiskřivé černé oči, husté, lesklé černé vlasy a na bílé večerní róbě se jí třpytily našité penízky.

Don potkal za život spoustu půvabných žen, avšak Maria Natzková byla víc než půvabná - sálal z ní život, hřejivost, vzrušovala.

"Opravdu se s námi nechcete vrátit do hotelu?" zeptal se Natzka.

"Ne, děkuju, půjdu domů. Díky, že jste mne našli."

"Myslíte, že se někdy uvidíme?" nadhodil Natzka, když Donovi podával ruku. "Nechci být zvědavý, ale musím přiznat, že bych hrozně rád věděl, co se stalo. Teď už vás nebudeme zdržovat, ale buďte tak hodný a někdy se ozvěte."

"Ozvu se," přitakal Don a potřásl mu rukou. Potom se podíval na Mariu a usmál se. "Omluvíte mne teď?"

"Musíte být chlapík jako řemen, pane Mickleme," prohlásila a Don si všiml, že mluví anglicky bez jakéhokoli přízvuku. "Máte ošklivou modřinu."

Rošťácky se uchechtl.

"Jenom hraju divadlo. Sotva dorazím domů, rozpláču se jak mimino."

Rozloučil se a rychle vyrazil přes náměstí k Palazzo della Toletta.

Okamžitě zabrousil k sobě do pokoje, stáhl ze sebe špinavé oblečení a oblékl si tmavomodré plátěné kalhoty, stejně tmavou košili a černou větrovku na zip. Přezul se do páru lehkých sandálů s gumovou podrážkou.

Z prádelníku si vytáhl malou plochou baterku a kožené pouzdro se zlodějským nádobíčkem. Oba předměty si nacpal do zadních kapes. Potom si z příručního kufříku vytáhl svítek italských peněz a roličku schoval do jedné z kapes u větrovky.

Když se převlékal, pokoušel se srovnat v hlavě, jestli by malý pořízek mohl mít něco společného s Tregarthovým zmizením, nebo jestli to byl jenom nějaký pobuda, který se pokusil snadno přijít k penězům.

Don si připomněl, co mu říkala Louisa Peccatiová: Musíte být děsně opatrný. Je ve velkém nebezpečí. Jdou po něm.

Patřil malý pořízek k lovcům? Přesně tohle musí Don vypátrat.

Dostal za vyučenou. Od této chvíle musí být neustále na stráži. Příště už ho tak snadno nedostanou.

Calle Mondello číslo 39.

Je to místo, kde se Tregarth skrývá? Kde se vůbec nachází? Benátky jsou doslova protkané stovkami temných, špatně osvětlených uliček. Jeho gondoliér Giuseppe určitě bude vědět, kde to je. A možná není špatný nápad vzít Giuseppeho s sebou.

Don zamířil ke dveřím, ale pak se zastavil. Zhasl světla v pokoji, vrátil se k oknu a trochu rozhrnul záclony. Podíval se na nábreží.

Přestože už byla skoro jedna, davy návštěvníků ještě stále mířily po nábreží k ohnisku pozornosti všech turistů - náměstí Svatého Marka.

Don procesí chvíli sledoval, potom se mu na tváři objevil tvrdý úsměšek.

Opřen o balustrádu, zády ke Canale di San Marco, očividně z dlouhé chvíle sledoval proudy turistů muž s bílým kloboukem.

Kapitola čtvrtá

CALLE MONDELLO ČÍSLO 39

Když Don kvapně rázoval po nábreží k Ponte della Paglia, koutkem oka zaznamenal, jak se chlapík v bílé hučce odlepil od balustrády, o níž se až dosud opíral, a vykročil za ním.

Don se neohlédl ani nedal jakkoli najevo, že si uvědomuje, že je sledován. Vyradil tak, až dorazil k přístavišti gondol.

Na úzkém molu, kde kotvily gondoly, klábosila plná očekávání, že si je někdo najme, skupinka gondoliérů.

Giuseppe viděl, jak k němu Don míří, a z hloučku mužů se odlepil.

"Potřebujete mne, signore?" zeptal se. "Poplujeme někam?"

"Ne v gondole," pravil Don, "pojď se mnou."

Odvedl Giuseppeho na náměstíčko hned za přístavištěm, kde byla malá kavárnička. Oba muži vešli a usadili se u stolu na druhém konci místnosti, odkud Don viděl na dveře.

Objednal dvakrát cappuccini, nabídl Giuseppemu cigaretu, a když viděl, jak se Giuseppe zvědavostí jen třese, uchechtl se.

Giuseppe byl slavný gondoliér. Poslední tři roky vyhrál v každoroční regatě závody gondol, porazil všechny zúčastněné a moc rád se vytahoval tím, jak má silné svaly a je výborným kormidelníkem. Byl vysoký, opálený, měl neobyčejnou sílu, pevně řezaný obličej a hustý černý knír, takže v černé haleně a černých kalhotách vypadal opravdu působivě. Don ho měl na výplatní listině a kamarádi mu do krve záviděli, že má stálý příjem, aniž by se předřel.

"Viš, kde je Calle Mondello?" otázal se Don.

Giuseppe se zatvářil překvapeně. Přikývl.

"Jasně, signore. Je to blízko Campo di San Polo, na druhé straně Canalu u mostu Rialto."

"Tam se právě vydáme, ale ještě než vyrazíme, musíme se zbavit jednoho chláпка."

Giuseppe vytřeštil oči.

"Myslíte, že ho musíme odkrouhnout, signore?" zeptal se poplašeně.

"Ne, nezabijeme ho, ty janku," řekl stručně Don. Giuseppe byl možná nejrychlejší gondoliér v Benátkách, ale když pánbůh rozdával rozum, dvakrát si pro něj nebyl. "Jenom ho trochu klepneme do hlavy. Od večera už mne sleduje a je na čase zatrhout mu tipec."

Giuseppe pohledem prozkoumal modřinu na Donově bradě.

"Signor už se někde popral?" zajímal se. Pokud Giuseppe zrovna nepoháněl bidlem gondolu, nejoblíbenější zábavou pro něj byly rvačky a prohánění děvčat.

"Toho si nevšímej," řekl Don. Opatrně si ohmatl bradu. "Sleduj pozorně, co ti vykládám."

"Jasně, signore," ušklíbl se Giuseppe. "Kde toho chláпка máme?"

"Nejspíš na mě venku čeká. Je vysoký a hubený, má na sobě bílý oblek a bílý klobouk. A teď poslouchej, co uděláme. Ty počkáš tady. Já se vydám směrem k Santa Maria dei Miracoli. Počkáš minutu a vyrazíš za mnou. Měl bys vidět, jak mne ten chlápek stínuje. Nemůžeš ho minout. Až se dostaneme někam do zástěží, písknu. A oba po něm skočíme - ale pozor, je nebezpečný."

"Pff!" odfrkl si Giuseppe posměšně. "Ze mě jde taky strach. Jen mi toho chláпка ukažte, signore, a já už se o něj postarám. Podám si ho a prask! A leží."

"Dávej pozor, abys jednu nechytí první," varoval Don.

"Postarám se o něj, signore, s potěšením. Jde snad o nějakou srdeční záležitost? Ten chlápek je brácha signoriny nebo snad otecko?"

"Nic takového," odsekl Don. Dopil kávu a vstal. "Dávej bacha, a dokud nehvídnu, nic nepodnikej."

"Ano, signore," odpověděl trochu pokořeně Giuseppe.

Don zaplatil za obě kávy a vyšel z kavárničky.

Po chlapíkovi s bílým kloboukem nebylo nikde ani památky, ale Don si byl jistý, že někde, schovaný ve stínu, pěkně číhá. Vykročil po šeré uličce a natahoval uši, jestli za sebou neuslyší kroky. Když ušel necelých padesát metrů, měl pocit, že lehké kročeje za ním opravdu znějí.

Neohlížel se a šel dál, křižoval jednu uličku za druhou.

V této noční době byla zejména tato čtvrt' naprosto opuštěná, a když se Don dostal do uličky, která byla tak úzká, že kdyby rozpažil, dosáhl by na obě strany, hlasitě zapískal a prudce provedl čelem vzad.

Chlapík v bílé hučce, který zmizel z dohledu, slyšel, jak se Don vrací, a sám se také na podpatku otočil a spěšně se dal na ústup.

Giuseppe byl těsně za ním, v černé haleně a kalhotách ho schovaného v malém portálu nebylo vidět. Když ho chlap s bílým kloboukem míjel, vyrazil prackou, chňapl chlapíka za zátylek a hlavou mu praštil o zeď.

Omráčenému chlapíkovi se podlomila kolena a Giuseppe, který ho ještě stále držel za krk, si ho otočil a nasadil mu prudký hák do brady.

Don přišel právě ve chvíli, aby mu neušlo, jak se chlapík s bílým kloboukem sesouvá na kočičí hlavy jako pytel uhlí.

"Skvělá práce, Joe," pochválil, když se skláněl nad nehybným tělem.

"Vidíte, signore, přesně jak jsem říkal. Praštím! A leží," prohlásil Giuseppe pyšně a pofoukal si pěst. "Hezkou chvíli si pospí."

Don rychle prošátral omráčenému chlapíkovi kapsy. Našel krátký vyskakovací nůž, ale pak už nic jiného, co by ho zajímalo. Nic, co by Donovi naznačilo, o koho jde.

Don vytáhl zapalovač a podržel plamínek blízko nad snědým jestřábím obličejem.

"Viděl jsi ho někdy, Giuseppe?"

"Ne, signore. Je mi úplně cizí."

Don se napřimil.

"Dobrá. Teď mě rychle odved do uličky Mondello."

Za několik minut se ocitli u mostu Rialto. Tady se Don zastavil. Vzpomněl si, jak ho Louisa varovala, aby byl velmi opatrný. Třeba ho sleduje ještě někdo jiný. Nežli se vydá na udanou adresu, musí si být jistý, že ho nikdo nesleduje.

"Jdi napřed," vyzval Giuseppeho. "Jdi pomalu a hodně dupej. Nesmíš přímo tam, kam máme namířeno. Chci mít jistotu, že nemáme nikoho v závěsu, rozumíš?"

Giuseppe přikývl. Tato procházka byla mnohem zajímavější a víc vzrušující než veslování v gondole.

"Nebudete se bát sám, signore?"

Byly okamžiky, kdy Giuseppe Dona pěkně vytácel, a právě tahle chvíle k nim patřila.

"Padej!" nařídil ostře.

Giuseppe vykročil, přešel most a ztratil se ve tmě.

Don zůstal ve stínu. Dal Giuseppemu určitý náskok a potom se vydal za ním. Slyšel, jak na dlažebních kostkách Giuseppeho těžké boty duní. Jakmile vstoupil na most, schoval se Don pod jedním malým obloukem. Poslouchal a

čekal. Nic se nedělo, nikdo se neobjevil.

Na druhém břehu Canalu viděl Giuseppeho, jak si vykračuje po nábřeží.

Přesto Don stále čekal. Poslouchal. Potom slyšel tiché kroky. Přitiskl se ke stěně. Věděl, že v tmavém oblečení ho hned tak nikdo neuvidí. Velmi obezřetně vyhlédl zpod oblouku. Chvilí neviděl nic, až potom zaznamenal malého pořízka v černém obleku, jak vstupuje na most.

Takže to přece jen nebyl žádný pobuda, došlo Donovi. Jak to vypadá, byli tihle dva s chlapíkem v bílém klobouku pěkně spráhnutí.

Pořízek byl v rozpacích. Stál ve stínu a díval se přes most. Don usoudil, že ho vyvádí z míry, proč slyší jen jedny kroky. Možná tušil past. Očividně došel k závěru, že tu nemůže jen trčet a koukat, a tiše jako myš se obezřetně kradl dál.

Minul oblouk, kde stál Don, a pokračoval až do polovičky mostu. Trochu stísněně se ohlédl, potom vstoupil pod další oblouk a upřel pohled na druhou stranu nábřeží.

Don opustil úkryt a tiše se rozběhl právě tam, kde pořízek stál. Měl před sebou jeho hranatá široká záda.

Don se k němu přikradl jako duch a praštil ho prudce do ramene.

Pořízek musel mít nervy ze železa. Ani se nelekl. Otočil se jak na obrtlíku a vyrazil pěstí, avšak tentokrát byl na něj Don připraven. Nevlastnil už pět let hnědý judistický pás jen pro legraci. Počítal s tím, že pořízek se rozpřáhne, a chytil ho včas za zápěstí, zkroutil mu je a prudce trhl.

Pořízek vyjeveně vyjekl, přepřel Donovi nad hlavou a s parádním žuchnutím přistál na dlažbě. Narazil hlavou na obrubník a byl v limbu.

Don se nad ním sklonil a prohledal mu kapsy. V zadní kapse kalhot našel vlastní náprsní tašku a hned od ní pořízka pomohl. Kromě podobného vyskakovacího nože, jaký měl u sebe chlapík s bílým kloboukem, nenašel Don v kapsách nic zajímavého.

Don nechal pořízka ležet ve stínu oblouku a rychle přeběhl most a po nábřeží utíkal až do uličky, kde na něho čekal Giuseppe.

"Vzduch už je čistý," oznámil Don. "Kam teď?"

"Pořád dolů, signore, pojdte za mnou."

Giuseppe vedl Dona uličkou a vzápětí do další, která byla tak úzká, že oba muži museli jít husím pochodem. Na druhém konci byla vyklenutá lávka, která je převedla na druhou stranu řia, potom se po několika schůdcích dostali do další uličky obklopené z obou stran omšelými ztracenými baráky, kde byla všude tma.

"Jsme tady, signore," hlásil Giuseppe.

Don vytáhl baterku a posvítil si na dveře přímo před sebou.

"Devětatřicátka musí být kousek dál na téhle straně," poznamenal tiše.

Pokračovali dál ve tmě. Po několika metrech se Don znovu zastavil a znovu blikl baterkou.

"Jsme tady," prohlásil a o krok couvl, aby se podíval na úzký dvoupatrový baráček s oprýskanými stěnami a zabetonovanými okny, který na ně zamračeně shlížel. "Nezdá se, že by tu někdo bydlel."

"Tyhle baráky jsou odepsané, signore," vysvětlil Giuseppe. "Budou strženy. Tady nikoho nenajdete."

Don vyzkoušel dveře u čísla 39. Všiml si, že panty někdo nedávno namazal. Vzal za kliku, zmáčkl ji a zatlačil. Dveře kupodivu zcela tiše povolily a zhouply se dovnitř.

Don zaměřil světlo z baterky do otevřeného otvoru. Světlo vykouslo úzkou chodbu, jedny dveře vpravo a kus schodiště.

"Počkej tady," nařídil Giuseppemu. "Podívám se dovnitř. Měj oči na stopkách."

"Ano, signore," přitakal Giuseppe.

Don vstoupil do chodby a chvíli si prohlížel zaprášené palubky na podlaze. Byly na nich stopy - přinejmenším jednu sadu otisků vytvořily dámské střevice.

Opatrně přešel ke dveřím na pravé straně, zmáčkl kliku a strčil do dveří.

Dveře pronikavě zavrzaly a otevřely se. Don si posvítil do prázdné místnosti. Pozdravil ho kyselý hnilobný pach, prach a pavučiny. Po špinavé podlaze pelášil obrovský pavouk a schoval se v díře mezi tlejícími prkny.

Don zavřel dveře a zkusil schody. Téměř celé zábradlí bylo v tahu a schody vypadaly staré a ztrouchnivělé, avšak stopy v prachu, vypovídající o tom, že už tudy nedávno šlo víc lidí, ho přesvědčily, že po nich může zkusit vylézt i on.

Giuseppe ho úzkostlivě sledoval, když vystupoval po schodech těsně podél oprýskané zdi.

"Bacha, signore," huhlal Giuseppe. "Dávejte pozor, kam šlapete."

Don jenom mávl rukou, ať je zticha, a pokračoval až na podestu prvního patra.

Měl proti sobě dvoje dveře.

Zůstal stát a zaposlouchal se, ale když nic neslyšel, potichoučkou přešel k prvním dveřím, jemně zmáčkl kliku a dveře otevřel. Zvuk, který se v místnosti ozval, ho na místě přimrazil. V přišerně páchnoucí tmě jako by šustil papír a potom něco měkce žuchlo.

Don zhasl baterku a couvl od dveří. Srdce mu bušilo trochu rychleji, nežli by čekal. Poslouchal. Znovu zaharašil papír. Potom slyšel t'apkání a obrátil oči v sloup.

Krasy! došlo mu. Podobné místo jich musí být plné.

Vrazil nohu mezi dveře, prudce je rozrazil a baterkou prosvítil všechny kouty.

Obludná vodní krysa zdivočele lítala kolem dokola, vyskakovala na stěnu, s žuchnutím vždycky spadla a vyřítla se do tmy, kam světlo Donovy baterky nedosáhlo.

Don si jí však sotva všiml. Osvítil prostředek místnosti.

Ve vysoké vrstvě prachu, s přednicí černého pláště prosáklou krví, ležela na podlaze Louisa Peccatiová.

Zpod hromady krysami rozšrotovaného papíru, který se kdysi odlepil od stěn, vylezl odporný bachratý pavouk s

dlouhýma chlupatýma nohama. Tlustý a hnusný pomalu pochodoval po podlaze, přeťpal loužičku světla z Donovy baterky a zmizel ve stínu.

Donovi vyvstal na čele pot. Ani se nehnul. Mířil baterkou přímo na mrtvou dívku. Jak na ni upřeně zíral, všiml si, že má něco podivného na pravé ruce, předklonil se, a když spatřil malé hnědé skvrny seškvářeného masa, kde někdo Louisu žhavou cigaretou popálil, jen lapl po dechu.

Pak prudce, plný chladné zuřivosti, o krok postoupil.

Něco se kolem něho mihlo, ozvalo se zacupání a kolem Dona vypálila z pokoje chlupatá hnědá krysa.

Don se sklonil a něžně se dotkl dívčiny tváře. Byla teplá. Usoudil, že ještě před půlhodinou Louisa žila.

Ti dva chlapi ji museli chytit těsně poté, co Dona uzemnili. Nejspíš ji ve chvíli, kdy běžela uličkou, zaskočil chlápek s bílou hučkou. V Donovi by se krve nedořezal. Chtěli informaci a ohněm ji z ní dostali. Zнала místo, kde se Tregarth skrývá. Pozvala sem Dona. Fakt, že se tu objevila sama a teď je mrtvá, svědčí o tom, že ji přinutili promluvit.

Napřímil se, vytáhl si kapesník a otřel si obličej.

Našli ti dva Tregartha?

Bleskově vyšel z místnosti, zavřel za sebou a zamířil k druhým dveřím. Zmáčkl kliku a otevřel je.

Jakmile paprsek světla přešel místnost, došlo Donovi, že v Tregarthově úkrytu stojí.

Těsně u zdi stálo tábornické lehátko s dvěma hrubými příkrývkami. Obrácená přepravka sloužila jako stůl, bedýnka místo židle. Na přepravce, zapíchnutá do láhve, stála napůl vyhořelá svíčka.

V místnosti ani živáčka.

Don přešel ke svíčce a zapálil ji. Stál a rozhlížel se.

U postele stál košík s konzervami jídla, několika hrozny, lahví vína a okoralým krajícem chleba.

V plechovce od sušenek se vršily nedopalky cigaret. Don jednu vytáhl a zjistil, že má anglickou značku.

V rohu ležel kožený kufr, veškerý obsah byl vyházený do prachu na podlaze.

Don k němu zamířil. V zádech ho až vzrušeně zamrazilo, když si na boku zavazadla všiml iniciál J. T.

Na zemi se válelo několik kapesníků, rezervní soupřava spodního prádla, kartáč na vlasy, zubní kartáček a holicí soupřava.

Don si sedl na bobek a pár těchto drobností si prohlédl, ale nic mu neřekly. Někdo už zřejmě kufr prohledal. Pokud v něm byly nějaké cennosti nebo spisy, odnesl si je.

Don se zvedl a znovu přešel místnost pohledem. Proč se Tregarth schovával v takové smradlavé, špinavé barabizně? Kdo byla Louisa Peccatiová a co ji s Tregarthem spojovalo, že musela tak drazé zaplatit? Kde je Tregarth teď?

Don si zoufale prsty prohrábl vlasy. Tolik otázek a žádná odpověď.

Naskládal hrstku předmětů válejících se na podlaze zpátky do kufru, ten zaklapl a napřímil se.

Nehodlal tu kufr nechat, aby se dostal do rukou policie. Kdyby se poldům podařilo zjistit, že jde o Tregarthovo zavazadlo, mohlo by je napadnout, že Tregarth Louisu zabil.

Zabil ji?

Don strnul, když mu myšlenka prolétla hlavou. Nemá nejmenší důkaz, že by za dívčinu smrt mohl pořízek a chlap s bílým kloboukem. I on činí unáhlené závěry. Co když se tu objevila a Tregarth...

Zavrtěl hlavou.

Ne, vsadí krk, že s dívčinou smrtí nemá Tregarth nic společného.

"Signore..."

Od schodiště k němu dolehlo Giuseppeho zašeptání. Varovný, naléhavý tón v gondoliérově hlasu přiměl Dona popadnout kufr a kvapem vyjít na odpočívadlo.

"Co se děje?"

"Sype se sem policie." Giuseppemu se vzrušeně chvěl hlas. "Už jsou na mostě."

Don si bleskově uvědomil, v jaké je situaci.

V domě je mrtvá žena a vydechla naposledy vlastně před chvílí. Podezření by krásně mohlo padnout na jeho hlavu. Bude muset vysvětlit, co tu dělá. A vysvětlení bude děravé jak řešeto. Mohou ho i zatknout.

"Zabouchni dveře a zavři závoru," nařídil zostrá a s kufrem v ruce pádil ze schodů, jak nejrychleji to šlo, až do temné chodby k Giuseppemu.

"Jsou čtyři, signore," šeptal Giuseppe.

Na dveře z ulice kdosi hlasitě zabušil.

"Honem," zamumlal Don, nehlučně se protáhl až ke dveřím do zadního pokoje, přešel k oknu, strčil do něho a vyklonil se.

Asi metr pod úroveň parapetu uviděl černou, olejnatou vodní hladinu.

Praskání štípaného dřeva mu napovědělo, že policisté zdolávají dveře z ulice násilím.

"Umíš plavat, Joe?" zeptal se Don, když přehazoval nohu přes parapet.

"Ano, signore."

"Koukej se snažit," zdůraznil Don. "Já mám kufr. Budeš mě muset vzít do vleku. Honem."

Vklouzl do vody, obrátil se naznak a kufr si položil na prsa.

Giuseppe skočil za ním. Don natáhl ruku a chytil se Giuseppeho za halenu.

"Padáme," zavelel, "a fofrem."

Giuseppe dlouhými, silnými tempy brázdil vodu do tmy a Dona táhl za sebou.

Když už byli od baráku bezpečně daleko, zamířil Giuseppe k nábreží. Zatímco Don šlapal vodu, Giuseppe se vytáhl na břeh, naklonil se a převzal od Dona kufr, aby se mohl nahoru vyškrábat i Don.

"Doufám, že se bavíš," uchechtl se Don.

Tekla z něho voda a u nohou měl loužičky. Vzal si od Giuseppeho kufr, z něhož také kapalo.

"Jdeme domů. Pro jednu noc mám zážitků až až."

Ostrým krokem tiše vyrazili bludištěm uliček.

Když přecházeli Canal Grande po Ponte dell'Accademia, odbíjely hodiny na náměstí Svatého Marka třetí.

V tuto dobu bylo nábřeží vylištěné a cestou k Palazzo della Toletta nikoho nepotkali.

Před osvětleným vchodem se Don zastavil.

"Vrat' se domů," vyběhl Giuseppeho. "Sejdeme se zítra. Díky za pomoc."

"Rádo se stalo," odpověděl Giuseppe prostě.

"Ještě něco bys pro mne mohl zařídít," pokračoval Don. "Zkus mi sehnat nějakou informaci o jisté Louise Peccatiové, sklárce u Rossiho. Potřebuju znát adresu a jestli má rodinu. Dej bacha, koho se budeš vyptávat. Zajímá se o ni policie."

"Ano, signore. Zítra něco vykutám."

"Dobrou noc, Joe, a ještě jednou dík," rozloučil se Don.

Sotva vkročil do haly, spatřil na bytelné židli sedět Cherryho. Podřimoval a růžovobílý obličej byl jedna velká výčitka.

Když Don zavřel vstupní dveře, Cherry sebou trhl a vytřeštil oči.

"Pane Mickleme!" zhroutil se. "Vy jste celý mokrý!"

"Jako vodník," přitakal Don bujaře. "Proč nejste v tuto hodinu v posteli?"

"Čekám na vás, pane," vysvětlil Cherry a vstal. "Potkala vás nehoda?"

"Nic takového. Prostě jsem si chtěl zaplavat. Běžte si lehnout."

"Půjdu s vámi nahoru a odnesu ty mokré šaty," řekl Cherry mrazivě.

"Jděte si lehnout. Nechám oblečení v koupelně. Dobrou noc, Cherry." Don vyrazil po schodech vzhůru a nechával za sebou mokrou stopu.

Vešel do ložnice, zavřel za sebou, postavil kufr do rohu a zamířil do koupelny. Svlékl se, osprchoval, natáhl si pyžamo a vrátil se do pokoje.

Sedl si na pelest, zapálil si cigaretu a tupě zabodl pohled do podlahy.

Když si promítal události, které se dosud zběhly, podvědomě si přejel oteklou bradu.

Žádná velká sláva, zamračil se. Udála se spousta věcí, ale pořád jen přešlapuju na místě. Výsledek nula. K tomu, abych objevil Tregartha, mám stejně daleko, jako když jsem odpoledne přijel. Alespoň však vím, že je v Benátkách, anebo že se tu nedávno zdržoval.

Je tu ještě? Žije? Nekáplí na něj ti dva raubíři, a pokud ho objevili, nenaložili s ním stejně jako s tou dívčinou?

Kde se tak rychle vzala policie? Kdyby ho byli v patřičném baráku zastihli, byl by v pěkné bryndě. Co je ve hře? Hlídal mě někdo třetí, a když viděl, že do baráku vcházím, dal echo policii?

Don zavrtěl hlavou.

Musím se trochu prospat, řekl si a típl cigaretu. Skulil se do postele. Zrovna teď jako bych stál hlavou proti zdi. Dokud Giuseppe nevypátrá něco o té dívčině, abych se měl o co opřít, dál se nedostanu.

Zavřel oči.

Spánek však nepřicházel. Myslí mu vířil obraz zmučeného těla Louisy Peccatiové. Když nakonec přece jen usnul, nevloudila se mu do těžkého snu zavražděná dívka, ale tmavovlasá, půvabná Maria Natzková.

Kapitola pátá

HLAS Z PAŘÍŽE

Druhý den bylo už jedenáct, když Don spláchl nejdůležitější korespondenci a skončil s telefonáty lidí, kteří se doslechli, že je v Benátkách, a omluvil se na pozvání, která nemohl přijmout.

Posledního volajícího už měl chuť zostra odbýt, a když zavěsil, nařídil Cherrymu, aby mu už žádné hovory nepřepojoval.

"Tentokrát nemám na žádné společenské sedánky čas," připomněl. "Jestli bude ještě někdo otravovat, řekněte jim, že mám osypky."

Cherry na něho zděšeně pohlédl.

"Prosím, pane?"

"Mám důležitou práci," pokračoval trpělivě Don. "Chvíli si moc z kopýtka vyhazovat nebudu."

"Mám vám rozumět tak, pane," napřimil se Cherry do celé majestátní výšky, "že se při této návštěvě zřikáte zábav?"

Don moc dobře věděl, jak se Cherry jen třese, kdy začne organizovat večírky a hodokvasy, a když uhýbal Cherryho vyčítavému pohledu, cítil se trochu provinile.

"Přesně tak," prohlásil a smetl kupu vyřízených dopisů do koše. "Musím najít člověka, který se ztratil. Je to otázka života a smrti, Cherry. Je mi líto, ale nic menšího ve hře není."

"Rozumím, pane," pravil Cherry upjatě. "Určitě to nějak souvisí s návštěvou oné mladé dámy, co vás přišla těsně před odletem v Londýně navštívit."

"Hned napoprvé přímý zásah," potvrdil Don. "Já teď musím odejít. A vy si odpočiňte, Cherry. Užívejte si dovolenou. Zajděte si prohlédnout nějaké památky nebo se projedte po laguně. Pusťte starosti z hlavy a užijte si."

Vytratil se z pracovny dřív, než Cherry stačil nabrat dech, a sotva vyklouzl z palazza, rázoval po nábřeží rovnou ke kotvišti gondol.

Doufal, že Giuseppe pro něj bude mít nějaké novinky, ale po Giuseppe nikde ani stopy. Gondoliér, který se povaloval na sluníčku, Donovi sdělil, že ho od rána ještě neviděl.

Je moc brzy, myslel si Don, když přecházel na kraj mola, aby se pokochal rozlehlou plochou modré vody a rozhodl se,

co dál.

"Pan Micklem, jestli se nemýlím?" ozval se za ním dívčí hlas.

Když se otočil, zjistil, že se dívá přímo do jiskřivých černých očí Marii Natzkové.

Ve světle modrých šatech a širokém klobouku vypadala naprosto úchvatně.

"Ano, zdravím vás," smekl. "Moc rád vás zase vidím."

"Co vaše modřina?"

"Už nebolí, díky. Bradu mám sice trochu ztuhlou, ale mluvit můžu."

Hlavou mu táhlo, že má před sebou nejpůvabnější ženu, jakou kdy potkal, a když ji hltal pohledem, problém pohřešovaného Tregartha mu zapadl až do nejzazšího kouta mysli.

"Měli jsme o vás strach," pravila Maria. "Říkala jsem Carlovi, že jsme vás domů měli doprovodit."

Don se zasmál.

"O mne se nemusíte bát. Při drsném zacházení jen kvetu. A co sem dnes dopoledne přivádí vás?"

"Měla jsem v plánu podívat se na sochu Colleoniho. Víte, kde je?"

"Nejlépe se k ní dostanete gondolou. Stojí vedle chrámu svatého Jana a Pavla a ten taky stojí za prohlídku. Kostel je něco jako dóžecí panteon."

Když viděl, jak jí zvědavě planou oči, a poněkud omámen okouzlejícím úsměvem se rozjel dřív, než stačil přibrzdit: "Možná tak podle vás nevypadám, ale jsem vynikající průvodce. Chcete, abych šel s vámi a trochu vás zasvětil do historie, nebo se vydáte raději sama?"

"Budu drzá a přiznám, že jsem v takovou nabídku doufala," připustila a zasmála se. "Když jsem si posledně vyjela sama, ten rošťák gondoliér se mne držel až k hotelu a pořád dotíral, že jsem mu zaplatila málo."

"Oblíbená hra. Musíte vědět, jak na ně. Pojdte se mnou. Ukážu vám, jak se to dělá."

Vykročila s Donem ke kotvišti. Nesla se lehce a plavně jako manékýna a Don si všiml, jak se za nimi skupina mladých amerických turistů otáčí.

Jeden z gondoliérů vystoupil a uklonil se.

"K Campo dei Santi Giovanni e Paolo," řekl mu Don, když pomáhal Marie nastoupit.

Posadil se vedle ní a dlouhé nohy si pohodlně natáhl. V koutku mysli si uvědomoval, že by se takhle chovat neměl. Měl by se pokoušet najít Tregartha, avšak pokušení strávit čas v její kouzelné společnosti bylo příliš lákavé. Snažil se uklidnit svědomí vnitřním přesvědčováním, že dokud mu Giuseppe nepřinese nějakou zprávu, nemá se vlastně do čeho pustit, takže si přibližně hodinku může klidně vyhradit pro sebe.

"Kdepak máte dnes bratra?" zeptal se. "Proč o vás nepečuje - anebo snad našel sestru někoho jiného, o kterou se musí starat?"

"Dnes pracuje. Víte, já si tu užívám dovolenou, ale bratr zde tráví čas obchodně."

"Zdržíte se dlouho?" zajímal se Don.

"Možná týden. Záleží na Carlovi. Vy se máte, pane Mickleme, jste vlastním pánem."

"Možná by trochu méně formálně znělo, kdybyste mi říkala Don," navrhl. "Co vy na to?"

Upřela na něj pohled zpod dlouhých řas.

"Pokud vám to udělá radost."

"Rozhodně. A abych navázal na vaši poznámku. Myslím, že mám opravdu štěstí," prohlásil Don. "Váš bratr říkal, že se jmenujete Maria. Je to milé jméno. A co vy? Jste šťastná, Mario?"

Nadhodila půvabnými rameny.

"Vždycky ne. Jsem šťastnější než řada jiných, ale méně šťastná než ostatní. Otcí se za války vedlo velice špatně. Byl v koncentračním táboře. My s Carlem jsme uprchli. Když se válka přehnala, otec uvedl znovu svůj obchod do provozu. V tomto ohledu byste mohl říct, že mne potkalo štěstí. Mohla jsem si dovolit spoustu věcí, na které jsem neměla nárok ani omylem jako dítě. Dneska si myslím, že by bylo bývalo mnohem lepší, kdybych je právě jako dítě získala. V dětství mi velice chyběly, zatímco dnes bych je sotva postrádala."

"Váš otec ještě žije?"

"Ano, ano, avšak nakupovat sklo posílá Carla. Zajímá se především o finanční stránku obchodu."

"Sklo? Tím se Carl zabývá?" Don zbystřil.

Maria na něho s úsměvem pohlédla.

"Zdá se, že jste překvapený. Sklárna firmy Natzka je vyhlášena."

Donovi opět přeběhlo po páteři chladné šimravé zamrazení.

"Musím se přiznat, že v tomto oboru se moc nevyznám. Váš bratr zde tedy nakupuje benátské sklo?"

"Ano. V Maďarsku máme třicet prodejen. Prodáváme spoustu benátského skla."

"A také anglického?"

"Ano, víc než dost, a dokonce si troufáme na trh s americkými výrobky," prohlásila s úsměvem.

Don se pokusil položit otázku zcela lhostejně, avšak ve skutečnosti s ním cloumalo vzrušení.

"Kdo s vámi spolupracuje v Anglii?" zeptal se.

"John Tregarth z Hampdeny," odpověděla bez zaváhání. "A v Americe je to továrna Van Rydera. Abyste rozuměl, vím o našich transakcích dost, třebaže si Carl myslí, že se o obchod vůbec nezajímám."

V daném okamžiku se gondola přilepila k nábreží a gondoliér vyskočil z lodi a zastavil ji.

"A jsme tady," konstatoval Don, spokojený, že přesně ví, co musí dál udělat. Pomohl Marie na břeh. "Počkejte na nás," poručil gondoliérovi a spolu s dívkou vykročil ke kostelu a zastavili se před sochou Colleoniho.

Don už zavedl k soše řadu svých přátel a její historii měl v malíku. Vysvětlil Marie, kdo Colleoni byl, a jak Verrocchio, mistr Leonarda da Vinciho, navrhl dílo, které se mělo stát největší jezdeckou sochou na světě.

"S touto jezdeckou sochou se dá srovnat jenom jedna," shrnul, "a to je Donatellova Gattamelata v Padově." Zatímco rozprávěl, pracně potlačoval vzrušení. Přihodilo se čirou náhodou, že mu právě v tu chvíli vytanulo v myslí Tregarthovo jméno, nebo měla Maria v celé záležitosti prsty?

Rozhodl se, že se nebude pokoušet tahat z ní nějaké informace o Tregarthovi, a když jí vysvětlil celou historii Colleoniho sochy, zavedl ji do kostela a popsál, kde v které hrobce leží který dóže.

Když měl pocit, že už o kostelu ví všechno, co se dá, navrhl, že by se měli vrátit ke gondole.

"Začíná připalovat," podotkl. "Vedro se v Benátkách dá nejlíp přežít na vodě. Vyrazíme si trochu po řece a popovídáme si."

"Jste si jistý, že můžete takhle marnit čas?" nadhodila a bylo jasné, že si ho jenom dobírá.

"Nemyslím na sebe," ušklíbl se Don. "Gondoliéři právě takové rozhodnutí od nás očekávají, a my bychom neměli jejich city zklamat."

Vykročila s ním do oslnivého slunečního svitu.

Když se opět uvelebili v gondole a dlouhá, černá loď hladce, bez námahy brázdila hladinu řia, Don se zeptal: "Zmínila jste se o Johnu Tregarthovi. Znáte ho?"

"Johna? Ale jistě. Je náš starý kamarád. Proč se ptáte?"

"Taky jsem ho znal. Jenomže teď už jsem ho dávno neviděl. Vlastně od války."

Napůl se otočila, aby na něj dobře viděla.

"Že byste byl ten americký pilot, o kterém tak často hovořil? Musíte to být vy! Jsem já ale trdlo. Vůbec jsem si vás nespojila s Donem Micklemem, kterého John tolik obdivoval. Vy jste byl ten pilot, který ho za války vysadil nad Římem, vidíte?"

"Správně. Viděla jste ho poslední dobou?"

"Byl tu asi před třemi dny," odpověděla Maria a rozzářené oči jí pohasly. "Měli jsme o něj s Carlem velkou starost. Zdálo se nám, že se dostal do úzkých."

"Do úzkých? Co tím myslíte?"

"Odjel hrozně nakvap. Vypadal moc rozčileně."

"Takže opustil Benátky?"

"Ach ano. Před třemi dny odjel do Paříže."

Rio pomalu brázdila bárka naložená až po vrch prázdnými lahvemi od chianti, poháněná dvěma odrbanými mladými veslaři.

Don si podrážděně odfrkl a přinutil gondoliéra, aby gondolu přibrzdil u zdi domu, aby mohla bárka proplout. Došlo k hlasité výměně názorů, ale Don si vlastně vůbec neuvědomil, že se gondola zastavila.

Před třemi dny odjel do Paříže.

Informace ho vyvedla z míry. Pokud byla pravdivá, potom Don veškerým pátráním po Tregarthovi v Benátkách jen ztrácel čas. Byla však pravdivá? Měla Maria chybnou informaci? Nebo lhala?

"To je mrzuté," prohodil jakoby nic. "Chtěl jsem ho zase vidět."

"My máme Johna hrozně rádi," řekla Maria. "Škoda, že nevím, co se vlastně stalo. Odjel tak narychlo - jako by před někým přímo prchal. Carl tvrdí, že si vymyslím, ale není to tak. John nebyl jen vyplašený, doslova se strachem třásl."

"Víte jistě, že odjel do Paříže?"

"Ano. Doprovodili jsme ho k vlaku."

"Když jste říkala, že se doslova třásl strachy, nezeptali jste se ho, co ho děsí?"

Přikývla.

"Nevypadlo z něj ani slovo. 'Nemůžu o ničem mluvit,' prohlásil, 'vy dva se koukejte držet stranou. Jakmile dorazím do Paříže, všechno se srovná.' Přesně toto byla jeho slova. Žádal nás, abychom ho doprovodili na nádraží. Chystali jsme se na večírek a Carl prohlásil, že nemáme čas. John vypěnil. Prohlásil, že s ním na nádraží musíme jít. Napadlo mi, že prostě nechce jít sám. Natolik naléhal, že jsme ho doprovodili." Potřásla hlavou. "Nevím, jak si všechno vyložit. Měla jsem z toho zamotanou hlavu."

"Zvláštní," připustil Don rozpačitě. "Jak dlouho se v Benátkách zdržoval?"

"Byl tu, už když jsme přijeli. Myslím, že tu pobýval nějakých pět dnů. A to je pro mne další záhada - navštěvuju s Carlem obvykle stejnou půdu. Jenomže nikdo z lidí, kteří se potkali s Carlem, Johna neviděl. Žádné obchodní jednání tu zřejmě nevedl."

"Víte, kde se v Paříži zdržuje?"

"V hotelu Chatham. Prosili jsme ho, aby napsal, nepřišel však ani řádek. Jakmile tu Carl vyřídí všechny obchody, vyrazíme do Paříže. Doufáme, že tam na něj narazíme. Řeknu mu, že jsem vás poznala. Určitě ho bude moc mrzet, že se s vámi neviděl."

"Mně je to taky líto," prohlásil Don. Říkal si, zda by neměl Marie povědět všechno, co o Tregarthovi ví, ale rozhodl se raději pomlčet. "Navštívil předtím, než přijel do Benátek, také vaši fabriku?"

Zavrtěla hlavou.

"Obvykle se stavuje a vždycky nás navštíví, ale tentokrát nám jenom napsal, že vlastně nejede nikam daleko a doufá, že se potkáme v Benátkách."

"Zdálo se vám, že má zamotanou hlavu, když jste se s ním poprvé setkali, anebo ho starosti posedly až potom?"

"Až potom. Čekal nás na nádraží a vypadal zcela rozjařeně. Mysleli jsme, že bydlí v Gritti, kde obvykle nocuje Carl, ale prohlásil, že bydlí u přátel. Neřekl u jakých. Povečeřeli jsme spolu a domluvili se, že se sejdem druhý den ráno. V noci a následující den se muselo něco přihodit. John za námi nepřišel, ale když jsme se chystali na večírek, dorazil za námi do hotelu. Prohlásil, že neprodleně odjíždí do Paříže a byl by rád, abychom ho doprovodili na nádraží. A právě

tehdy jsme si oba uvědomili, jak je vyšinutý."

"A od té doby jste ho neviděli?"

"Ne."

"Jak víte, že bydlí v hotelu Chatham? Sdělil vám, že má v úmyslu právě tam se ubytovat?"

"Ano. Prohlásil, že se v Paříži zdrží asi deset dnů, a jakmile si Carl tady vyřídí všechny obchody, mohli bychom se k němu připojit."

"Proč si tedy dělat starosti," řekl Don s úsměvem. "Všechno vám zřejmě vysvětlí, až se příště sejdete."

"Doufám," pravila vážně. "Oba ho máme rádi a děláme si starosti."

Don změnil téma. Začal upozorňovat na nejruznější zajímavá místa v plavební dráze gondoly, avšak v hlavě mu vířily úplně jiné myšlenky.

Nebude problém zjistit, zda Tregarth opravdu v hotelu Chatham pobývá. Co když ano? Don se sice při představě cesty do Paříže blahem zrovna nechvěl, ale měl u sebe dopis Hildy Tregarthové, který slíbil předat, a pokud Tregarth v Paříži je, Donovi nezbude, nežli se na cestu vydat. Ale musí? Pokud Tregarth opustil Benátky, tak jak Maria vykládala, k čemu by byl celý ten cirkus včera v noci? Proč by Dona někdo sledoval? Proč by někdo zavraždil Louisu Peccatiovou?

Jediným vysvětlením pro Dona bylo, že Tregarth potřeboval zmizet z dohledu. Marie a Carlovi nakukal, že odjíždí do Paříže, a aby se ubránil přepadení, vzal si je s sebou jako doprovod. Nastoupil do vlaku, avšak na další stanici vystoupil, vrátil se do Benátek a ukryl se, tak aby na něho pronásledovatelé - možná pořízek a chlápek s bílým kloboukem - nemohli. Jenomže ty nenapálil. Zjistili, že Louisa Peccatiová ví, kde se skrývá, mučili ji, až jim vyrazila, kde Tregarth je, a potom šli do čísla 39 v uličce Mondello. Objevili ho nebo jim znovu unikl? Bylo to tak?

"Vrátíte se se mnou do hotelu a poobědváte se mnou?" přetrhla mu Maria myšlenky.

Přestože by Don býval velice rád pozvání přijal, věděl, že dál nemůže marnit čas. Měl stopu a po té se musel pustit. Navíc bylo nasnadě, že už má pro něj nějaké novinky Giuseppe.

"Moc rád bych, bohužel mám už jiné pozvání." Mrkl na hodinky. "Je na čase, abych se vrátil, jestli nemám zmeškat."

"Možná tedy zítra?" navrhla. "Užila jsem si skvělou zábavu."

"Navštívím vás v hotelu," prohlásil Don, i když věděl, že jen sotva najde chvíli, kdy by si s ní sjednal schůzku.

Kráčeli spolu k hotelu Gritti.

"Děkuju vám, Done, za tak krásné chvíle," rozloučila se s ním Maria před hotelem. "Všem přátelům vás doporučím jako vynikajícího, vyškoleného průvodce."

Don se uchechtl.

"Já vás ovšem mým přátelům jakožto okouzující a půvabnou společnici nedoporučím. Zdravá soutěž nepotřebuje reklamu." Podala mu štíhlou chladnou ruku a potom s úsměvem zamířila do hotelu.

Když Don mířil k Palazzu della Toletta, přistihl se, že lituje, že se museli rozloučit, ale sotva uviděl na schodech před palácem Giuseppeho, rychle mu z hlavy vypadla.

"Pojď dál," vyzval Giuseppeho a vedl ho do pracovny. Nalil Giuseppemu sklenku vína a zeptal se: "Co nového? Zjistil jsi něco o té dívce?"

"Ano, signore," přisvědčil Giuseppe vážně. "Věděl jste, že ji včera v noci zavraždili?"

Don přikývl.

"Ano. Zjistil jsi, kde bydlí?"

"Žila s otcem na Fondamenta Nuove. Mají domeček přímo naproti Luigiho hospůdce."

"Víš otec, že je po smrti?"

"Ano, signore. Byla to pro něj velká rána. Je starý a nemocný. Býval kdysi průvodcem, ale stala se mu nehoda a přišel o obě nohy. Dívka se o něj starala a živila oba z toho, co si vydělala ve sklářském krámu u Rossiho. Znáte Rossiho dílnu, signore?"

Don opět přikývl.

"Policie už starého pána navštívila?"

"Dneska ráno."

"Dobře. Říkáš, že bydlí přímo naproti Luigiho krčmě? Kde přesně?"

"U Ria della Panada. Pokud se tam chcete vypravit, signore, zaveďu vás tam."

Don se mrkl na hodinky. Bylo sotva pár minut po jedné.

"Přijď v půl třetí. Vydáme se spolu."

"Ano, signore."

Jakmile Giuseppe odešel, cinkl Don na Cherryho.

Cherry vstoupil, mrazivá důstojnost sama.

"Zvonil jste, pane?"

"Během dvaceti minut bych rád poobědval. Přineste mi velkou sklenici suchého martini a přestaňte se tvářit, jako kdybyste spolkl háček na udici," řekl Don s úsměvem.

Cherry povytáhl obočí a odmítl se pokořit. Don mu zkřížil plány a Cherry byl rozhodnutý dát tuto skutečnost patřičně najevo.

"Jistě, pane," pravil a napružený jako tágo vypochoďoval z místnosti.

Cherryho chování a vzezření s Donem nikdy necvičily, avšak Cherry se stále nevzdával.

Don se natáhl po telefonu a zvedl sluchátko.

"Spojte mne, prosím, okamžitě s hotelem Chatham v Paříži," požádal spojovatelku.

"Hned vám zavolám zpátky, signore."

Don zavěsil, zapálil si cigaretu a pomalu začal přecházet sem a tam. Téměř si nevšiml, že vstoupil Cherry a postavil mu na psací stůl sklenici s koktejlem.

"Promiňte, pane," pravil Cherry upjatě. "Volala lady Denningová. Pořádá dnes večer po operním představení malý raut a doufá, že se zúčastníte."

"Zavolejte jí a vyřídte, že už mám něco sjednaného," zabručel Don. "Jestli se nepletu, už jsem vám řekl, že při tomto výletu žádná pozvání nepřijímám."

Cherry se napružil.

"Mohl bych vám připomenout, pane, že jste svým přátelům něčím povinován? Tento dům, pane, obzvlášť nyní, hraje velice důležitou roli v úspěchu sezóny. Dovolte, abych připomněl, že naše večírky mají pověst..."

"Odpusťte, Cherry, ale tentokrát mám při návštěvě Benátek mnohem důležitější úkol, než pořádat večírky. Buďte tak laskav, zklidněte se a neotravujte mě," přikázal Don.

"Jak poroučíte, pane," řekl Cherry a bradičky se mu třáslly jako sulc. Majestátně zamířil ke dveřím a sotva znatelně zabouchl.

Don pohodil rameny, vypil půlku koktejlu, a když zazvonil telefon, kvapně postavil sklenici.

"Váš telefon do Paříže, signore."

"Díky. Haló, je tam hotel Chatham?" zeptal se.

"Ano, monsieur. U telefonu recepční," ozval se anglicky příjemný hlas.

"Bydlí u vás jistý pan Tregarth? Pan John Tregarth?"

"Počkejte laskavě okamžik."

Don zamáčkl napůl vykouřenou cigaretu a konečky prstů netrpělivě bubnoval do stolu.

"Haló, monsieur? Pan Tregarth u nás bydlí."

Don se pomalu, zhluboka nadechl. Uvědomil si, že Mariině vyprávění o tom, že Tregarth odjel z Benátek, vůbec nevěřil. Očekával, že podle sdělení recepčního nikdo v hotelu nebude mít o Tregarthovi ani potuchy.

"Je přítomen?"

"Skoro jistě ano, monsieur. Mám to zjistit?"

"U telefonu Don Micklem. Zkusil byste mne přepojit k němu do pokoje?"

"Okamžik, monsieur."

Na dosti dlouhou dobu se rozhostilo ticho, potom Don uslyšel, jak linka cvakla a ozvalo se: "Haló! U telefonu John Tregarth."

Uplynulo téměř třináct let od chvíle, kdy se Don s Tregarthem setkal a hovořil s ním a většina hovoru probíhala při řevu čtyř leteckých motorů, když překonávali vzdálenost ze Středního východu do Říma. Nenamlouval si, že pozná Tregarthův hlas. Tenhle tenký vzdálený hlásek, který mu vnikal do uší, mohl být Tregarthův; mohl ale také patřit komukoliv jinému.

"Tady je Don Micklem," řekl Don. "Pamatuješ si mě, John?"

Krátká odmlka, potom hlas odpověděl: "Ano, pamatuju."

Don si uvědomil, že si sluchátko tiskne těsně k uchu, jako kdyby nechtěl propásnout jediné slovo nebo náznak, který by se mohl na spojení objevit.

"Jak se máš, John? Je to hezky dlouho, co jsme se viděli naposledy, vid'?"

"Taky bych řekl. Čas pro mě moc neznámá," odpověděl hlas. "Kde jsi?"

Něco podivného na hlase Dona zaskočilo. Nezněl jako obyčejný lidský hlas. Jako by Don naslouchal hlasu nějakého ducha - hlasu, kterému chybí tělesná schránka.

"Jsem v Benátkách, John," pravil. "Mám pro tebe dopis od manželky. Moc se o tebe bojí."

"Bojí? Proč?"

Nevýrazný, strojený hlas začal Dona vytáčet.

"Kamaráde," prohlásil ostře, "nedostala od tebe zprávu celých šest neděl. Bodejť by se nestrachovala. Co se s tebou děje?"

Dlouhá, hluchá přestávka. Don poslouchal, jak v dálce jen prázdně vrní drát. Zvažoval, jestli se mu jenom zdálo, že slyší, jak mu do ucha doléhá zrychlený dech.

"Haló, jsi tam, John?"

"Ano," ozval se neosobní, cizí hlas. "Co jsi říkal?"

"Že od tebe manželka šest neděl nedostala zprávu. Co je s tebou?" opakoval zvýšeným hlasem Don.

"Šest neděl?" podivil se hlas. "Tak dlouho to nemůže být. Psal jsem jí. Vím, že ano."

"Dostala od tebe jenom jeden dopis. A to už je šest týdnů," prohlásil Don. "Co se s tebou děje, John?"

"Šest týdnů..."

Hlas odumřel a na lince se rozhostilo ticho, a potom, když se chystal Don znovu něco říci, uslyšel zvuk, při kterém ho až zamrazilo - muž na druhém konci spojení plakal.

"John!" vyhrkl Don. "Co se děje? Je ti něco?"

Znovu se rozhostila dlouhá přestávka a potom se hlas tupě rozezněl znovu: "Nevím. Myslím, že už ztrácím rozum. Nemám tuchu, proč jsem tady, nevím, co dělám. Proboha, Mickleme, přijď a pomoz mi."

"Jenom klid," chlácholil ho oťresený Don. "Hned se vydám na cestu. Zůstaň, kde jsi. Seženu na Lidu letadlo a zamířím rovnou do Paříže. Za čtyři, nejvíc za pět hodin jsem u tebe. Jenom zůstaň, kde jsi, a zachovej klid."

"Pospěš si..." kvílel hlas. "Prosím tě, hoď sebou..."

Hlas svou roli jen o chlup přehnal. Právě tato kapka však stačila, aby vzbudila Donovo podezření.

"Vyrážím," prohlásil Don se zbystřeným pohledem a ústa se mu pevně semkla. "Jen klid, zatím se měj."

Nehtem ostře škrábl do mluvítka a doufal, že člověk na druhém konci linky si bude myslet, že zavěsil.

Tiskl však sluchátko pevně k uchu a napínal všechny nervy, aby zachytil i ten nejslabší zvuk.

Trik vyšel.

Don zaslechl, jak se na druhém konci někdo uchechtl. Vzdálený hlas si s potěšením pochvaloval: "Spolkl nám to i s navijákem."

Jiný hlas jej přerušil: "Drž hubu, pitomče..."

A spojení se přerušilo.

Kapitola šestá

PROTIÚDER

Don pěkně dlouho seděl, díval se do zdi a v hlavě mu vířil kolotoč. Málokdy se rozčilil, avšak v danou chvíli div nevybuchl. Málem ze sebe udělal úplného kretěna a tato představa ho děsně ponižovala.

Kdyby byl chlapík na druhém konci linky o vlasek svou roli nepřehnal, Don už by byl na cestě do Paříže. Když teď věděl, že to byla jen past, bylo mu jasné, že kdokoli, kdo stojí za Tregarthovým zmizením, se jenom třese, aby Don z Benátek vypadl.

Ještě víc ho však popuzovalo, že ho napálila Maria Natzková. Skočil jsi jí na špek, říkal si, když bušil pěstí do psacího stolu. Spískala všechno s bratrem, a tys ji měl podezřívát od chvíle, kdy prohlásila, že zná Tregartha. Dobrá, pracovala v rukavičkách, ale ty sis měl dát pozor. Takhle dopadají lidé, kteří se dají omráčit párem zářivých očí.

Naštěstí jsi jí nic neprozradil, uklidňoval se. Připustil jsi jenom, že jsi Tregarthův starý kamarád.

Vzápětí vstoupil Cherry.

"Oběd je připravený, pane," oznámil chladně.

Don vešel do jídelny a posadil se ke stolu. Rychle do sebe naházel první, co mu přišlo pod ruku, a Cherryho doslova vyvedl z míry tím, jak většinu chodů odmítl. Při jídle mu hlavou vířily myšlenky, a když skončil, měl hotový i plán.

"Běžte se taky naobědvat," poručil Cherrymu, když odstrčil židli a vstal. "Hned potom za mnou přijďte. Musím si s vámi o něčem promluvit."

Cherry povytáhl obočí. Pokud si pan Micklem myslí, že ho přemluví, aby se smířil s tím, že se v palazzu tentokrát obejdou bez jakýchkoliv večírků, hluboce se mylí, říkal si v duchu.

"Jistě, pane," řekl upjatě.

"A pospěšte si - dávám vám nejvíc deset minut. Věc hoří," prohlásil Don a vrátil se do pracovny.

Zvedl telefon a zavolal do hotelu Gritti.

"Mohl bych mluvit se signorinou Natzkovou?" požádal, když se mu ozval recepční. "U telefonu Don Micklem."

"Račte moment posečkat, signore."

Po krátké pauze se na druhém konci linky ozval Mariin hlas. "Zdravím, Done. Odpuště, že jsem vás nechala tak dlouho čekat. Byla jsem v restauraci."

"Doufám, že jsem vás nezvedl rovnou od stolu," spustil Don, "ale potřeboval jsem s vámi mluvit. Když jsem se vrátil domů, zavolal jsem do hotelu Chatham a mluvil jsem s Tregarthem. Rozhovor mne velice rozrušil. Tregarth žádal, abych se za ním okamžitě vydal."

"Je nemocný?" zeptala se vyděšeně, a kdyby si Don nebyl jistý, že je spráhnutá s těmi, kteří ho chtějí vyštípat z Benátek, byl by ustrašenému tónu v jejím hlase dokonale uvěřil.

"Nevím, jak mu je. Nic moc jsem z něj nevytáhl, ale vypadá to, jako by mu přestával sloužit rozum. Rozhodně je na pokraji nervového zhroucení. Pláče, je hysterický a očividně si vůbec neuvědomuje, co se s ním děje."

"To je strašné!" vyhrkla Maria. "Copak se o něj nikdo nestará?"

"Zdá se, že je jako kůl v plotě. Prosil mne, abych se za ním vydal, a já se také chystám. Najmu si na Lidu letecké taxi. Za pět hodin jsem v Paříži. Říkal jsem si, jestli byste nechtěla letět se mnou. Když je tak hysterický, teplá ženská laskavost by mu určitě prospěla."

Rozhostila se krátká pauza a Don se nesmířitelně, nelítostně usmál. Jakoupak výmluvu si najde teď? říkal si. Kdyby si nebyl naprosto jistý, že odmítne vyrazit s ním, nikdy by ji nepožádal.

"Obávám se, že dnes opravdu nemohu odjet," vysoukala ze sebe nakonec. "A myslím, že ani zítra to nezvládnou. Víte, Carl pořádá velice důležitý obchodní večírek a mně nezbyvá, než mu dělat hostitelku."

"Jasně, napadlo mě, že asi budete zaneprázdněná, ale měl jsem pocit, že kdybyste se mohla utrhnout, docela ráda byste ho uviděla. Promluví si s ním, a pokud na tom bude tak zle, jak se mi jeví, dopravím ho domů. V Benátkách se objevím zase koncem týdne."

"Myslím, že je od vás velice chvályhodné zničit si takhle dovolenou," podotkla. "Škoda jen, že já vám nemohu pomoci. Okamžitě všechno řeknu Carlovi. Kdyby měl pocit, že může odjet dřív, mohli bychom se v Paříži setkat? Byl byste rád, kdybychom vám pomohli?"

"Pokud nemůžete jet okamžitě, pochybuju, že by to bylo co platné," odpověděl Don. "Pokud je na tom opravdu zle, hodlám ho ještě dnes v noci přepravit domů."

"To bude možná nejlepší. Buďte tak hodný a dejte mi vědět, co se děje. Ještě čtyři dny bychom se tu měli zdržet a potom nás najdete v hotelu Chatham."

"Já se vrátím za dva nebo za tři dny. Ještě než vyrazíte do Paříže, určitě vás stihnu. Teď si musím pospíšet. Musím si zabalit a vydat se na letiště. Zatím sbohem."

"Sbohem, Done." Pohnutí v hlase zahrála skvěle. "Vážně si myslím, že je to od vás skvělé."

"Ach, nesmysl," řekl Don. "Brzy se uvidíme," a zavěsil.

Uvidíš mě zatraceně dřív, než čekáš, moje malá, mazaná intrikánko, blesklo mu hlavou. Stejně tak jako tvůj fešácký bratříček. Na dveře zaklepal a vstoupil Cherry.

"Pojďte dál, Cherry. Mám pro vás práci," sdělil mu Don. "Zavřete dveře a sedněte si."

"Prosím, pane!" vyhrkl Cherry, úplně vyvedený z míry.

"Sakra, sedněte si!" vybuchl Don netrpělivě. "Nemáme čas na ciráty. Musím vám spoustu věcí vypovědět a vy si koukejte schraňovat energii. Kecněte si, člověče!"

Cherry se velice pomalu a obřadně přilepil na krajíček té nejméně pohodlné židle v místnosti. Kdovíjak se mu podařilo působit dojmem, že vlastně pořád ještě stojí.

Don mu rychle vyličil krátkou návštěvu Hildy Tregarthové, její žádost o pomoc, setkání se sirem Robertem Grahamem a se superintendentem Dicksem. Jak mluvil, Cherry se začal uvolňovat a nepřístupný výraz v obličeji se mu postupně měnil ve zvědavost. V okamžiku, kdy mu Don líčil, jak se setkal s Rossim, pořízkem a chlapíkem s bílým kloboukem na hlavě a jak našel mrtvou Louisu Peccatiovou, Cherry měl už oči navrch hlavy a úplně zapomněl, že mu Don zkrížil plány a urazil jeho důstojnost. Odjakživa si ve volném čase rád pročítal dobrodružné příběhy a Donovo vyprávění pro něho bylo v danou chvíli hotovou manou a elixírem. Když mu Don popisoval telefonický rozhovor s chlapíkem v hotelu Chatham, Cherryho vzrušení div nepřekypělo.

"A to je všechno," shrnul Don. "Potřebuju vaši pomoc, Cherry. Chcete se do této záležitosti zapojit? Varuju vás, můžete se dostat do potíží. Tihle lidé se před ničím nezastaví. Co vy na to?"

"Pište si, že chci..." spustil Cherry, avšak jakmile si uvědomil své důstojné postavení, odkašlal si a pokračoval na úrovni. "Zajisté, pane, s potěšením učiním vše, co bude v mých silách."

Don se potěšeně usmál.

"Počítal jsem, že se takhle vyjádříte. Výborně. Ihned se vypravíte do Paříže. Navštívíte hotel Chatham a budete chtít Johna Tregartha. Jsem na sto procent přesvědčený, že jakmile tam dorazíte, on už bude pryč, ale ověřte si, jestli tam byl opravdu Tregarth. Dám hlavu na špalek, že tam byl někdo nastrčený, ale musím mít jistotu." Vytáhl ze zásuvky psacího stolu fotografii, kterou mu dala Hilda Tregarthová. "Je tu dobře vystižený. Pokud zjistíte, že osoba, která se za něj vydává, Tregarth není, nedejte najevo, že jste si záměny všiml. Sdělte dotyčnému, že mne kvůli jistě naléhavé obchodní záležitosti odvolal do Londýna a že by měl odjet s vámi a navštívit mne doma na Upper Brook Mews, kde si promluvíme. V tuto chvíli pochybuju, že to budete muset udělat. Jsem si jistý, že náš člověk tam nebude. Pokud ne, ukažte fotografii recepčnímu a zkuste, jestli Tregartha pozná. Mám pocit, že i tohle se nepovede. Zvládnete všechno?"

Cherry si olízl rty a jasné modré oči mu svítily vzrušením. Čekal ho mnohem zajímavější úkol než organizovat sérii nějakých společenských večírků.

"Zajisté, pane. Chápu dobře, že se budu chovat jako nějaký detektiv? Lidově se jim myslím říká soukromé očko."

"Cherry, tihle lidé jsou nebezpeční."

"Zachovám veškerou obezřetnost," odpověděl Cherry vážně. "Můj poslední pán, vévoda, mi na rozloučenou daroval hůl se skrytým kordíkem. Trochu už jsem se s ním procvičil a každý útočník zjistí, že mne jen tak snadno neodrovná."

Don se nadechl. Představa, jak se Cherry brání vytaženým kordem, mu připadala tak legrační, že se jen velkou silou vůle nerozchechtal.

"A co hodláte v téže době učinit vy?" pokračoval Cherry. "Rozumím tomu dobře, když si myslím, že máte v plánu obalamutit ty lidi, aby si mysleli, že jste odjel do Paříže, zatímco ve skutečnosti zůstanete tady?"

"Máte pravdu," přitakal Don, udivený, že Cherry tak rychle odhadl situaci. "Jakmile budeme připraveni, zaveze nás Giuseppe motorovou lodí na letiště na Lidu. Zařídím, aby mne tam s letadlem čekal Jack Pleydell. Odletíme napřed do Padovy, tam letadlo opustím a vrátím se do Benátek vlakem. Jack vás potom vezme do Paříže. Doufám, že jsem signorinu Natzkovou dostatečně přesvědčil, že se do Paříže chystám, ale na pařížském letišti může někdo číhat, aby se ujistil, jestli jsem opravdu přiletěl. Jackovi nařídím, aby odstartoval do Londýna, sotva vystoupíte. Chci, aby Jack nabral Harryho a přivezl ho sem do Benátek. Něco mi říká, že se mi možná bude hodit."

Cherrymu se očividně ulevilo.

"Právě jsem se chystal navrhnout vám, abyste pro něj poslal, pane. Mason je možná trochu neukázněný a občas řídí auto víc než nebezpečně, ale je na něj spolehnutí. Jsem rád, že s vámi bude."

"Všechno je tedy zařízeno. Zůstaňte se mnou ve styku prostřednictvím Giuseppeho. Víte, kde bydlí, a celou dobu bude vědět, kde jsem." Podíval se na hodinky. "Teď už na mě určitě čeká. Řekl jsem mu, že bych odpoledne chtěl navštívit otce Louisy Peccatiové, avšak tato návštěva bude muset počkat. Běžte si zabalit, než zajistím letadlo, Cherry."

"Ano, pane."

Svižně, jak by od tak starého a tělnatého muže nikdo nečekal, Cherry vypochoďoval.

Po nábřeží navazujícím na železniční stanici kráček vysoký muž s plnovousem v temně modrém kordovém obleku a černém měkkém klobouku. Počkal se zástupem čerstvých turistů, až u přístavu zakotví vaporetto.

Nadhodil si ruksak, a když spustili lávku, postavil se k zábradlí těsně vedle skupinky mladých Američanů, kteří očividně byli v Benátkách poprvé. Dokonce ani nejbližší přátelé by Dona v tuto chvíli nepoznali. Jakmile dorazil do Padovy, zašel do krámků s divadelními kostýmy, kde si kdysi vypůjčil kostým na maskární bál, který pořádal, a tam se naprosto tajně světil do rukou Benvenuta. Benvenuto byl majitel krámků a musel se zavázat přísným slibem mlčení. Z Dona ovšem vytvořil pravého amerického umělce na procházce, a věru že se vyznamenal.

Plnovous musel vyrobit proto, aby vousy zakryly Donovu jizvu na tváři ve tvaru Z, a Donovi vadil, jenomže nezbývalo, nežli se smířit. Šaty, klobouk a pevné vycházkové střevice mu trochu rozšiřovaly postavu a Don byl přesvědčen, že ho nikdo nepozná.

U přístaviště San Zaccaria vystoupil a pomalu kráčel přes náměstíčko, kolem baziliky Svatého Marka a nákupní čtvrti až k prostému domku poblíž Santa Maria Formosa, kde bydlel Giuseppe.

Když se na konci uličky otočil, měl co dělat, aby nezměnil krok. Přímě před ním si vykračoval muž s bílým kloboukem.

Nemohl se mýlit, ten hubený čahoun nemohl být nikdo jiný. Loudavě se coural, ruce v kapsách, bílý klobouk posazený až na temeno, na zlatých náušnicích si hrálo slunce.

Don poněkud zpomalil a hlavou mu blesklo, jestli je pouhá náhoda, že se čahoun motá blízko Giuseppeho bytu.

Chlápek s bílým kloboukem se ohlédl. Změřil si Dona, který na něho lhostejně pohlédl, pak se otočil a Don si oddechl.

Na konci uličky byla vinárna. Chlapík s bílým kloboukem vešel a posadil se ke stolku u dveří. Don před vinárničkou také zabrzdil, zaváhal, tak jak by zaváhal každý turista, a potom vstoupil. Chlapík s bílým kloboukem po něm hodil očima, ale hned pohled stočil.

Don si sedl.

Přicupitala k němu dívka.

"Vino rose," objednal si Don hlasitě. "Rozumíte?"

Děvče si ho lhostejně změřilo, přikývlo a zamířilo k čahounovi, který si objednal láhev bílého chianti.

Don si zapálil cigaretu a vyhlížel otevřenými dveřmi ven. Holčína mu přinesla karafu s naprosto neurčitelným červeným vínem a sklenici. Napočítala mu dvakrát tolik, než kolik víno doopravdy stálo, a potom přešla k čahounově stolu a naservírovala mu chianti.

"Viděla jsi už dneska signora Bussa?" zeptal se chlapík s bílým kloboukem. "Čekám na něj."

"Ne, signore Curizo, dnes jsem ho neviděla."

Chlapík s bílým kloboukem zamručel, natáhl si čapí nohy a chmurně pozoroval ušmudlanou desku stolu.

Don si lízl vína, pak otevřel ruksak, vytáhl výtisk kontinentálního Daily Mailu a začal si v novinách listovat.

Chlapík s bílým kloboukem, kterého dívka oslovila jako signora Curiza, vypil celou polovičku vína, než vchod zastínil tmavý obrys a do vinárničky vstoupil malý pořízek.

"Vím, že jdu pozdě," omlouval se, když se uveleboval ke stolku, kde seděl Curizo, "ale mám hlavu jako střep. Málem jsem to odskákal."

"Na tvou zatracenou palici se vykašlu," vyštěkl Curizo. "Tvá vina. Čekám tu už skoro půl hodiny."

Pořízek, který podle Donova dohadu musel být Busso, se zlověstně zašklebil.

"Příště..."

"Jo, vždycky tvrdíš příště. Jenomže žádné příště nebude. Pláchl do Paříže."

"Ale vrátí se."

"Jenomže pak tu zas nebudeme my." Curizo vstal. "Padáme, čeká nás moře práce."

Busso také vstal, ale bručel přitom.

"Nemůžu do sebe ani hodit skleničku?"

"Ne. Máme už zpoždění. Hod sebou."

Vyšli z vinárničky a Don sledoval, jak pochodují uličkou, až mu zmizeli z dohledu. Rychle se zvedl a vykročil za nimi.

Stihl je zaznamenat, právě když zahýbali za roh. Přecházeli campo a Don ještě na poslední chvíli spatřil, jak se Curizo zastavuje před vysokým domem s hladkou fasádou, vytahuje z kapsy klíč a odemýká omšelé, černou barvou natřené dveře.

Oba muži vešli dovnitř a zavřeli za sebou.

Don si v hlavě poznamenal jak číslo domu, tak název campa, a protože měl pocit, že by nebylo moudré pokoušet osud a vyjít přímo na náměstíčko v případě, že by se někdo zrovna díval z okna, otočil se, vrátil se zpátky k vinárničce a zanedlouho klepal na dveře Giuseppeho bytu.

Giuseppe mu otevřel.

"Dobrý večer," spustil Don drsně. "Jestli se nepletu, měl by tady bydlet gondolier, který tvrdí, že je nejlepší veslař v Benátkách. Je to pravda?"

Giuseppe se napřímil jak pravítko a divoké černé oči mu zaplály.

"Já jsem nejlepší veslař v Benátkách," odpověděl hezky nahlas. "A kdo jste vy a co tu chcete?"

Don se na něj zazubil.

"Ty mě neznáš, Joe?"

Giuseppe vytřeštil oči, zamžikal, znovu měl oči navrch hlavy, a potom ustoupil.

"Nepoznal jsem vás, signore. Skvělá maškaráda."

Don vstoupil do velké místnosti, dosti chudě zařízené, avšak čisté a uklizené.

"Zrovna nemám střechu nad hlavou," prohodil. "Mohl bych si tady u tebe rozbít hlavní stan? Zdržím se vždycky jen pár hodin, abych se trochu vyspal, a nebudu překážet víc než pár dnů."

"Samozřejmě, signore," rozzářil se Giuseppe. "Chovejte se tu naprosto jako doma."

"Díky, Joe," řekl Don. "Poslyš, ti dva chlapi, co jsme na ně včera v noci narazili, právě teď zmizeli v domě číslo 22a na Campo del Salizo. Možná tam bydlí; třeba ne. Chci, aby ten barák někdo ve dne v noci hlídal. Znáš někoho spolehlivého, koho bys tím mohl pověřit? Chci vědět o každém, kdo vejde dovnitř a kdo vyjde ven. Téměř naproti je kavárnička. Neměl by to být problém."

"Snadno zařídím," ujistoval Giuseppe. "Znám se s holkou, která v kavárničce pracuje. Ta může dávat pozor do půlnoci a potom ji vystřídám. Kápně pro ni za tuhle službu nějaký peníz?"

"Zaplat' jí, kolik myslíš," navrhl Don a vytáhl svazek lir. Dal Giuseppemu desetitisícovou bankovku. "Myslíš, že na použití tohoto pokoje a na to, abys jí zaplatil, to bude stačit? Co říkáš?"

Giuseppeho snědý obličej jen zasmíval.

"Jasně, signore."

"Ti dva chlapi nás viděli spolu. Podruhé už se to stát nesmí," pokračoval Don. "Zrovna teď pro tebe žádný naléhavý

úkol nemám, ale nepotrvá dlouho a vyvrbí se. Jdi tedy rovnou teď do kavárničky a upozorni děvče, aby ten barák hlídala. Já si zajdu pohovořit se signorem Peccatim. Sejdeme se tu asi za dvě hodiny."

"Budu tady, signore."

Vyšli zároveň. Giuseppe vykročil spěšně směrem ke Campo del Salizo, Don vyrazil k Fondamenta Nuove.

Stefano Peccati seděl na kolečkovém křesle v těsném, šerém pokojíku, který se pyšnil pouze dvěma židlemi, stolem a prošlapaným kobercem.

Nažloutlý, vrásčitý obličej starého muže se topil v ledové, kamenné agonii smutku. Beznohý trup se držel vzpřímeně a k Donovi se bez jediného mrknutí upíral pár jasných, přísných očí.

"Dnes vás nemohu přijmout, signore," prohlásil. "Právě jsem ztratil dceru. Stařec nemá právo dělit se s někým o svůj žal."

"Ano," řekl Don laskavě, "jenomže já vím něco o tom, jak vaše dcera zemřela. Myslím, že byste ty okolnosti měl také znát."

Starcův obličej se napjal.

"Kdo jste? Co víte o mé dceři?"

"Jsem Don Micklem. Nezmínila se o mně vaše dcera?"

"Já jsem signora viděl. Vy nejste on. Vy nejste on. Prosím, odejděte."

"Všiml jste si jizvy ve tvaru písmene Z, kterou má Micklem na pravé tváři?" zeptal se Don. "Podívejte se," a opatrně odtrhl falešné vousy, které mu Benvenuto přilepil na líc, a naklonil se. "Vidíte ji?"

Peccati si ho podezíravě měřil.

"Nechápu."

"Když mne vyslechnete, snad pochopíte," nabádal ho Don. "Říká vám něco jméno John Tregarth?"

Světlo, které se mihlo v starcových očích, dalo Donovi jasnou odpověď.

"Něco ano," připustil Peccati tiše. "Proč se ptáte?"

"Je můj přítel a zmizel," vysvětloval Don. "Hledám ho. V jeho zmizení mají prsty dva chlapi, jistí Curizo a Busso. Tregarthova manželka mne požádala, abych se obrátil na Tregarthova obchodního společníka Manrica Rossiho. Zašel jsem k němu do krámu. Vaše dcera mne poznala. Vyfoukla ze skla Tregarthův monogram. Tak šikovně, že jsem jej stihl postřehnout jen já. Tento krok mi naznačil, že se mnou v danou chvíli mluvit nechce. Sešli jsme se později. Když jsem ji vysvětlil, že po Tregarthovi pátrám, dala mi adresu, kde ho najdu. Nežli mi však stihla říct něco víc, zaskočil mne Busso a omráčil mne. Když jsem se vzpamatoval, okamžitě jsem zašel na adresu v domě číslo 39 v Calle Mondello, kterou mi dala. Našel jsem vaši dceru. Mučili ji a zabili."

Stařec zaťal pěsti a sklopil hlavu.

Don si zapálil a přešel k oknu, aby starému otci poskytl čas. Vrátil se teprve tehdy, když ho po chvíli Peccati vyzval: "Pokračujte, signore, máte mi ještě co říct?"

"Už jen malinko. Od té chvíle mne na každém kroku sledují. Pokusili se mne vyštípat z Benátek. Usoudil jsem, že pokud mám tuto záhadu vyřešit, musím mít naprostou volnost pohybu. Odjel jsem z Benátek, přestrojil se, jak vidíte, a vrátil se zpátky. Potřebuju každou sebemenší stopu. Nejenže chci pomstít vaši dceru, chci taky najít Tregartha. Pomůžete mi?"

"Jak vám mohu pomoci? Jsem bezmocný mrzák," namítl Peccati hořce. "Kdybych mohl, samozřejmě byste mou pomoc dostal. Jenomže to nejde."

Don si sedl.

"Třeba byste mi mohl pomoci jen tím, že mi poskytnete pár informací. Věděl jste, že vaše dcera Tregartha zná?"

Stařec přikývl.

"Signor Tregarth je náš velmi dobrý přítel. Za války zachránil mému synovi život. Můj syn pracoval tehdy v Miláně jako vůdce odbojového hnutí. Kdyby byl signor Tregarth nedodával odbojářům zbraně a peníze, hnutí by bylo poraženo."

"Kde je váš syn teď?" zeptal se Don.

Stařec pokrčil rameny.

"Nevím. Šest let jsem o něm neslyšel ani ho neviděl. Poslední zpráva, která se ke mně donesla, byla, že je v Římě."

"A je Tregarth nyní v Benátkách?"

"Myslím, že určitě. Možná se mu podařilo uniknout, ale moc bych tomu nevěřil."

"Řeknete mi, co se stalo? Přišel vás navštívit?"

"Ano, přišel."

"Kdy?"

"Jednou v noci. Už jsme spali. Asi ve dvě jsem se probudil, protože jsem slyšel, jak někdo klepe na dveře. Do pokoje za mnou přišla Louisa. Nařizoval jsem jí, aby neotvírala, avšak Louisa prohlásila, že je to někdo, kdo zná náš starý signál, který jsme používali za války - znamená, že někdo potřebuje pomoc. Neviděl jsem rád, že jde ke dveřím. Jak vidíte, signore, jsem starý a bezmocný. Nemohl bych ji nijak ochránit, ale postavila si hlavu, že otevře. Byl to signor Tregarth. Nemocný a vyčerpaný. Než se zhroutil, stačil Louise ještě sdělit, že ho někdo pronásleduje a může se stát, že přijdou i sem. Louisa zamkla a zastrčila závoru. Odvlekla signora do zadního pokoje a uložila ho, jak nejlíp se dalo. Byl postřelený osklivý průstřel mezi žebry. Nebyla to čerstvá rána, možná čtrnáct dnů nebo tři týdny stará, ale zanícená a hrozně bolestivá. S Tregarthem lomcovala horečka. Zatímco mu Louisa obvazovala ránu, seděl jsem ve tmě u oken přední místnosti a hlídal. Viděl jsem dva muže - po Fondamenta šel jeden čahoun a s ním malý pořízek. Minuli dům, po chvíli se vrátili a vydali se opačným směrem."

"Jeden z nich měl na hlavě bílý klobouk?" zeptal se Don.

Stařec přikývl.

"Tihle dva zavraždili vaši dceru," pravil Don tiše.

"S tím jsem počítal," prohlásil Peccati. "Musí je stihnout trest, signore."

"Taky stihne." Don vstal, a zatímco si v hlavě přebíral, co všechno se od starého muže dověděl, přecházel z rohu do rohu. "Jak dlouho se u vás Tregarth zdržel?"

"Jenom den. Když mu Louisa obvázala ránu a pořádně ho nakrmila, trochu se zbrchal. Nevěděl jsem, co jí řekl. Určitě toho podle mne moc nebylo. Já trávil čas na hřídce u okna. Když odešel, s tou troškou, co se doslechla, se mi Louisa svěřila. Tregarthovi doslova teklo do bot. Celou cestu z Vidně po něm šli a dvakrát se ho pokusili zabít. Podařilo se mu dostat až do Benátek, avšak to už mu byli v patách. Málem ho chytili, jenomže Tregarth si vzpomněl, že v těsné blízkosti bydlí Louisa a věs se u nás skryl."

"Svěděl se, kdo ho vlastně pronásleduje?"

Stařec zavrtěl hlavou.

"Neptali jsme se. Poučili jsme se, že když jde do tuhého, je líp nic nevědět. Některým lidem stačí málo a rozváží jazyk, některým musíte dát pořádně zabrat, ale dříve nebo později promluví každý."

"Jsou výjimky," namítl Don. "Zůstal s vámi ještě jeden den. A co se stalo potom?"

"Mohl u nás zůstat celý den, protože byla zrovna neděle a Louisa nemusela do práce. Signor Tregarth prohlásil, že je nezbytné, aby našel nějakou skrýš. Přestože jsme ho oba přemlouvali, aby zůstal, odmítl. Nechtěl riskovat naše životy. Louisa věděla o tom baráku v uličce Mondello. Nikdo se tam nikdy neobjeví. V jedné z místností zůstala po někdejším nájemníkovi ještě postel. V noci se tam se signorem vypravili. Trvalo jim to hezky dlouho, protože signor byl velice slabý. Prohlásil, že se tam schová, dokud se nepostaví na nohy, a potom se ještě jednou pokusí dostat do Anglie."

"Přesně tohle měl v plánu? Chtěl se vrátit do Anglie?"

"Tvrdil, že je nezbytně nutné, aby se co nejdříve vrátil domů."

Pokud je to pravda, pomyslel si Don, je teorie sira Roberta Grahama, že Tregarth přeběhl, na hlavu postavený nesmysl. Jenomže kdo mu zaručí, že je to pravda?

"A co se stalo potom? Zlepšil se mu zdravotní stav?"

"Ne, signore, nezlepšil. Barák byl vlhký. Louisa mu nemohla zaběhnout převázat ránu tak často, jak by to bylo zapotřebí. Signoru Tregarthovi horečky ještě stoupily. Dva dny poté, co od nás odešel, se ten chlápek s bílým kloboukem objevil v Rossiho krámku. Louisa ho podle mého popisu poznala. Rossi věděl, že Tregarth kdysi naši rodině pomohl. A tenhle Curizo - říkám to jméno dobře? - věděl, že Tregarth se z našeho domu vytratil. Bylo velice jednoduché pojmout podezření, že víme, kde Tregarth je. Od té chvíle nespustili náš dům z očí a Louisa už se za signorem Tregarthem vůbec nemohla dostat. Stihla ho ještě varovat, že ji sledují. Právě tehdy se zmínil, že do Benátek přijedete vy. Viděl to v novinách. Napsal svému londýnskému manažerovi pohlednici. Báł se napsat rovnou manželce, protože se mohlo stát, že Louisa bude házet pohlednici do schránky a Curizo ji uvidí. Dostal jste tu zprávu, signore?"

"Ano. Tregarthova manželka mi ji přinesla."

"Všechno zabralo čas. Nebyla vůbec naděje signora Tregartha přestěhovat. Bylo mu moc zle. Jediné, co jsme mohli, bylo čekat, až se objevíte. Jednou večer se v našem domě, právě když Louisa nebyla doma, objevil Curizo. Prohledal všechno od půdy po sklep. Nemohl jsem nic dělat, chápete? Byl jsem sám. Když signora Tregartha nenašel, vypadl. Za celou dobu, co tu slídl, mi neřekl ani slovo. Věděl jsem, že Louise hrozí nebezpečí. Prosil jsem ji, aby už za signorem Tregarthem nechodila, ale prohlásila, že ho nemůže opustit. Druhý den šla do práce a tehdy jsem ji viděl naposledy. Včera pozdě v noci mi policie přišla oznámit, že je mrtvá."

"Myslíte si, že Tregarth uprchl?" zeptal se Don.

"Nevím. Moc pochybuju."

"A nemáte vůbec tušení, proč po něm tak zuřivě jedou?"

"Ne, signore, ani v nejmenším."

"Musím hledat dál," řekl Don. "Zůstanu s vámi ve spojení. Jenomže o vás se teď nemá kdo postarat, že?"

Stařec zavrtěl hlavou.

"Ani živá duše, signore."

"Nebojte se. Okamžitě věci napravím. Vaše dcera pomohla mému příteli. Vy taky neodmítnete mou pomoc, že ne?"

Stařec pokrčil rameny.

"Ne, musím ji přijmout. Nejsem rád, avšak nemám na vybranou."

"Seženu někoho, kdo by vám tu pomohl. Musíte mi dovolit, abych vám tuto službu bez nároku na oplátku prokázal."

"Dlouho to trvat nebude," odpověděl Peccati. "Jsem starý a velice unavený. Život měl pro mne smysl, dokud tu byla Louisa. Teď už na něm vůbec nelpím." Napráhl ruku. "Díky, že jste přišel, signore. Jestli mi chcete potěšit srdce, najděte a potrestejte ty dva grázly."

"Slibuju," prohlásil Don rozhodně. "Brzy se zase objevím."

Když opouštěl dům, padala už hustá tma. Obezřetně se rozhlédl vpravo i vlevo a teprve potom vyšel z temného portálu. Když se upokojil, že nikdo není v dohledu, vklouzl do uličky a nechal se pohltnout tmou.

Kapitola sedmá

DŮM HRŮZY

Hodinu poté Don neklidně rázoval sem a tam po Giuseppeho pokoji. Co chvíli se podíval na hodinky, zapálil si novou cigaretu a vzápětí pochodoval dál.

Začínal si dělat starosti. Giuseppe už tady měl být před půl hodinou. Nestalo se mu něco? Don znovu mrkl na hodinky. Počká ještě pět minut a pak se vypraví Giuseppeho hledat.

Líně se odvěklely tři minuty, pak Don uslyšel, jak se dveře z ulice otvírají, a vzápětí vstoupil Giuseppe. Ztěžka dýchal,

jako by byl běžel. Když kopl do dveří, aby za sebou zavřel, omluvně rozpřáhl ruce.

"Odpusťte, že jsem vás nechal čekat, signore," vyhrkl, "jenže Anita mi toho fůru napovídala a já jsem ji nemohl popohnat."

"Už jsem o tebe dostával strach," poznamenal Don. "Jaké mi tedy neseš novinky?"

"Napsal jsem si pár poznámek, abych nic nezapomněl," řekl Giuseppe a vytáhl ze zadní kapsy útržek papíru. "Abyste věděl, signore, nejsem zvyklý..."

"Chápu, chápu," přerušil ho Don netrpělivě. "Co ti tedy vyložila

Giuseppe pomalu, že by člověk vyrostl, zkoumal papírek, pak si odkašlal a odplivl do vyhaslého krbu.

"Takže, signore, nejdřív viděla vcházet do baráku Manrica Rossiho. Bouchal na dveře. Někdo mu otevřel a on šel dál. Anita zná v Benátkách spoustu lidí. Žije tady celý život a lidi ji zajímají. Věděla, že je to Rossi, protože už se mockrát stavila u něj v krámku."

"Dobrá, takže prvním návštěvníkem byl Rossi. Kdo byl další?" snažil se Don Giuseppeho popohnat.

"Potom přišli dva chlapi, které nikdy předtím neviděla, a před barákem se zastavili. Zřejmě si nebyli jistí, jestli jsou na správném místě. Určitě si ale je jistá, že byli oba Němci. Oba chlapi jako hory a nic dobrého jim z očí nekoukalo. Zaklepali na dveře a šli dál."

"Je si opravdu úplně jistá, že je nikdy dřív neviděla?"

"Ano, signore. Jeden nesl kufřík. Podle Anity se objevili rovnou z nádraží. Abyste rozuměl, netvrdí to stoprocentně, ale je to její dohad."

"Co bylo potom?"

"Asi hodinu se nedělo nic," mračil se Giuseppe do poznámek. "Potom vyšel Rossi. A to vás bude zajímat, signore. Když vcházel dovnitř, nesl se jako nafoukaný kohout. Chápete? Když vycházel, byl to někdo úplně jiný. Vypadal, jako když je mu špatně - byl bílý jako stěna a vlekl se jako dědek. Jako by s ním něco děsně zacvičilo - strach."

"V tu dobu už byla tma," poznamenal Don ostře. "Jak může něco takového tvrdit?"

"Rossi přišel do kavárny a naházel do sebe v jednom tahu tři panáky šnapsu. Ptala se ho, jestli mu není nevolno, ale jako by ji neslyšel. Jenom vylábal brandy, zaplatil a vypotácel se ven. Když vytahoval peníze, ruka se mu příšerně třásla, až skoro všechny prachy rozsypal na podlahu."

Don se poškrábal na zátylku a upřel na Giuseppeho pohled.

"Nic neříkal?"

"Nevypadlo z něj ani slovo, signore. Prostě se jenom jako starý dědek odšoural. Potom se před barákem objevili další dva. Zastavili se hned vedle kavárničky a Anita je měla dobře v merku. Jeden z nich byl vysoký štíhlý mladík, hodně světlý blondák a fešák. Měl krásné kvádru a vypadal zazobaně." Giuseppe se zamračil. "Anitě, která, abyste věděl, je obyčejná holka, co musí makat a ráda se otočí za boháčem, doslova vyrazil dech."

Carl Natzka! napadlo Dona. Musel to být on.

"A ten druhý?" zeptal se.

"Toho Anita dobře zná. Je to doktor Avancini. Vyhlášený lékař, ke kterému chodí především zazobanci."

"Šli oba do domu?"

"Ano, signore. A Anita si všimla, že doktor nese svůj kufřík, jako když jde navštívit pacienta."

Don přikývl a v očích mu svítilo. Jinými slovy, Tregarth je v domě! Proč by tam jinak chodil lékař?

"A co bylo potom?"

"Potom jsem přišel já, signore, Anita mi všechno vyklopila, a když se mi podařilo zavřít jí pusku, metelil jsem za vámi."

"Lékař je ještě v domě?"

"Když jsem odcházel, signore, byl tam. Teď už se možná vypařil."

Z pokračování hovoru vytrhlo oba muže prudké zabušení na dveře. Vyměnili si pohled.

"Podívej se, kdo to je," nařídil Don ztlumeným hlasem, "ale než otevřeš, ujisti se, kdo se sem žene."

Giuseppe potichu prošel chodbou a Don zaujal postavení za dveřmi, odkud škvírou u stěny do chodby viděl.

"Kdo je?" zahulákal Giuseppe, když pootevřel dveře.

"Do háje! Další Talián," zaburácel vesele hlas tónem londýnského předměstí. "Neumíš anglicky, kámo?"

Don vystoupil z úkrytu do chodby.

"V pořádku, Joe, pusť ho dál."

Giuseppe podezíravě ustoupil a otevřel dokořán.

"Pojďte dál, Harry," vítal příchozího Don. "Přijel jste přesně v pravou chvíli."

Do chodby vstoupil Donův řidič Harry Mason. Prudce se zarazil, vytřeštil oči napřed na Dona, potom na Giuseppeho a opálený obličej se změnil v přísnou masku.

"Co jsou tohle za triky?" dožadoval se. "Myslel jsem, že slyším mluvit pana Micklema..."

"Taky že ano," uchechtl se Don. "Vy jste mě nepoznal, janku?"

Harry na Dona nevěřicně zíral, polkl, o krok se přiblížil a číhavě si Dona prohlížel.

"Páni! Jste to vy, šéfe? Neříkejte, že vám tohle vousisko narostlo za těch pár dnů, co jste tady."

"Pojďte dál a přestaňte plácát nesmysly," řekl Don. "Jsem děsně rád, že vás vidím, Harry. Musíme něco zařídit a na vysvětlování není čas."

Do Giuseppeho pokoje zamířil jako první.

Harry ho trochu zmateně následoval, hodil kufr do rohu a zvědavě se na Dona podíval.

"Co se děje, šéfe?"

Urostlý, širokoramenný a rvavý Harry připomínal útočného mastífa. Jak Don moc dobře věděl, když šlo do tuhého, nemohl mít člověk po boku nikoho lepšího. Za války sloužil v komandu a tvrdý, přísný výcvik v něm zanechal

schopnost vyspat se na kamení jako na slámě a jednat naprosto chladnokrevně, s pevnými nervy.

"Jeden můj přítel se dostal do vážných potíží, Harry," vysvětloval Don. "Právě teď je v rukou bandy odporných násilníků a já jsem zjistil, kde ho schovávají. Chceme ho vysvobodit. Tahle banda se před ničím nezastaví. Zavraždili už dívčinu, která mi pomáhala. Nic jim není svaté. Nemám čas ličit vám podrobnosti - ty vám sdělím později. Jestli ho ovšem máme zachránit, musíme sebou okamžitě hodit."

Harry vesele zasvítil očima. Když obdržel Donův telegram, aby byl na letišti, spočítal si, že Don něco nastrojil, avšak to, co slyšel, všechna očekávání dokonce předčilo.

"Jestli jste připraven vy, šéfe, já jsem," prohlásil.

Don se otočil k Giuseppemu.

"Dostaneme se k tomu baráku zadem?"

"Vzadu je kanál, signore. Mohli bychom se tam dostat gondolou."

"Nemůžeme počítat, že kdybychom zaútočili od čelního vchodu, překvapili bychom je. Raději se podíváme odzadu. Napřed ovšem zjistí, jestli se v domě za tu dobu, co jsi tady, něco nesešlo. Počkej na nás, jak nejdřív to půjde, u přístaviště."

"Ano, signore," potvrdil Giuseppe a bleskově vystřelil.

"Pojďte," vyzval Don Harryho. "Musíme ke gondole."

Když spěchali tmavou uličkou, vynasnažil se Don co nejstručněji vylíčit Harrymu všechno, co se stalo od chvíle, kdy dorazil do Benátek.

"Podle toho, co mi říkal Peccati," vysvětlil Don, když dorazili k přístavišti, "je na tom Tregarth moc mizerně. Bude to fuška, ale ve třech ji snad zvládneme. Jakmile ho dostaneme ven, převezeme ho ke mně domů. A pak se musíme rozhodnout, co s ním dál."

"Těm pacholkům se asi nebude moc líbit, když jim zmizí, vidíte, šéfe," ušklíbl se Harry.

"Moc ne, ale troufám si prohlásit, že je donutíme změnit názor."

V tom okamžiku už Giuseppe pádlil po molu.

"Nikdo ještě z baráku nevyšel, signore," lapal po dechu.

"Doktor tam taky ještě je?"

"Ano, signore. Nikdo se nevypařil."

"Dobrá. Zkusíme se podívat na závětrnou stranu. V danou chvíli je jich tam na nás trochu moc, ale kouknout se můžeme. Honem, honem, padáme."

Dlouhá černá gondola klouzala ve tmě po hladině úzkého ria a zastíněná lucernička rozlévala po hladině slabé žluté světlo. Měsíc jak rybí oko zaléval jasem střechy budov na obou stranách kanálu, avšak kde jsou horní okna, odmítl prozradit.

Tma byla tak hustá, že se Don jen divil, jak Giuseppe ví, kudy pluje, a Harry, který se ocitl v gondole poprvé, dosti stísněně vykukoval z okna kajuty v předtuše, že loď co chvíli narazí na nečekanou překážku.

Giuseppe náhle ohlásil: "Už jsme blízko, signore, mám zhasnout světlo?"

"Nech to na mně," řekl Don, vysoukal se z kajuty až na před a sfoukl třepotající se plamen.

Několik dalších záběrů veslem je přivedlo až k černému obrysu domu.

Harry vylezl z kajuty a stoupl si k Donovi. Oba si společně měřili temný dům, který se před nimi tyčil. Nikde jediné světlo. Asi tři metry nad hlavami se rýsoval balkon. O další tři metry výš osvětloval měsíc zamřížované okénko.

Až kam dohlédli, byla celá domovní stěna hladká jako sklo, nikde ani skobička nebo výstupek, o které by se mohla zachytit ruka a vyšplhat se.

"Kdybychom měli lano a hák, šéfe," mumlal Harry, "vylezl bych nahoru jak po másle."

Don přikývl.

"Přesně to potřebujeme. Nevidím, jestli okno u balkonu je stejně zamřížované jako to nahoře. Vy to vidíte?"

Harry zavrtěl hlavou.

"Nejspíš jo, šéfe. Jestli je tomu chlapíkovi moc zle, bude pěkná fuška dostat ho dolů, mříže nemříže. Potřebujeme nosítka, abychom ho vůbec snesli."

Dona napadla stejná myšlenka.

"Nejlíp bude, když dovnitř pronikneme zezadu, ale ven odejdeme předem." Obrátil se na Giuseppeho. "Potřebujeme provaz a silný hák, Joe."

"Provaz se určitě najde v kavárně, signore. Vrátime se," navrhl Giuseppe.

Otočil gondolu a po několika minutách úporného veslování zastavil s gondolou u mola.

"Když tu počkáte, signore, přinesu, co potřebujeme."

"Půjdem s tebou," Don klepl Harrymu do paže. "A chci, abyste se podíval na ten dům."

Všichni tři se protáhli uličkou, která je přivedla až na Campo del Salizo. Zatímco Giuseppe přebíhal přes náměstíčko a mířil do kavárny, Don s Harrym zůstávali schovaní v tmavém ústí uličky.

"Je to tenhle barák," ukázal Don.

Ještě než došel, vstupní dveře se otevřely a vyšel z nich Carl Natzka. Hned na schodech si zapálil. Za ním se kolébal tlustý, postarší chlapík, podle Dona zřejmě doktor Avancini. Sešli po schůdcích společně, přešli campo a zmizeli ve tmě.

"Jestli ta holka umí počítat," navázal Don, "zůstávají v domě čtyři lidé. Předpokládám, že když využijeme chvíle překvapení, na čtyři bychom stačit mohli."

Harry přikývl.

Z kavárničky se vyloupl Giuseppe s kotoučem tenkého lana a těžkým hákem. Přeběhl k Donovi a Harrymu.

"Výborně," pochválil si Don, když lano vyzkoušel. "To je přesně ono." A Harrymu řekl: "Vy půjdete s Joem a zkusíte to zezadu. Já vám dám deset minut a potom zaútočím od hlavního vchodu. Dokud tam nebudu, do ničeho se nepouštějte, pokud to nebude nezbytné."

"A co když je okno zamřížované, šéfe?" nadhodil Harry. "Nechci, abyste se dovnitř drápal sám."

"Když bude zamřížované, vrátíte se co nejrychleji k hlavnímu vchodu. Platí?"

Harry přikývl. Jakmile se schylovalo k akci, nikdy nemarnil slova.

"Odvez ho k zadnímu traktu," poručil Don Giuseppemu. "Jakmile bude na balkoně a bude mít volnou cestu, přiváž loď a vrat se k hlavnímu vchodu. Tam mne najdeš."

"Ano, signore," přitakal Giuseppe a napjal obří svaly, jako by se chystal prát.

Zatímco Don se přitiskl ke zdi a čekal, Giuseppe s Harrym se vrátili ke gondole.

Minuty se vlekly. Don neustále sledoval hodinky a odhadoval, jestli se Harrymu podaří proniknout do domu. Kladl si také otázku, zda Tregarth je stále ještě uvnitř, a docházelo mu, že při troše štěstí by tímto krokem mohlo jeho pronásledování skončit.

Nežli mu ručičky na hodinkách ukázaly, že je čas zahájit akci, zdálo se mu, že uplynula celá hodina. Přeběhl campo, rychle vyběhl po schodech a ostře zabušil na černě natřené dveře.

Dlouho se nedělo nic, ale když zvedl ruku, že zabuší znovu, zaslechl, že se někdo blíží. Vstupní dveře se na škvíru otevřely a za nimi si ho rozezleně měřil malý pořízek Busso.

"Co chcete?" zeptal se nakvašeně.

"Naléhavě potřebuju, aby jednoho pacienta navštívil doktor Avancini," řekl Don a popostoupil. "Řekli mi, že je tady."

"Jenže už není..." spustil Busso, avšak konec věty spolkl, protože mu Don pěstí uštědřil pořádnou ránu do břicha.

Busso se zapotácel, lapl po dechu, a Donova pěst vyrazila znovu a zasáhla mu bradu.

"To byla jen kapka tvé vlastní medicíny, tlustŮchu," prohlásil Don medově, když Bussa, kterému se podlomila kolena, zachytil. Opatrně ho položil na zem, překročil ho, vstoupil do matně osvětlené chodby a zavřel za sebou.

Dobrá, alespoň jsem uvnitř, pomyslel si Don, když si foukal na klouby, které ho pálily, a rozhlížel se po přízemí.

Přímo proti němu se zvedalo příkré schodiště. Po pravé straně byly jedny dveře a na opačném konci chodby další.

Chvilí jen stál a poslouchal. Za dveřmi, co byly na druhém konci, se ozývaly hlasy, ale žádný jiný zvuk Don nezachytil.

Rozhodl se, že vyjde nahoru, kde se snad setká s Harrym. Jakmile však vykročil, zaslechl, že u horního odpočívadla vrzly dveře, a bleskově se skrčil do stínu pod schodištěm.

Na podestě zaduněly kroky.

"Busso? Kdo to byl?"

Když se Don mrkl skulinou mezi zábradlím, spatřil na vršku schodiště Curiza.

S napjatými svaly čekal.

Curizo začal pomalu sestupovat. Asi v polovině schodů zahlédl Bussa. Zarazil se, jako když ho do země vrazí, předklonil se a propíchoval očima tmu.

Don slyšel, jak tiše kleje, a potom Curizo seběhl až dolů. Sklonil se nad Bussem, avšak ne dost dlouho, aby na něj Don dosáhl. Jakmile Don vyrazil z úkrytu, Curizo se k němu otočil rychle jako útočící had.

Zlomek vteřiny na sebe oba jen zírali, potom Curizo švihl paží a Don uskočil.

Předpokládal, že Curizo uhne doleva, a proto zkusmo vyjel Curizovi po krku a levačkou mu zkusil uštědřit úder pod bradu.

Jenomže Curizo se tak snadno nedal. Včas se kryl, úder zablokoval a levačkou zasadil Donovi ránu, která ho donutila couvnout.

Jakmile Donovy prsty z Curizova hrdla sklouzly, popadl ho Don za límec, přitáhl a jednu mu vrazil.

Curizo ztratil rovnováhu. Ve chvíli, kdy se zapotácel, nakopl ho Don do kotníku a složil ho.

"Hansi!" ječel Curizo, když nakopl Dona do prsou, až Don zacífroval. "Hansi!"

Dveře na konci chodby se rozletěly a do chodby se vřítíl udělaný chlap, podle Dona nejspíš Hans. Hned za ním se vyvalil vysoký blondák, který se snažil Hanse odstrčit, aby se k Donovi dostal první.

Oba si v úzké chodbě překáželi a Don měl větší naději dostat se ke schodům. Jednou nohou už stál na třetím stupni, když se ještě stále ležící Curizo natáhl, chňapl po Donově kotníku a strhl soupeře dolů. Don divoce kopal a podpatkem zasáhl Curiza do ramene tak, že ho odrazil.

V tu chvíli už se ke schodišti dostal Hans. Přeskočil Curiza, surový obličej mu plál zuřivostí. Napřáhl se, aby si Dona podal, ale tomu se podařilo narovnat a zasadit Hansovi do hrudi ránu, po níž se sesul na všechny čtyři. Don se otočil, vyškřábal se o tři schody výš, avšak blondák, přikrčený na druhé straně zábradlí, se zničehonic narovnal, chytil Dona za zápěstí a k zábradlí ho přimákl.

Držel jako klíště, Don neměl sílu vytrhnout se mu.

Mezitím se zvedl Hans a zlotřile cenil na Dona zuby. Vylezl po schodech a chystal se pěstí obrovskou jako meloun zasadit Donovi ránu, která by mu utrhla hlavu, kdyby přistála, avšak Don se stihl přikrčit. Hans zaklel a napřáhl se znovu, avšak ještě než úder zasadil, objevil se na horním odpočívadle Harry, uviděl, co se děje, a sjel po zábradlí hezky nohama napřed.

Nabral Hanse, smetl ho ze schodů a jeli spolu až dolů. Když v chodbě v přízemí přistáli, celý dům se otrásl.

Don se chytil volnou rukou za zábradlí, přehoupl se přes ně, dopadl na blondáka jako kámen a oba se svalili na jednu hromadu. Blondák zaklesl pracky Donovi na hrdlo a přiškrtil mu dech.

Don mu vrazil palce do očí. Smrtící sevření hrdla povolilo a blondák se pod tlakem Donových prstů kroutil a řval

bolestí.

Harry si přehodil Hanse přes hlavu a Hans se rozplácl u dveří na konci chodby. Když se po něm Harry znovu sápal, zavěsil se na něj Curizo.

Jenomže dostat se těsně k Harrymu bylo totéž jako přijít do styku s motorovou pilou. Harry krátkými údery bubnoval Curizovi do břicha a do hrudi, jako by mu do těch míst bubnoval buchar. Curizovi se podlomila kolena. Pokoušel se uhnout, avšak na poslední chvíli viděl, jak vzduchem sviští pěst, a chytil do brady ránu, která ho uzemnila.

Don se ještě stále rval s blondákem.

Harry na oba muže bleskově mrkl, viděl, že Don už má převahu, a přeskočil je tak, aby se dostal k Hansovi, který se začínal zvedat. Potom zničehonic ožil Busso. Zvedl se na všechny čtyři. Viděl, jak Don klečí nad blondákem a snaží se z něho vytřást duši. Viděl Harryho, jak hlavou jako beranidlem nabírá Hansovu hrud', zatímco do něho rukama buší jako o závod, i to, jak už Hans pod ničivými údery mele z posledního.

Busso vytáhl nůž, narovnal se a plížil se k Donovi.

V tu chvíli se rozletěly vchodové dveře a dovnitř se vřítel Giuseppe.

Busso se otočil jak na obrtlíku, rozmáchl se po Giuseppe, ale Giuseppe vyrazil. Obrovskou pěstí praštil Bussa přímo do hlavy. Busso se skácel jako poražený býk.

Don odrovnal blondáka a vyškřábal se na nohy. Rychle zjistil, jak si vede Harry. Harry byl ve svém živlu. Klečel na Hansovi a metodicky z něho vyrážel dech. Zničehonic Hans zatřepal nohama, zachroptěl a odpadl.

Harry si sedl na podpatky a s profesionálním zájmem podroboval bezvládné tělo průzkumu.

"Nejbližších dvacet minut s ním nebude řeč," utrousil a vstal.

Don se opřel o zeď a těžce dýchal. Spokojeně si prohlížel bitevní pole.

"Vážně skvělá práce," vysoukal ze sebe pochvalně.

Blondák, Busso a Curizo leželi na zemi jako hadroví panáci.

"Jste v pořádku, šéfe?" zeptal se Harry a vůbec si nevšiml pramínku krve, který se mu řinul po tváři, ani oka, které začínalo otékat.

"V pohodě," prohlásil Don. "Fuj ! Myslím, že budu muset zase trochu cvičit. Trochu moc jsem se zahřál. Musíme raději tyhle hochy svázat, než začnou zase dělat potíže. Nežli se vy dva o ně postaráte, já se tu porozhlédnu."

Překročil Hansovo tělo a podíval se do místnosti na konci chodby. Nikdo tam. Otočil se a hledal si cestu mezi dalšími těly k místnosti napravo od vstupních dveří. I tento pokoj byl prázdný.

Pokud Tregarth někde je, musí být v poschodí, říkal si Don a bral schody po třech.

Dvě místnosti v prvním patře byly rovněž prázdné a Don vyrazil o patro výš.

Hned u schodiště ho pozdravily dveře se zavřenou závorou a Don se u nich zastavil.

Když vnější závoru odsunoval, uvědomil si, jak mu splašeně buší srdce. Při trošce štěstí tady Tregarth bude a Donovi se přinejmenším podařilo najít ho. Strčil do dveří.

Pokojík byl malý. Dvě svíčky, zastrčené v lahvích, prskajícími plamínky vydávaly chabé světlo. Jediným kusem nábytku byla tábornická postel a na lůžku ležel do pasu nahý muž.

Ležel v šeru a když Don rychle přešel ke krbové římsě a zvedl jednu svíčku, ani se nepohnul.

Don držel světlo nad hlavou a přistoupil k lůžku.

Třebaže Johna Tregartha tolik let neviděl, okamžitě ho poznal. Přestože byl ztrhaný a vlasy na spáncích mu prošeďivěly, ten statečný odhodlaný obličej byl jeho.

Ležel bez hnutí, s očima zavřenýma, a v obličeji byl tak sinalý, že Donovi na chvíli blesklo hlavou, že je po smrti. Potom si všiml, jak se mu při dýchání sotva znatelně nadzvedává hrud', a viděl ještě něco jiného - cosi, z čeho se mu až zvedl žaludek a zamrazilo ho.

Tregarthova nahá hrud' byla doslova posetá malými hnědými spáleninami. Stejnými, jaké nechvalně zdobily pravou ruku Louisy Peccatiové - seškvařeniny od cigaret. Na levé straně prsou měl Tregarth špinavý zakrvácený obvaz, přilepený k žebrům dvěma širokými pruhy náplasti.

Don se naklonil a jemně pohladil Tregartha po ruce.

"John! Slyšíš mě?"

Tregarth se nepohnul ani nedal jinak najevo, že slyší. Jedinou známkou, že žije, bylo nepravdělné, slabé zvedání hrudi.

Do místnosti vstoupil Harry.

"Našel jste ho, šéfe?"

"Ano, je tady," přitakal Don. "Vypadá špatně. Ty svině ho mučily."

Harry rovněž přistoupil k lůžku. Když viděl popáleniny, jen lapl po dechu.

"Vypadá hezky bídně," pokračoval Don, "ale musíme ho odsud dostat."

Harry vzal Tregartha za zápěstí a měřil mu tep.

"Ano, mele z posledního. Možná nám umře v náručí."

Don přešel ke dveřím a zavolal na Giuseppeho, aby přišel nahoru.

"Zabalíme ho do deky a Giuseppe ho odnese," řekl Harrymu. "Přeneseme ho do gondoly."

Giuseppe se objevil.

"Potřebujeme ho dostat do lodi, Joe," ukázal Don na Tregartha. "Myslíš, že ho uneseš?"

Giuseppe si Tregartha prohlédl.

"Ano, signore. Bude jako pírko. Žije?"

"Jen taktak."

Harry zabalil Tregartha do přikrývky a zůstal vedle Giuseppeho, když se Giuseppe skláněl a opatrně Tregartha v

náručí zvedal. "Zvládneš to?" zeptal se Don.

"Jako nic, signore."

"A teď vypadneme," zavelel Don a vykročil v čele procesí z místnosti a po schodech.

Čtyři muži, teď bezpečně omotaní provazem, byli ještě stále v mrákotách, a sotva je Don přelétl pohledem, přešel k vstupním dveřím, otevřel je a rozhlédl se po vylidněném campu. Jediné světlo, které bylo vidět, se linulo z protější kavárny.

"Zatím čistý vzduch," prohlásil Don a scházel po schodech, za ním šlapal Giuseppe s Tregarthem v náručí a poslední Harry, který zavíral. Všichni tři přešli náměstíčko a zamířili uličkou k molu, kde kotvila gondola.

Harry se zastavil a ohlédl. Očima jako rys propichoval všechny vchody a ústí tmavých uliček na druhé straně náměstí.

Z jedné uličky se vynořili dva muži. Spatřili Harryho v okamžiku, kdy on spatřil je.

Jeden z nich se okamžitě stáhl do tmy. Druhý se na místě zastavil.

"Padáme, šéfe," řekl Harry, když dohonil Dona. "Zdá se, že máme společnost."

Kapitola osmá

SVATOSTÁNEK

Noční tmu a ticho protřalo hlasité, divoké zapískání.

"Hod' sebou, jak jen můžeš, Joe," vyhrkl Don. "Polož ho do lodi."

Obrátil se a vrátil se k Harrymu, který stál v jednom z vchodů a pátral, co se děje v uličce.

"Byli dva, šéfe," zašeptal. "Jenomže teď to vypadá, že jich pár přibýlo."

Don slyšel dupot a přikývl.

"Pár jich vyrazilo vedlejší uličkou. Jestli si Joe nepospíší, padne jim do rány. Měli bychom ho radši dohonit, Harry. Pobězte."

Dal se do klusu a s Harrym v patách pádil za Giuseppem, který také utíkal uličkou. Don ho předběhl, běžel v čele, a Harry Giuseppého zajišťoval.

Harry slyšel, jak se dusot za nimi přibližuje. Ať už za ním běžel kdokoli, nesnažil se Harryho dohnat a Harrymu došlo, že jim dotyčný chce jenom zabránit v ústupu.

Tři chlapy, kteří se skrývali ve stínu gondoly, spatřil ze všech nejdřív Don. Doběhl až k ústí uličky a Giuseppého zarazil.

"Počkej!" zašeptal a opatrně se podíval za roh, aby zjistil, že ti tři si ho zatím nevšimli, i když se dívají jeho směrem.

"My je s Harrym zaměstnáme. Tvým úkolem je naložit tohoto muže do lodi. Nečekej na nás. Odvez ho k sobě domů."

Giuseppe zhluboka oddechoval a jenom přikývl.

Doběhl Harry.

"Jednoho chlápka máme v patách," varoval.

"A tři hlídají gondolu," přisadil si Don. "Joe popluje napřed, my si s těmi třemi poradíme."

"Jdem na to, šéfe."

"Jdem"

K temnému ústí uličky vyrazili, jako když je vystřelí z děla.

Tři chlapi viděli, jak se blíží. Vyrazili dřív, aby nekoupili ránu první.

Ve tmě se zablýskly nože. Don popadl prvního chlápka, zabránil mu seknout, ohnul se, podrazil chlapovi nohy, chytil ho za kotník a trhl. Chlap přepadl a jak dlouhý, tak široký se rozplácl na zemi a praštil lebkou o zem.

Harry si podal druhého. Oba se svalili na dlažbu. Vyjeli jeden druhému po krku.

Hezkou chvíli se celý chumel chlapů rval, mlátil a klel. Když se Don přece jenom uvolnil ze sevření soupeře, objevil se čtvrtý muž a skočil Donovi na záda. Ocelovými prsty sevřel Donovi krk. Chlapíkovi, na němž Don klečel, se podařilo vytrhnout ruku a praštil Dona do obličeje, div ho neomráčil.

Don se snažil zbavit stisku hrdla, ale nedokázal nic víc, nežli rvát prsty, které se mu zatínaly do masa. Do hlavy se mu nahrnula krev a měl pocit, že omdlí. Koupil další ránu do obličeje a zoufale sebou trhl a uvolnil se. Kutálel se po molu až do studené vody v kanálu.

Chlapa, který ho zezadu škrtil, vzal s sebou. Ocelové prsty povolily, Don chlapa setřásl a vynořil se nad hladinu.

Soupeř vyplul hned po něm, prskal a italsky klel.

Studená voda Dona opět probudila. Zhluboka se nadechl a ponořil se. Napřáhl ruce, popadl soupeře za sako a stahoval ho dolů.

K Donovým oblíbeným sportům patřilo vodní pólo a co nevěděl o práci pod vodou, nestálo za řeč. Chytil soupeře zezadu pěkně pod krkem a nohama ho stiskl v pase. Prsty nahmatal krkavici a zmáčkl. Chlap v šíleném záchvatu bolesti omdlel. Don ho pustil a vystrčil nad hladinu.

"Jste tam, šéfe?" povykoval Harry bujaře ve tmě.

"Jsem tu," přitakal Don a vytřepával si vodu z očí. Zabral dvěma dlouhými tempy a ocitl se uprostřed kanálu, kde šlapal vodu Harry.

"Páni! Už jsem měl pocit, že je zle," prohlásil Harry tlumeně. "Začínalo mi být pěkně horko. Potopil jsem se, když jsem viděl, jak taky padáte do vody. Jsou na břehu a čekají na nás."

"A co Joe?"

"Vzal kocábku a zmizel s ní."

"Jdeme. Nedělejte randál. Pochybuju, že nás mohou vidět."

Tiše začali plavat kanálem, drželi se hezky uprostřed, ale sotva udělali pár temp, slyšeli, jak s nimi na molu někdo drží krok.

"Pořád máme společnost, šéfe," šeptl Harry.
Don se ohlédl. Citlivýma ušima zachytil poměrně blízko za sebou šplouchání.
"Blíží se k nám nějaká gondola," upozornil. "Bacha, Harry. Pokud jde po nás, mohl by vás někdo veslem majznout do hlavy."

"Krása," zamumlal Harry. "Opravdu paráda."

"Šlapejte vodu a rozhlížejte se," zašeptal Don. "Jakmile uvidíte loďku, potopte se."

Ze tmy se zničehonic vyhoupla velká černá, neosvětlená gondola. Plula tak rychle, že se k nim dostala ještě dřív, než Don dokončil větu.

Don spustil nohy a ponořil se jako kámen. V místě, kde měl ještě předtím mít hlavu, si všiml prudkého cáknutí. Odhadoval vývoj správně: gondoliér se mu veslem rozmáchl po hlavě a jen taktak minul.

Don vykopl a vynořil se. Viděl jen kousek od sebe, jak na hladině poskakuje Harryho hlava, a oba pátrali po gondole. Loď se zastavila. Na tmavém pozadí řady domů se jim jasně rýsoval gondoliér, který vztekle otáčel loď.

"Zkusíme ho stáhnout do vody," zamumlal Don. "Skočíme po něm každý z jedné strany. Koukejte, aby vás nenabral veslem."

"Já ho nalákám, šéfe, vy ho podtrhněte."

Gondola už byla docela blízko. Harry povyskočil nad hladinu a máchl rukou.

Gondoliér zvedl veslo a praštil. Don vyrazil dvěma ostrými tempy, chytil se zádi, vyšvihl se a chňapl gondoliérovi po nohou. Zachytil kanýr na kalhotách a prudce trhl.

Gondoliér, který při ráně veslem nestál pevně, pronikavě zaječel, pustil veslo a přepadl břichem do vody.

Jakmile se objevil nad hladinou, byl už Harry u něho a přesně mezi oči mu vsadil pořádnou ránu pěstí. Gondoliér šel znovu pod vodu, až se zčeřila proudem bublinek, a Harry nečekal, až znovu vyplave, ale namířil si to rovnou k veslu, jež plavalo opodál.

Neovládaná gondola se napůl otočila.

Don chytil loďku za záď a vyšplhal se na palubu. Harry popadl plovoucí veslo, přeplaval k boku gondoly, přehodil veslo dovnitř a vytáhl se nahoru také.

"Poradíte si s ní, šéfe?" zeptal se.

"Jasně," prohlásil Don a nasadil veslo do závlačky. "Joe si myslí, že je nejlepší veslař v Benátkách, ale sledujte mne."

Srovnal gondolu tak, aby se dostala do středního proudu, a začal veslovat. Velká černá lodice vystřelila do tmy a netrvalo dlouho a kroky na molu, když gondola vplula do otevřeného kanálu, kam už za ní pronásledovatelé nemohli, utichly.

Když se Don s Harrym potichoučku plížili opuštěnou uličkou k Giuseppeho bytu, ticho noci bylo rušené pouze odbíjením dvou bronzových obrů na věži.

Don s Harrym uvázali gondolu v přístavišti San Zaccaria, kde zastavují vaporetty, a když se ujistili, že je nikdo nesleduje, vyrazili pěkně zoztra za Giuseppem.

Z obou tekla voda proudem, ale noc byla vlhák a zima jim nebylo.

"Jsme tady," zastavil se Don před Giuseppeho domkem. "To se mi uleví, až si sundám tyhle mokré licousy."

"Sluší vám, šéfe," uchechl se Harry ve tmě. "Škoda, že vás nemůže vidět slečna Rigbyová."

Don zabouchal na dveře.

Po chvíli se ozval Giuseppe: "Kdo je?" Dveře neotevřel.

"Učí se rychle," pochválil si Don a hlasitěji zavolal: "V pohodě, Joe, pusť nás."

Dveře se otevřely a Giuseppe se vzrušeným pohledem ustoupil.

"Jak mu je?" zeptal se Don, rychle přerážoval chodbou a vstoupil do Giuseppeho pokojíku.

"Pořád stejně, signore. Vůbec se nehýbá a pořád má zavřené oči. Nesl jsem ho moc opatrně."

Don přešel k posteli, kde Tregarth ležel ještě stále zabalený do přikrývky. Don si ho prohlédl, zkusil mu puls a zavrtěl hlavou.

"Měl byste ze sebe napřed shodit ty mokré krámy, šéfe," radil Harry, který už se svlékal. "Příhodím něco ze svého oblečení." Zamířil ke kufru a hodil po Donovi košili, svetr a flanelové kalhoty. "Možná vám budou trochu fest, ale je to lepší než zůstat v mokrých šatech."

Zatímco se Don převlékal a dřel se do sucha hrubým ručníkem, který mu Giuseppe půjčil, uvařil Giuseppe tři obrovské hrnky černé kávy.

Už suchý Don si strhával falešné vousy, a když parádu odstraňoval, ušklíbl se.

"Brrr! Už je to lepší," ulevil si, když si hladil opružený obličej. "Vy jste v pořádku, Harry?"

Harry si v zrcátku nad krbem prohlížel monokl na oku.

"Je mi skvěle, šéfe. Mám sice pořádného moncla, ale komu by mezi přáteli moncl vadil?" Podíval se směrem k Tregarthovi. "Co uděláme s ním?"

"Dopravíme ho domů," odpověděl Don. "Seženu Pleydella, aby nám sehnal letadlo, a odvezeme ho."

"Napřed ho ale budeme muset dopravit na letiště," řekl Harry. "Něco mi říká, že ti bijci, co po nás pasou, nebudou mít zrovna chuť nechat nás provést, co bychom rádi."

"Vezmeme si motorový člun. Dřív, než nás tu najdou. A jakmile budeme jednou v motoráku, nevím, jak by nás mohli zastavit."

Giuseppe všechny podělil hrnky plnými vařící kávy.

Don se trochu napil, zapálil si cigaretu a potom přešel k Tregarthovi. Sklonil se k němu.

Hubený, ztrhaný obličej měl barvu zašlé slonové kosti. Povadlé rty měl Tregarth promodralé, hluboko zapadlé oči stále zakryté těžkými, tmavými víčky.

"Děsí mě," prohlásil Don. "Myslím, že bychom ho měli ukázat nějakému doktorovi." Narovnal se a otočil se k Giuseppemu. "Znáš nějakého spolehlivého lékaře, Joe?"

Giuseppe přikývl.

"Moc hodný je doktor Vergellesi, signore. Bydlí kousek odtud. Mám ho přivést?"

Don zaváhal. Nahmatal Tregarthův tep, ale protože odezva byla velice slabá, přikývl.

"Radši ano, Joe. Mele z posledního."

Giuseppe se rychle vytratil.

Na Tregartha se přišel podívat i Harry.

"Má pěkně na kahaníku," podotkl. "Víte vůbec, o co jde, šéfe?"

"Nemám zdání," přiznal Don, přitáhl si židli a sedl si k Tregarthovi. "Už jsem si mockrát říkal, do jakého maléru se vlastně zamotal. Co ho vlastně potkalo? Proč ho takhle mučili?"

Jako by chtěl na všechny Donovy otázky odpovědět, Tregarth zničehonic otevřel oči. Upřel pohled na Dona a Donovi přeběhl po zádech mráz. Dívaly se na něj už mrtvé oči - lesklé, bez výrazu, bez života. Tregarthovi se malinko zachvěly rty a pohnul hlavou.

"Johnne!" málem vybafl Don. "Já jsem Micklem, slyšíš mě? Jsem Don Micklem."

Hlava se k němu mírně pootočila. Když se ovšem naklonil, neživé oči mu jenom netečně přelétly tvář.

"Johnne! Jsi v bezpečí!" zesílil Don hlas. "Jsem Micklem. Znáš mě?"

Tregarth se zachvěl. V očích mu náhle zasvitlo a upřeně se na Dona zadíval.

Don zvedl lampičku ze stolu a podržel ji tak, aby na něj Tregarth dobře viděl.

"Jsi v bezpečí, chlapče," řekl. "Jenom klid, nesnaž se mluvit."

"Možná by se chtěl napít, šéfe," ozval se Harry. "Kapka vína s vodou by mu neuškodila."

Zamířil ke skřínce, kde měl Giuseppe postavenou karafu s vodou a několik lahví vína, rychle umíchal střík a přinesl jej k posteli.

Když Don zvedl Tregarthovi hlavu, Harry držel sklenici, aby se mohl napít.

Sotva si Tregarth trochu lokl, znovu zavřel oči a Don mu jemně položil hlavu opět na polštář.

Don s Harrym bledý, ztrhaný obličej vyděšeně sledovali.

Tregarth zůstal hezky dlouho bez hnutí, potom otevřel oči a zkoumavě si Dona prohlížel. Pohled mu přeletoval z Dona na Harryho a zpátky k Donovi.

"V pohodě," uklidnil ho Don, kterému došlo, že Tregarthovi vadí přítomnost Harryho. "Je náš, pracuje pro mne. Spolu tě odsud dostaneme."

Tregarthovi se sotva znatelně pohnuly rty. Zamumlal cosi, co Don vlastně ani neslyšel.

"Nesnaž se mluvit," nabádal pacienta. "Jen klid."

Tregarth znovu pohnul rty. Don se sklonil až k němu a stihl zachytit jen útržky.

"Dei Fabbri... Svatostánek..."

Mluvení Tregartha příliš vyčerpalo. Oční víčka mu opět spadla a upadl do bezvědomí.

Don se narovnal.

"Pokoušel se mi něco sdělit," řekl Harrymu, když viděl jeho tázavý pohled. "Co měl na mysli? Dei Fabbri a co potom ten svatostánek? Existuje ulička dei Fabbri." Prudce luskl prsty. "To je ono. V Calle dei Fabbri je výklenek s pomníčkem Panny Marie. Co tím ovšem myslel?"

Slyšeli, jak se dveře z ulice otevřely, a oba se rychle přitiskli ke zdi. Don pootevřel do chodby.

Uvnitř se právě objevil Giuseppe v patách s vysokým, postarším mužem v černém.

"Tohle je doktor Vergellesi," oznámil Giuseppe.

"Já jsem Don Micklem," podal Don lékaři ruku. "Jeden můj přítel je těžce nemocný. Dostal se do nějakých potíží s politickou organizací. Podrobnosti neznám, dotyčného však zranili a mučili. Tuto záležitost nemůžeme předhodit italské policii, signore. Informovat budeme britského konzula a vás musím požádat, abyste se o celé záležitosti nikde nezmiňoval."

Vergellesi vrhl na Dona ostrý pohled a huňaté obočí mu vyjelo.

"Obávám se, že tento požadavek nemohu splnit. Pokud je dotyčný zraněn, je mou povinností podat policii hlášení."

"Můj přítel je britský občan. Italská policie nemá proč zasahovat."

Vergellesi pokrčil rameny.

"Pokud je Brit, je to jiná situace. Bude možná lepší, když se na něj podívám."

Don vykročil do pokojíku první, a zatímco Vergellesi Tregartha prohlížel, postával v hlavách postele. Doktor byl se závěrem hotov sotva za minutu.

Jemně přikryl Tregarthovi popálená prsa a napřímil se.

"Signor je na tom velice špatně. Musí okamžitě do nemocnice. Má akutní zápal plic, je vyčerpaný a utrpěl těžký šok."

"Nemůžeme ho přepřavit ke mně domů, doktore?" nadhodil

Don. "Nemusíte šetřit na výdajích. Nechci, aby šel do nemocnice, pokud to není vyloženě nutné."

Vergellesi zavrtěl hlavou.

"Neprodleně musí do nemocnice. Jenom tam máme vybavení, které mu může zachránit život. Nejdéle do půl hodiny ho musíme uložit v kyslíkovém stanu, jinak umře."

"Dobře." Don se otočil k Harrymu. "Půjdete s ním a ani na vteřinu se od něj nehnete, Harry. Za pár hodin vás vystřídám."

"Jasně, šéfe," přitakal Harry.

Vergellesi se na Dona ustaraně podíval.

"Mluvíte, jako kdyby signor byl stále ještě v nebezpečí. Nebylo by lepší oznámit všechno policii?"
"Dokud si nepromluví s britským konzulem, ani náhodou," odmítl Don. "Jak ho přepravíme do nemocnice?"
"Dokáže ho někdo z vás přenést do gondoly?" zeptal se Vergellesi. "Mohl bych přinést nosítka, ale hrajeme o čas."
Giuseppe pravil: "Já ho unesu, signore."
"Výborně, vydáme se na cestu hned. Já půjdu napřed a připravím pro něj pokoj," slíbil Vergellesi.
"Zachráníte ho, doktore?" zeptal se Don ustaraně.
"Doufám. Moc záleží na tom, jak je silný. Ale šanci má."
"Půjdu s tebou až ke gondole," uklidnil Don Giuseppeho.
Vergellesi vykročil ke dveřím.
"Jakmile dorazíte, bude všechno připraveno," řekl. "Za dvě hodiny vám budu schopen říct, jestli ho můžu zachránit."
"Zatím na shledanou, doktore," rozloučil se Don.
Vergellesi spěšně odešel.
"Vy jdete první, Harry," nařídil Don. "Mějte oči na stopkách." Jakmile Harry vyrazil, ujistil se ještě jednou: "Opravdu to zvládneš, Joe?"
"Jako pírkó, signore," tvrdil Giuseppe a opatrně vzal bezvládného muže do náručí.
Když chvilku počkali, aby měl Harry možnost porozhlédnout se, vyšli z domu a tiše pochodovali uličkou k místu, kde Giuseppe zakotvil gondolu. Nepotkali ani živáčka, a když se dostali až k lodi, Harry už seděl na palubě a čekal na ně.
Pomohl Giuseppemu Tregartha uložit.
"Co nejvíc sebou hoďte," doporučil Don. "Já budu v nemocnici asi za hodinu."
"Jasně, šéfe," prohlásil Harry. "Postarám se o něj."
Don stál u molu a sledoval, jak gondola svižně brázdí temný kanál. Počkal, až mu loďka zmizela z dohledu, a potom dlouhým, rychlým krokem vyrazil k Calle dei Fabbri.
Calle dei Fabbri ležela uprostřed turistické čtvrti plné památek, a když ji Don našel, zjistil, že v dlouhé uličce ani onylen není sám.
Před sebou viděl skupinku amerických turistů. Za ní se pomalým krokem šinuly dvě postarší dámy s pánským doprovodem a ještě dál ruku v ruce očividně zamilovaný novomanželský párek na líbáncích.
Don si vzpomněl, že malý svatostánek je na konci uličky blíže k mostu Rialto. S takovou kupou lidí okolo nebude hračka výklenek prohledat, napadlo ho.
Proč se ale Tregarth o svatostánku zmiňoval? Nechal tam nějakou zprávu nebo tam něco schoval? Měl tento úkryt nějakou souvislost se záhadou jeho zmizení? Věděl, co říká, nebo blouzní?
Don se zastavil v tmavém portálu a chtěl nechat všechny chodce před sebou odejít. Ohlédl se, avšak osvětlená ulička se až ke konci náměstí Svatého Marka táhla zcela bez lidí.
Před sebou viděl jenom matné světlo lampičky, která hořela ve výklenku. Postarší trio přešlo kolem výklenku bez povšimnutí. Skupina Američanů věnovala mariánské sošce zběžný pohled, ale hned se sunula dál, jenomže mladý párek se zastavil a zřejmě ji obdivoval.
Don netrpělivě čekal.
"Ta je nádherná," prohlásila dívčina a její mladý hlásek k Donovi docela jasně dolehl. "Je nádherná, Jacku, vid'?"
Průvodce ji objal kolem pasu a přitáhl k sobě.
"Určitě máš pravdu, ale já na tyhle věci moc nevěřím. A když už mám mluvit o kráse, měla by ses někdy ráno podívat do zrcadla."
Dívka se zasmála.
"Jsem zvědavá, jestli mi totéž řekneš i za deset let."
"Nezbývá, než aby sis počkala, a uvidíš. Pojď, dáme si něco na zub. Umírám hladu."
Donovi spadl kámen ze srdce, když viděl, jak odcházejí.
Bleskově vykročil k výklenku.
Nebyl velký. Vlastně jen menší díra ve zdi, obezděná železnými mřížemi. Ve výklenku stála pouze soška Panenky Marie, hrstka umělých květín v kovové váze a rozsvícená olejová lampička.
Pečlivě si výklenek prohlédl, avšak neviděl nic, co by mělo i tu nejmenší spojitost s Tregarthem.
Zklamaně se otočil. Pak se zastavil a stáhl obočí. Na místě musí být něco, co neviděl. Tregarth se ho tak usilovně snažil na svatostánek upozornit. Vrátil se a znovu pohlédl do osvětleného otvoru.
Usoudil, že pokud má ve výklenku něco být, může to být schované jedině v kovové váze.
Pracně prostrčil ruku mezerou v železném mřížoví a přitáhl si vázu k sobě.
Vedle umělých květín ve váze něco je! Přisunul si vázu až k mřížím a nadzvedl květiny.
Zastrčený až na dně vázy se skrýval balíček v zeleném obalu z nepromokavého plátna.
Don balíček rychle vytáhl a zároveň hodil instinktivně pohledem na konec uličky.
Blížili se k němu dva muži. Jeden z nich měl na hlavě bílý klobouk - Curizo!
Don s balíčkem v ruce rychle couvl.
Curizo se rozběhl a parťák, v němž Don poznal surového Hanse, vyrazil za ním.
Don nasadil ostruhy a rozběhl se. Když zdolal calle, dostal se na nábreží u Canal Grande a okamžitě ho spolkl houf pomalu se procházejících turistů.
Strčil si balíček do kapsy a přestal pádit, avšak prodíral se davem, protože věděl, že Curizo a Hans jsou mu v patách.
Ohlédl se.
Curizo byl za ním slabé dva metry. Vyměnili si pohled a Don se ušklíbl. Curizovy černé oči se blýskaly, cenil zuby.
Protože věděl, že ani jeden z chlapíků si netroufne napadnout ho mezi tolika lidmi, Don pokračoval dál k Palazzu della

Toletta. Curizo s Hansem si ho drželi jen několik metrů před sebou.

Po celé délce nábreží se dav pomalu přesunoval k náměstí Svatého Marka. Jakmile Don prorazil na dohled ke svému palazzu, rázem přidal do kroku.

Snažil se protáhnout podél zástupu, a když se prodíral, omlouval se. Pak najednou dav zůstal za ním, Don byl na schodech palazza a rychle schodiště vyběhl. Otevřel vstupní dveře a vrazil do haly.

Jen na vteřinu se ohlédl. Curizo s Hansem pádili dál. Ani jeden se po něm neohlédl a Dona trochu překvapilo, že ho tak bez cavyků pustili k vodě, i když si uvědomil, že při takovém počtu diváků si moc vyskakovat nemohou.

Zabouchl za sebou, zavřel závoru a s úlevou si oddechl.

Tento pocit bezpečí však trval pouhých pár vteřin.

Uvědomil si, jaké je v domě ticho. Po Mariovi, sluhovi, který zodpovídal za dům v době, kdy byl Cherry pryč, a proto měl být v hale, ani vidu, ani slechu. Potom si Don všiml, že skulinou u dveří pracovny proniká světlo.

Tiše přešel halu, vytáhl nepromokavý balíček z kapsy a strčil jej do měděné mísy, která stála na překrásně vyřezávaném benátském stolku.

Jen taktak se stihl otočit, když se otevřely dveře pracovny a ze dveří ho pozdravil Carl Natzka.

"Dobrý večer, pane Mickleme," usmál se. "Odpusťte, že jsem k vám takhle vtrhl, musím s vámi však naléhavě mluvit."

Don přešel halu a Natzka ustoupil, aby Don mohl vejít.

"Rád vás vidím," prohlásil Don. "Doufám, že jste nemusel příliš dlouho čekat."

V pracovně se opírali o zeď Busso a blondák. Busso měl v ruce automatickou pistoli, a když Don do pracovny vstoupil, zbraň zvedl a na Dona zamířil.

Kapitola devátá

JINAK...

Carl Natzka zavřel dveře a opřel se o ně.

"Odpusťte mi, pane Mickleme, tento dramatický vstup," řekl, "ale posledních několik hodin ukázalo, že se nebojíte násilí. Bussova zbraň má dobrý tlumič a Busso sám má rozkaz v případě nutnosti vás zastřelit. Je krajně důležité, abychom si pohovořili v klidu."

"To rozhodně," pravil Don a přešel ke svému oblíbenému křeslu, kde se usadil. "Mimochodem, jak se vede vaši okouzlující sestře?"

Natzka se usmál.

"Má o vás trochu strach, pane Mickleme. Je mladá, leccos si od života slibuje, a stejně jako mně jste jí padl do oka. Je mi trapné, že vás musím takhle děsit, avšak situace je kritická a já nemám na vybranou. Můžu vás ujistit, že poslední, co bych chtěl, je nějak vám ublížit."

Don se zazubil.

"Skvělé, chovám naprosto stejné city k vám." Přitáhl si krabici s doutníky, jedno cigárko si vybral, a když je zvedl, podíval se na Natzku. "Zakouříte si?"

"Myslím, že ne," odmítl Natzka a přesedl si k Donovi blíž.

Don si doutník zapaloval, když už napětí houstlo. Vyfoukl kouř ke stropu, přehodil si nohu přes nohu a upřel pohled na Natzku. "Dobrá, o čem se mnou tedy chcete mluvit?"

"O Tregarthovi." Natzka si propletl prsty a položil si ruce na koleno. "Tregarth je Angličan; vy jste Američan. Tregarth se zapletl do jisté státní záležitosti. Doufám, že budete natolik inteligentní, pane Mickleme, a zůstanete nestranný. Jedná se o záležitost, která se týká britské vlády a vlády mé země. Spojené státy jsou úplně mimo - nemají s věcí vůbec nic společného a já vás pouze žádám, abyste nezasahoval, případně nenarušoval zájmy obou zodpovědných vlád."

"To je rozumné," pravil Don. "V nejmenším nemám v úmyslu zasahovat do věci kterékoli cizí mocnosti."

Natzka přikývl, břídicově šedé oči jako ostříž.

"Za těchto okolností jsem si jistý, že mi předáte balíček zabalený v zeleném voskovaném plátně, který máte u sebe."

Don si s velkým zájmem prohlédl doutník, potom povytáhl obočí a střelil pohledem po Natzkovi.

"Balíček? Proč si myslíte, že bych měl mít u sebe paklík v nepromokavém balení?"

Natzkovi zpřísněl obličej a oči mu zledovatěly.

"Nemarněte svůj i můj čas, pane Mickleme. Právě jste tvrdil, že jste ochoten spolupracovat. Ten balíček..."

"Moment," zvedl Don ruku. "Netvrdil jsem, že budu spolupracovat. Prohlásil jsem, že nebudu zasahovat do zájmů cizích vlád. To je podle mne veliký rozdíl. Řekněte mi něco o tom balíčku. Patří vám?"

"Patří mé vládě. Tregarth jej ukradl z ministerstva zahraničí."

"A proč by jej Tregarth kradl?"

"Obsahuje cenné informace, pane Mickleme - cenné pro další mocnost. Mám rozkaz získat balíček zpátky a jsem rozhodnutý tak učinit."

"Vaše ministerstvo zahraničí se ovšem dopustilo obrovské nedbalosti, když nechalo Tregartha tak cenné informace ukrást, že?" prohlásil Don, jako když medu ukrájí.

Natzka přikývl.

"Obrovské nedbalosti, jenomže Tregarth je neobyčejně chytrý člověk. Rád bych vám poblahopřál i k tomu, jak jste ho zachránili. Vynikající kousek."

"Nebyl nejhorší," usmál se Don. "Jenomže vaši naháněči v té haluzně si moc neporadili."

"Možná," připustil Natzka, "jsou však nadaní jinak. Dokáží lidem rozvázat jazyk, pane Mickleme."

"Vážně? U Tregartha se jim to zřejmě nepodařilo, protože jinak byste tu sotva teď trčel a marnil čas."

"Tregarth by byl promluvil," prohlásil Natzka. "Byla to jen otázka času. Byl velice nemocný, pane Mickleme. Busso musel být opatrný. Kdyby byl Tregarth víc při síle, Busso by byl víc zatlačil, ale takhle musel dávat pozor, aby ho nezabil."

"Proto jste ho tedy škvařili těmi cigaretami?"

"Přesně tak. Jakmile musí člověk jednat s ženou nebo s těžkým marodem, je to účinná metoda."

Don potlačil nápor vzteku a nasadil všechny síly, aby se tvářil nezúčastněně. Ve skutečnosti měl chuť vyskočit a vrazit Natzkovi jednu do zubů, avšak věděl, že tím by nic nevyřešil.

"Bohužel jsme utekli od důvodu mé návštěvy," navázal Natzka. "Ten balíček laskavě, pane Mickleme."

"Napřed si musím promluvit s Tregarthem," opáčil Don. "Co kdybychom se sešli znovu zítra ráno? Až si vyposlechnu Tregarthovu verzi, budu mít v hlavě jasněji. A můžete mne teď, signore Natzko, omluvit? Musím ještě vyřídit spoustu věcí."

Don vstal. Okamžitě dostal takovou ránu do ramene, že zakolísal. Když se pootočil, zjistil, že na něj cení zuby Busso. Automatická pistole mu mířila přímo mezi oči.

"Sednout!" zavrčel Busso, "pokud nechceš, abych ti ubalil ještě jednu."

"Ano, laskavě si sedněte, pane Mickleme," naléhal Natzka. "Omlouvám se za násilný postup, jenomže vy nechápete, v jaké jste situaci. Jste našim vězněm."

"Vážně?" prohodil Don a masíroval si rameno. Posadil se. "Těžko můžete očekávat, že vás budu brát vážně. Tohle je můj dům..."

"Stačí ovšem mrknutí oka a situace se změní, pane Mickleme. Samozřejmě jen tehdy, když odmítnete spolupracovat. Když spolupráci odmítnete, budu vás muset přestěhovat na vlastní půdu. Doufám však, že to nebude nutné." Natzka vytáhl kožené pouzdro, vybral si cigaretu a zapálil si. "Právě jste prohlásil, že byste si chtěl pohovořit s Tregarthem. Obávám se, že to nepůjde. Tregarth je mrtvý."

Don se na něho rychle podíval - studené šedé oči v něm zničehonic vzbudily tíseň.

"Není mrtvý," prohlásil. "Obávám se, že tenhle bluf vám nespoknu."

"Zemřel dvě minuty poté, co vám gondola zmizela z dohledu," řekl Natzka tiše. "Neměl jste nejmenší naději dostat ho do nemocnice. Pochopil jsem, že vám určitě prozradil, kde balíček schoval. Bylo mi jasné, že jste se pro něj vypravil, protože jinak byste ho do nemocnice doprovodil. Můj přítel doktor Vergellesi mi řekl, že ho tam chcete odvézt v gondole. Jenže já měl připravený rychlý motorový člun. Člun roztrástil gondolu a Tregarth se utopil. Obávám se, pane Mickleme, že vůbec nechápete, jak je organizace, pro kterou pracuju, rozvětvená a silná. Máme spoustu příznivců. Hromadu lidí, kteří tvoří neviditelnou armádu, jež slepě poslouchá rozkazy."

Don seděl bez hnutí, pěsti měl zaťaté.

"Vaši společníci se ho přímo skvěle pokusili zachránit," pokračoval Natzka. "Sledoval jsem celý průběh ještě předtím, než jsem zabrousil k vám. Jenomže když se Tregarth převrátil do vody, byl to pro něho příliš velký šok. Pokud byste si dělal starosti o své kamarády, pusťte je z hlavy. Doplavali k molu i s Tregarthovým tělem. Několik chlapíků jim pomohlo na břeh. Vaši přátelé si je přirozeně do chvíle, než bylo příliš pozdě, spletli se skupinou turistů. Právě teď jsou v naprostém bezpečí ve sklepě jednoho sousedního domu. Pokud budete stále vzdorovat, už tak bezpeční nebudou. Jak vidíte, pane Mickleme, držím všechny karty. Dal byste mi ten balíček, prosím?"

Don hezky dlouho na Natzku upíral jen prázdný pohled. Myslel na Hildu Tregarthovou. Britské úřady jsou zřejmě přesvědčeny, že z Tregartha se stal zrádce. Jediná naděje, jak ho očistit, tkví v možnosti předložit zelený balíček. Kdyby mohl Natzkovi věřit, v balíčku musí být něco, co dokáže, že Tregarth až do poslední chvíle sloužil vlasti. Kdyby Don balíček lehkomyšlně předal, zničí veškeré naděje, že Hilda Tregarthová někdy dokáže manželovu nevinu.

Uvědomil si, že balíček leží v měděné míse uprostřed haly - ne zrovna chytře vybrané místo na to, abyste něco bezpečně ukryli. Stačí, aby ti grázlové zapnuli mozek. Prošacují ho a musí jim dojít, že když nemá balíček u sebe, musel ho v těch několika vteřinách, kdy byl sám, nežli Natzka vyšel z pracovny, ukrýt v hale.

Cítil, jak mu vlnnou dlaně při představě, jak snadno Natzka balíček získá, a nadával si, že tak zaslepeně vklouzl do pastí. Měl si spočítat, že Curizo s Hansem by ho tak hladce nepustili, kdyby nevěděli, že na něj Natzka čeká.

"Pane Mickleme," vyrazil Natzka ostře, "ten balíček prosím!"

"Kdybych ho měl," řekl Don tiše, "nedal bych vám ho, jenže já ho nemám, takže si u vás asi nešplhnu, vidíte?"

"Už jsme promarnili dost času," prohlásil Natzka ledově a vstal. "Dejte sem ten balíček!"

"Nemusíte honem pěníť," odrazil ho Don mírně. "Já ho nemám."

Natzka vyzval pohledem blondáka: "Prohledej ho!"

Busso se také přiblížil. Nasadil hlaveň pistole Donovi přímo na zátylek.

"Vstávej!"

Don pokrčil rameny a zvedl se.

Blondák mu rychle prohrábl kapsy. Pak ustoupil a zavrtěl hlavou.

V tu chvíli se otevřely dveře a vstoupil Curizo. Hodil pohledem po Donovi a oči mu zajiskřily. Zazubil se, až vycenil krátké bílé zuby.

"Měli jste ho celou dobu na očích?" vyštěkl Natzka.

"Ano. Šel k pomníčku v Calle dei Fabbri. Něco odtamtud vytáhl, a když mě uviděl, vzal nohy na ramena."

"Přiblížil se k té svaté sošce ve výklenku někdy Tregarth?" položil ostře otázku Natzka.

Curizo zavrtěl hlavou.

"Ne, ale ta holka Louisa Peccativá tam byla."

"Přesně tak," skočil mu do řeči Busso. "Před dvěma dny jsem ji viděl před soškou stát. Myslel jsem, že se modlí."

"Měl signor Micklem šanci balíček poté, co utekl od pomníčku, někde schovat?" chtěl vědět Natzka.

"Ne," popíral možnost Curizo, "nepustili jsme ho s Hansem z očí."

Natzka se otočil k Donovi.

"Sem s tím balíčkem!"

"Ten nedostanete," odporoval Don mírně.

Natzka típl cigaretu a hned si zapálil novou. Obličej měl napětím stažený, dým vyfukoval nosem.

"Poslyšte, Mickleme, vy si zřejmě stále neuvědomujete, v jaké jste situaci. Mně se nikdo nebude stavět do cesty. Já ten balíček mít musím! Vyměním ho s vámi za životy dvou vašich kamarádů. Nevím, jak moc si jejich životů ceníte, ale tak zní moje nabídka. Máte dvě minuty na rozmyšlenou. Dejte mi balíček a já ty dva pustím. Odmítnete a já nařídím, aby je oba zastřelili! Neblufuju. Co říkám, myslím smrtelně vážně."

Takový obrat Don nečekal. Představoval si, že Natzka ho bude mučit, stejně jako mučil Tregartha, a rozhodl se, že Natzka z něho rozhodně balíček nevymlátí, jenomže Natzkův návrh byl něco úplně jiného. Pro čest mrtvého člověka nemůže obětovat život Harryho a Giuseppeho. Jenomže než se vzdá, musí mít jistotu, že Natzka s ním opravdu nehraje levou.

"Proč bych měl na vaše slovo dát?" nadhodil. "Jak můžu vědět, že ty dva chlapce držíte? Jak můžu vědět, že je Tregarth mrtvý? Rozhodně vám balíček nevydám, dokud se na vlastní oči nepřesvědčím, kde je Mason a můj gondoliér."

Natzka se zazubil.

"Uvidíte je, příteli, a co víc, když mi nepředáte balíček, uvidíte taky, jak budou zastřeleni. Půjdu se mnou. Neradím vám, abyste se pokusil vzít do zaječích. Těžko by se vám to povedlo, ale kdybyste měl přece štěstí, vaši dva kamarádi by okamžitě byli odsouzeni k smrti."

"Nechystám se uprchnout," prohlásil Don. "Kde jsou?"

"Kousek odtud. Můžeme jít."

Natzka přešel místnost a vstoupil do haly. Těsně za ním doprovázeli Dona Busso s Curizem.

Když se Natzka uprostřed haly zastavil a číhavě rozhlédl, Donovi skočilo srdce až do krku.

"Momentik," zavelel Natzka. "Možná že nikam nemusíme. Cestou od výklenku se soškou až sem jste neměl nejmenší příležitost balíčku se zbavit. Ale několik vteřin jste tu zůstal těsně předtím, než jsem já vyšel z pracovny. Když nemáte balíček u sebe, není úplně nerozumné usoudit, že jste jej schoval někde tady."

Donovi pokleslo srdce, ale tvářil se zcela nezúčastněně.

"Když už to musíte vědět," řekl, "předal jsem balíček jednomu příteli v davu. Ani jeden z vašich pohůnků si nevšiml, že mu jej předávám, a příteli to dost rychle zapálilo, aby se na nic neptal. Dokud Masona a mého gondoliéra nepustíte na svobodu, nemáte nejmenší naději, že jej dostanete zpátky."

Natzka probodl Curiza pohledem.

"Mohl to udělat tak, abyste si ho nevšimli?"

Curizo zaváhal a nakonec přikývl.

"Ano. Byla tam děsná spousta lidí. Pořád jsme ho měli na očích, ale viděli jsme jen hlavu a ramena. Co dělal s rukama, toho jsme si všimnout nemohli. Klidně mohl ten krám někomu předat."

"Moc chytré, pane Mickleme," zasvítíl Natzka úsměvem. "Jenomže tím se situace vůbec nemění. Vyzvednete balíček od přítele a předáte mi ho."

"Napřed musím mít jistotu, že držíte Masona a Giuseppeho," znovu se nadechl Don.

"Ano, uvidíte je." Natzka se ještě jednou rozhlédl po hale. "Ale přece jen..." Konec věty spolkl a zazubil se na Dona. "Tenhle váš přítel v davu může být jenom výplod vaší fantazie. Proč byste mi o něm vykládal, kdybyste mi nechtěl odvést pozornost? Myslím, že než vyrazíme, přece jenom si proklepneme halu." Obrátil se k Bussovi. "Jakmile se hne, zastřel ho!" Potom nařídil Curizovi: "Zkus ten krám najít. Neměl moc času. Nemůže být deset sáhů pod zemí. Bruno, ty se taky koukni," poručil i blondákovu.

Don v duchu pokrčil rameny. Štěstí ho opustilo. Snažil se, jak mohl, avšak grázlové mají teď naprostou jistotu, že balíček najdou. Jaký osud stihne Harryho a Giuseppeho? A hlavou mu táhlo: jak dopadnu já? Tihle surovci nezaváhali zavraždit Louisu Peccatiovou. Nejspíš je napadne, že nejlepší myšlenka, jak umlčet nás tři, je naložit s námi stejně.

Sledoval, jak dva muži prohledávají halu. Viděl, jak se Curizo už blíží k měděné míse. Vzpomněl si na hru "příhořivá, hoří", kterou si jako kluk s dětmi hrával, a posedlo ho stejné vzrušení jako kdysi, když už se jeden z pátračů blížil k místu, kde byl hledaný předmět ukrytý.

Curizo náhle nádobu popadl. Ve chvíli, kdy ji obrátil dnem vzhůru, zastavilo se Donovi srdce. Nic nevypadlo.

S příšernou úlevou spojenou s úžasem si Don uvědomil, že měděná mísa je teď prázdná jako díra ve zdi.

Asi po pěti minutách nesystematického pátrání Curizo prohlásil: "Tady v hale nic není."

Natzka pokrčil rameny.

"Překvapilo by mne, kdyby se tu něco našlo, ale zkouška za to stála. Jak se tedy zdá, pane Mickleme, vaše historka s přítelem bude pravdivá."

Don si špičkou jazyka olízl okoralé rty. Uvědomil si, že teprve teď půjde opravdu do tuhého. Ani v nejmenším nepochyboval, že když praskne, že balíček nikomu nepředal, Natzka splní hrozbu a Harryho i Giuseppeho dá zastřelit. Kde ale balíček je? Kdo ho vzal? Curizo? Poté, co Don odešel do pracovny, měl také několik minut, kdy byl v hale sám. Neusmyslel si, že Natzku podtrhne a odměnu za balíček shrábne do vlastní kapsy? Určitě jej sebral Curizo!

Natzka pravil: "Jdeme, pane Mickleme. Uvidíte kamarády a potom se vypravíte za svým přítelem a vyzvednete balíček."

"Ještě moment," zarazil ho Don. Uvědomil si, že pokud balíček ukradl Curizo a bude mít možnost vyjít z domu a někde jej zase ukrýt, nikdo nikdy nedokáže, že jej vzal. Jedinou nadějí bylo přistihnout Curiza s balíčkem v kapse.

"Co zas?" vybuchl Natzka podrážděně.

"Historka s přítelem byla jen žert," přiznal Don. "Měl jste pravdu, schoval jsem balíček tady."

Don při řeči Curiza sledoval, avšak v hubeném, hrubém obličejí nepostřehl nic jiného než překvapení.

"Zajímavé," prohodil Natzka. "Proč mi to povídáte? Odhazujete rezervní municí, pane Mickleme?"

"Stejně už žádnou nemám," řekl Don klidně. "Když jsem přišel, ve chvíli, než jste se objevil, jsem strčil balíček do měděné misky." Natzka střílel pohledem po nádobě a vzápětí po Curizovi, který se k ní vrátil. Podíval se dovnitř, zvedl ji a obrátil opět dnem vzhůru.

"Nic tam není," oznámil zbytečně.

"Jestli je toto cesta, jak zdržovat, pane Mickleme," vyjel Natzka, až mu hlas přeskakoval, "pak na ní leda zakopnete a budete jenom litovat."

"Schoval jsem balíček do misky," tvrdil Don. "V době, kdy jsme byli v pracovně, ji odtamtud někdo sebral. V hale se v té době objevil jen jeden člověk, a to je tenhle hoch," kývl ke Curizovi.

Curizo se změnil v solný sloup a jenom zuřivě zavrčel.

"Jestli se snažíte zasít mezi mé lidi nesvár, máte smůlu," odsekl Natzka. "Je to starý trik. Jdeme navštívit vaše kamarády. Nepochybují, že až přijde správný okamžik, donutím vás, abyste mi balíček předal."

Busso píchl pistolí Dona do zad.

"Padej!" poručil.

"Někdo ten paklík sebral," opakoval Don a nehnul se z místa. "Nejspíš Curizo. Než se vydáme na cestu, měl byste ho raději prohledat. Klidně se vsadím, že má tu věc u sebe."

Curizo o dva kroky poposkočil a vrazil Donovi do obličeje tak prudkou fackou, že se Don zapotácel. Bussova zbraň ho píchla do zad a připomněla mu, že by si neměl nic začínat.

"Hajzle!" zavrčel Curizo.

"Nech ho," vyštěkl Natzka. Tvářil se jak hromovládce a šedé oči mu podezíravě svítily. Když Curizo váhavě couvl, Natzka si přidal: "Co tvrdíte, je moc nebezpečné, příteli. Curizo si jen nerad nechává nevyrovnané účty."

"Pak ho prohledejte," trval na svém Don. "Nebudte blázen, Natzko. Proč byste mu měl důvěřovat? Pokud balíček našel a napadlo ho, že by z něj mohl něco vytřískat, proč by vám ho asi měl dávat?"

Natzka zpozorněl. Probodl šklebícího se Curiza pohledem.

"Našel jsi ten balíček?" zeptal se tiše.

"Ne! Lže!" vybuchl Curizo zuřivě. "Přesvědčte se sám!"

Začal obracet kapsy a vyhazovat na zem všechny předměty, které v nich našel. Rozpálený vzteky otočil i podšívku.

"Spokojen?"

"Raději si prověřte, že nemá opasek," pokusil se Don prohodit klidněji, než se opravdu cítil.

"Koukni se, jestli nemá opasek!" nařídil Natzka Brunovi a ten ke Curizovi omluvně přistoupil. Přejel mu po těle rukama, jako by hladil tygra.

"Nic nemá," ohlásil.

"Nuže?" změřil si Natzka Dona.

"Kdoví, kam jej zašantročil," řekl Don.

"Myslíte? A víte, co si myslím já? Snažíte se jenom vykrotit. Dobrá, pane Mickleme, za všechno si můžete sám," pravil Natzka. "Celý problém jsme mohli vyřešit bez jakýchkoli nepřijemností, ale teď ať se podle svého s ním vypořádá Curizo." Obrátil se ke Curizovi. "Vracím se do hotelu. Do dvou hodin chci mít balíček na stole. Je na tobě, jak ho objevíš."

"Jasně," procedil Curizo mezi zuby. Podíval se na Dona a obličej se mu rozzářil krutým úsměvem. "Dvě hodiny si užiješ."

"Dobrá." Další Natzkova slova platila Donovi. "Neměl jste se do ničeho míchat. Je mi líto, ale teď musíte za svou pošetilost zaplatit. Odvedou vás do baráku, kde jsou vaši přátelé. Donutí vás vydat balíček. Předem jsem vás varoval, abyste se ani omylem nepokoušel uprchnout." Zamířil ke dveřím, otevřel a s úsměvem se s Donem rozloučil. "Říkám sbohem. Je málo pravděpodobné, že bychom se ještě někdy setkali."

"Pro vaše dobro doufám v totéž," prohlásil Don upřímně.

Natzka pohodil rameny.

"Tenhle druh předvádění na mě nezabírá. Sbohem, pane Mickleme."

Přešel halu a téměř vzápětí slyšeli, jak vstupní dveře bouchly.

Gondola přistála u úvazníku před polorozpadlým, ve tmě přikrčeným barákem v jednom z úzkých kanálů za Ghetto Nuovo.

Bruno gondolu přivázal a vyskočil na úzkou lávku.

"Vylez!" poručil Curizo Donovi.

Don se vyšplhal na lávku a bleskově se podíval vpravo, vlevo. Kanál byl temný a Don nic neviděl, avšak ostrý sluch mu napověděl, že poměrně blízko pluje další gondola.

Curizo ji slyšel také, protože popadl Dona za paži a vchodovými dveřmi ho popostrčil do pekelně páchnoucí tmy.

Busso s Brunem vešli za nimi a zavřeli za sebou.

Busso se hned přilepil na Dona a zabodl mu do boku zbraň.

Curizo škrtl zápalkou a rozsvítil svíčku. Postupoval úzkou chodbou, strčil do jedné dveří a začal sestupovat po přikrých špinavých schodech.

Busso Dona popohnal a Don se za chvíli ocitl v rozlehlém plesnivém sklepě, kde na velké dřevěné bedně prskaly tři svíčky zapíchnuté do lahví.

Na podlaze, zády opření o zeď, na rukou i na nohou spoutaní, seděli Harry a Giuseppe.

Don se na ně podíval a zděsil se. Doufal, že Natzka jenom blufuje, ale když nyní ty dva viděl, došlo mu, jaká patálie je postihla.

"Zdravím, šéfe," zahlaholil Harry. "Je mi líto, že to takhle dopadlo. Karta nevyšla."

Harry vypadal moc zle. Oko měl už celé černé. Na tváři hluboký šrám, z něhož se mu řinula krev až na límec a na rameno. Šaty měl mokré a roztrhané.

Giuseppe na tom nebyl o mnoho líp. Na čele měl škrábanec, obličej plný krve, avšak když se s Donem střetl pohledem, dokázal se usmát.

"Drž hubu!" okřikl Bruno Harryho a nakopl ho tak prudce do žeber, že Harry přepadl na bok.

Don se všemi silami držel. Bussova pistole ho stále píchala do boku. Ani v nejmenším nepochyboval, že kdyby se jakkoli vzepřel, Busso ho na místě zastřelí.

Curizo přitáhl židli a postavil ji doprostřed sklepa, kde zářily svíčky.

"Kecni si!" zavrčel.

Don se posadil.

Busso se od něho odlepil a s pistolí v ruce se opřel o zeď.

"Podrž ho," poručil Curizo Brunovi. Ten si stoupl za Dona, popadl ho za zápěstí a bolestivým chvatem mu zkroutil ruce za záda.

Curizo stál před Donem a nenávidně si ho měřil.

"Tak ty ses mě pokoušel namočit do průšvihů," řekl medově. "Něco takového nikomu neprojde." Vytáhl ze zadní kapsy propocenou koženou rukavici plnou skvrn a navlékl si ji na pravačku. Procvičil si prsty a potom zaťal ruku v pěst.

Don ho upřeně pozoroval, všechny svaly napjaté. Třebaže nemohl pohnout tělem, může uhnout hlavou, a čekal připraven, kdy se sklonit.

"Dostaneš menší nakládačku," ucedil Curizo tlumeně. "Asi takovou..."

Pěst švihla Donovi do obličeje. Don pár centimetrů přece jenom uhnul a pěst mu sklouzla kolem ucha, přičemž nápor Curiza strhl kupředu a Curizo ztratil rovnováhu. Don mu zahákl nohu kolem kotníku a trhl. Curizo se rozplácl na podlaze skoro těsně u místa, kde ležel Harry. Harry se ho pokusil kopnout do obličeje, ale Curizo se přece jen stihl odkulit z dosahu.

K Donovi přiskočil Busso a praštil ho do čelisti hlavní pistole. Don bleskově zaklonil hlavu a největší nápor úderu přece jen odvrátil.

Na vteřinu se mu zatmělo před očima, avšak matně přece jen vnímal, že se Curizo zvedá.

Klel, popadl Dona za vlasy, trhl mu hlavou a zvedl pěst, že praští Dona přímo do obličeje, avšak Busso mu včas zachytil zápěstí.

"Ne!" varoval Busso. "Má jít za svým přítelem. Nesmíš ho zmodřít."

Curizo se Bussovi vykroutil a chvíli se snažil ovládnout, potom však pochopil, že Bussova poznámka je rozumná. S nadáváním couvl.

"Chystáš se přinést ten pakl?" uhodil Busso na Dona.

Donovi cukalo v obličeji a ještě stále byl trochu omráčený, chápal však, že bude-li dál tvrdit, že nemá tušení, kde balíček je, nikdo z těchto rváčů mu neuvěří. Podle Curizova vražedného výrazu v sinovém obličeji mohl dát hlavu na špalek, že jakmile jen trochu zaváhá, ten chlap buď Harryho, nebo Giuseppeho na místě zastřelí. Však už si vytáhl pistoli z pouzdra a Harryho, kterému se podařilo zase si znovu sednout, měl na mušce.

Don pochopil, že jediná šance je hrát o čas.

"Přinesu ho," prohlásil.

Curizo vycenil zuby.

"Kde je?"

"Můj přítel bydlí v hotelu Londra."

"Jméno?"

"Jack Montgomery," odpověděl Don, kterému na poslední chvíli blesklo hlavou, že v hotelu Londra právě bydlí jeden z členů jeho klubu.

Curizo se otočil k Brunovi.

"Zavolej do hotelu a zjisti, jestli tam takový chlápek přespává."

Bruno vyrazil po schodech.

Do chvíle, než se vrátil, Curizo přecházel z rohu do rohu.

"Bydlí tam takový chlápek. Zrovna je v hotelu," oznámil Bruno, když se vrátil.

"Takže ten paklík přivlečeš," poručil Curizo Donovi. "Busso s Brunem půjdou s tebou. Stačí jeden falešný krok a tihle dva zařvou. Vlastní rukou je odbouchnu. Jasně?"

"Ano," potvrdil Don.

"Odvedte ho," nařídil Curizo Bussovi. "Počkejte na něj před hotelem. Když se do deseti minut nevrátí, pošli se zprávou zpátky Bruna."

"Jdeme," vyzval Busso Dona.

Don se malátně zvedl. Podíval se na Harryho a Giuseppeho. Oba ho s obavami sledovali, avšak Harry se přece jen usmál.

"S námi si nelámejte hlavu, šéfe," prohodil.

"Vrátím se," slíbil Don, avšak když pomalu vystupoval po schodech, zoufale se snažil vymyslet, jak ze současné

situace vyváznout. Zbývala mu jediná naděje - dva bouchače, kteří ho doprovázejí, zaskočit, odrovnat, vrátit se a zastihnout Curiza nepřipraveného. Jenomže Busso měl oči jako rys. Tiskl hlaveň stále Donovi k páteři a Don věděl, že dokud tento tlak nezmizí, nemůže si dovolit jediný chybný krok.

Na vrcholu schodiště popadl Busso Dona za paži.

"Počkej," nařídil. "A ty se jdi podívat, jestli je venku čisto," vyzval Bruna.

Bruno se protáhl kolem Dona, zamířil do chodby a Don slyšel, jak otvírá vstupní dveře.

Busso s připravenou pistolí čekal. Dlouho se nic nedělo.

Don slyšel, jak Busso ztěžka dýchá. Měl tisíc chutí uskočit a vrhnout se na Bussa, uvědomoval si však, že by šlo o sebevražedný krok. Nejlepší okamžik zkusit štěstí bude, až budou nastupovat do gondoly. Kdyby se mu podařilo podrazit jim nohy a shodit je do vody...

Za tmy se ozvalo: "Všechno v pohodě."

"Padej!" popostrčil Busso Dona pistolí.

Don vykročil do tmy. Otevřenými dveřmi viděl jen, jak nad tmavým obrysem střech září hvězdy.

Bussovu pistolí měl v zádech i ve chvíli, kdy vstupoval na lávku. Všiml si, že Bruno stojí u zdi. Potom spatřil ještě druhý stín, jen o zlomek vteřiny dřív, než jej zaznamenal Busso.

Ve svitu hvězd se cosi zatřpytilo a prolétlo těsně kolem Dona a Don zaslechl, jak Busso s hlasitým bolestným výkřikem lapá po dechu. Pistole už Dona netlačila. Jakmile slyšel, že zbraň dopadla na zem, otočil se jak na obrtlíku.

Busso se krčil a držel se za paži. Don mu zasadil tvrdý úder do brady.

Busso padl na kolena, pak se zhroutil úplně.

Bruno vyrazil, avšak ihned zůstal jako solný sloup.

Cherryho nadšený hlásek mu radil: "Ani hnout, chlapče!"

"Cherry!" vybuchl Don. "Páni, to mě podržte!"

"Zajistě, pane," řekl Cherry s ledovým klidem. "Mám tohoto chlapíka probodnout svým kordem?"

"Vaším kordem?" nevěřil Don. "Vy máte kord?"

"Ano, pane, myslím, že jsem vám o své holi s kordíkem již vyprávěl."

"Nezabíjejte ho," rozhodl Don a hlas se mu zničehonic roztřásl smíchy. "Já ho vyřídím."

Přistoupil k Brunovi, využil chvíli, kdy Bruno polevil v ostražitosti, a ranou do brady ho uzemnil.

"Mám také obušek, pane," prohlásil Cherry důstojně, "kdybyste jej chtěl použít. Tuhle zbraň bych, když dovolíte, já raději nepoužil."

Podal Donovi krátký pendrek naplněný sekaným olovem.

Když se Bruno začínal zvedat, Don ho uhodil do hlavy. Bruno jen dlouze zachroptěl a svalil se s Bussem na jednu hromadu.

Kapitola desátá

AŤ JE CENA JAKÁKOLI...

"Jak to vypadá, pane, provedl jste doslova vědecký zákrok," ohodnotil situaci Cherry, když se sklonil nad roztaženým Brunem. "Já bych byl nervózní, že mu lebku rozdrťm na padr'."

Don se vysíleně opřel o zeď. Cherry se objevil tak nečekaně, že Don nevěděl, jestli mu má padnout kolem krku, anebo se z jeho důstojného přístupu složit smíchy.

"Harry a Giuseppe sedí svázaní dole ve sklepech," vysvětlil. "Přivedu je. Potom mi musíte vyličit, kde jste se tu vzal. Zatím počkejte a buďte na stráži."

Předklonil se a šátral po lávce, až našel Bussovu zbraň.

"Nebylo by libo, kdybych vás raději doprovodil, pane?" nadhodil Cherry.

"Ne. Počkejte tady a uhlídejte tyhle dva." Don mu podal obušek. "Jak se některý pohne, majzněte ho, a majzněte pořádně. Nemějte strach, že jim rozbijete lebku."

"Jak ráčíte, pane."

Don se vrátil do domku, tiše proklouzl chodbou a u schodiště se zastavil a poslouchal. Slyšel, jak Curizo ve sklepech přechází.

Don se pustil dolů těsně při zdi, našlapoval velmi opatrně a na každém stupni si napřed ověřil, jestli pod jeho vahou nezavrzá.

Když byl asi v polovině, mohl už do sklepa nahlédnout.

Curizo s rukama v kapsách rázoval z rohu do rohu. Don se škodolibě zazubil. Šok, který tě čeká, jsi nejspíš ještě nezažil.

Naklonil se přes zábradlí a pistolí namířil na Curiza.

"Žádné skopičiny," sykl tiše.

Curizo sebou trhl, jako by dostal ránu. Začal soukat ruce z kapes, ale když viděl, jak na něj míří pistole, zůstal bez hnutí a v návalu zuřivosti jen divoce vycenil zuby.

"Nevyšlo to, kamaráde," prohlásil Don. "Je řada na mně, abych přitvrdil."

"Skvělá práce, šéfe," zajásal Harry. "Věděl jsem, že jim vypálíte rybník."

"Ani hnout," velel dál Don Curizovi. "Mám chuť tě odprásknout, a jestli tě život omrzel, klidně si začni."

Curizo koulel očima a rty se mu třásly.

Don pomalu, schod za schodem, sešel až dolů. Z Curiza ani na vteřinu nespustil zrak.

"Otoč se," nařídil.

"Za tohle mi zaplatíš," zavrčel Curizo.

"Otoč se!"

Curizo se pomalu obrátil. Don pistoli zajistil, chytil ji za hlaveň, opatrně přistoupil ke Curizovi a s rozmachem jej pažbou udeřil do temene.

Curizo zachrčel, podlomila se mu kolena a zhroutil se na zem. Don věděl, že druhou ránu si může ušetřit. Brnění ve vlastní paži ho ujistilo, že Curizo se hned tak neprobere.

"Zásah jak víno, šéfe," ocenil Harry. "Jak jste vyřídil ty dva?"

Don k němu přešel, vytáhl kapesní nůž a přeřezal provazy, kterými byl Harry spoutaný.

"Já ne. O ty se zasloužil Cherry. Náš starý brach se schovával u lávky, kompletně vybavený - v jedné ruce hůl s kordíkem, v druhé pendrek. Úžas!"

"Cherry?" vydechl nevěřicně Harry a snažil se vstát. "Jak věděl, že jsme tady?"

"Všechno nám poví," řekl Don a rozvazoval Giuseppeho. "A co vy dva? Jak je vám?"

"Děsně, mohli by mě ždímat," uchechtl se Harry.

"Já jsem celý," ulevil si Giuseppe a škrábal se na nohy. "Ale jsem rád, že jste se objevil. Curizo je vážně mizera."

"Slabý výraz," usmál se Don, "ale to nevadí." Náhle si připomněl Tregartha. Ve všem vzrušení na něj nemyslel. "Co se stalo s Tregarthem, Harry? Natzka tvrdí, že zahynul."

"Obávám se, že má pravdu. Neměli jsme šanci. Motorový člun nás naboural zrovna ve chvíli, kdy jsme zatáčeli do dalšího kanálu. Myslel jsem, že to byla nehoda. Nasadili jsme s Giuseppem všechny síly, ale jak víte sám, Tregarth na tom byl moc špatně a šok, když spadl do vody, mu dodal. Šest chlapů, co vypadali jako turisté z Ameriky, nám pomohlo na břeh. Nedali jsme si dost bacha.

Mysleli jsme jenom na pana Tregartha. Měl jsem jen čas ujistit se, že je mrtvý, a prásk, dostal jsem ránu do hlavy. Probudil jsem se až tady."

"Kluk nešťastná," vzdychl útrpně Don. "Nevíte, co se stalo s tělem?"

"Zaslechl jsem, jak jeden mluvil o tom, že Tregartha pohřbí v moři," odpověděl Harry a mnul si rozbolavělá zápěstí. "Zřejmě se třásl, aby mrtvolu nikdo nenašel."

"Víte jistě, že byl mrtvý?"

"Ano, šéfe, určitě byl."

"Dobrá. Pojďte, nemůžeme ztrácet čas. Odtáhneme ty dva dolů a pořádně je i s Curizem svážeme. Než začne Natzka bádat, co se děje, máme víc než hodinu. Za tu dobu se dá stihnout spousta věcí."

Ve čtyřech dopravili Bussa s Brunem do sklepa hladce. Harry se postaral o ně a Don si dal záležet na Curizovi.

Zatímco se činili, Cherry padl na židli, kterou objevil, a s holí na klíně hlasitě oddychoval.

"No tak, Cherry, vypravujte, co se zběhlo," vyzval ho Don, když pilně omotával Curizovy kotníky. "Jak jste se dostal tak rychle zpátky?"

"Navštívil jsem v Paříži patřičný hotel, jak jste mi uložil," spustil Cherry. "Ověřil jsem si, že člověk, který s vámi telefonoval, nebyl pan Tregarth. Dotyčný už v hotelu nebyl, ale nechal vám vzkaz. Několika řádky sděloval, že je vážně ohrožen a odjíždí do Bruselu. Udal i jméno hotelu, kde se ubytuje, a naléhavě žádal, abyste ho bez prodlení následoval."

"Napadlo mě, že to takhle zaonačí," potvrdil Don. "Já budu po celé Evropě honit divokou husu a Natzka tu zatím bude mít volné ruce."

"Ano, pane," přikývl Cherry. "Usoudil jsem, že bude možná prospěšnější, když se hned vrátím. Naštěstí jsem stihl rychlý letecký spoj do Milána a v Miláně jsem si najal letadlo do Lida. Vrátil jsem se do palazza a šel si uložit věci do pokoje. Zanedlouho jsem v hale zaslechl cizí hlasy a šel jsem se podívat, co se děje. Zjistil jsem, že personál drží v šachu tři ozbrojenci. Mě neviděli, a jelikož jsem usoudil, že tři násilníci jsou na mne trochu moc velká převaha, ukryl jsem se do kredence."

Představa, jak se tlustý Cherry schovává do skříně, se Harrymu zalíbila.

"Aspoň nemůže nikdo tvrdit, že ve skříně byl kostlivec, co?" uchechtl se.

Cherry ho zpražil ledovým pohledem a pokračoval: "Jednoho muže poslali se služebnictvem do kuchyně a ten Natzka zamířil do salonu. Chystal jsem se zavolat policii, ale zaslechl jsem, jak vcházíte vy. Nestihl jsem vás varovat. Zaznamenal jsem však, jak něco házíte do měděné mísy..."

"Máte tu věc, Cherry?" zeptal se Don dychtivě.

"Ano, pane. Poslouchal jsem za dveřmi a slyšel jsem, jak Natzka naléhá, abyste mu ten balíček vydal. Pochopil jsem, že mísa v hale není dost bezpečné místo na úkryt, a dovolil jsem si balíček přemístit."

"A máte ho?"

Cherry vytáhl z kapsy balíček ve voskovaném plátně a podal jej Donovi.

"Uvidíte, že je naprosto neporušený, pane."

"Výborně. To bylo na jedničku, Cherry."

"Díky, pane. Čekal jsem před domem, a jakmile jste vyšli, pustil jsem se za vámi. Dalo mi trochu starostí vypůjčit si gondolu, a ještě horší pak bylo pohánět ji po vodě, ale naštěstí jsem tu jejich našel zakotvenou právě tady. Čekal jsem na lávce, a sotva se ten chlap objevil, pohrozil jsem mu taseným kordem a on se vzdal."

Don se zazubil.

"Zasloužíte si medaili za zásluhy, Cherry," pochválil komorníka, když se ujistil, že tři násilníci jsou bezpečně spoutáni. "Teď rychle odsud. Giuseppe, ty odvaž jejich gondolu a někde ji pusť po proudu. Běž domů a čekej na rozkazy. Vy dva pojďte se mnou. Vrátime se do palazza."

S Donem v čele stoupali všichni po schodech husím pochodem.

Netrvalo ani dvacet minut a Don, už převlečený a čiperný jako jindy, si v pracovně sedl ke stolu, aby si prohlédl voskovaný balíček. Harry s Cherryem zatím drželi v hale stráž.

Don balíček rozřízl a opatrně rozbil plátno. Do dlaně mu spadla v kůži vázaná malá knížečka. Ke knížečce byla gumíčkou připevněna zalepená obálka s adresou Hildy Tregarthové a několik špinavých poznámkových archů papíru popsaných drobným úhledným rukopisem, jaký si Don pamatoval z pohlednice s Mostem vzdechů. Mrkl do knížky. Krom první stránky hustě popsané změtí symbolů a číslic jakési složité šifry byly ostatní listy prázdné. Don zasunul knížečku do kapsy a otevřel poznámkové archy. Spatřil, že dopis je adresován jemu, a když nalistoval poslední stránku, našel podpis: John Tregarth.

Podal si doutník, zapálil si, pohodlně se usadil a začal číst.

Milý Mickleme,

až tenhle dopis dostaneš, pokud ho vůbec dostaneš, jen sotva budu ještě naživu. Pišu Ti z jednoho opuštěného domu v Calle Mondello. Jsem na tom moc bídne a jedinou nadějí, že si tohle psaní přečteš, vkládám do Louisy Peccatiové, která už vynaložila všechny síly, aby mi pomohla.

V kůži vázaná knížka, kterou u dopisu najdeš, je pro britskou vládu životně důležitá. Nemůžu Ti sdělit, co obsahuje, ale Natzka, nepřítel mé vlasti, podnikne cokoli, aby ji získal zpátky. Ukradl jsem ji jeho organizaci a svěřuju Ti ji, abys ji za jakoukoli cenu předal siru Robertu Grahamovi. Vůbec jsem si nevěděl rady, co si s ní tady uvězněný, s tak podlomeným zdravím vůbec počnu, ale pak mi v novinách padlo oko na zprávu, že se chystáš do Benátek. Vzpomněl jsem si, jak skvěle jsi při výsadku nad Římem řídil let a jak tě nevyvedlo nic z míry, ani když šlo do tuhého. Jestli někdo svede dopravit tuhle knížku do Anglie, jsi to Ty. Nežádám Tě o tuto službu jen proto, že je životně důležitá pro mou vlast, ale také proto, aby Hilda nevěřila lžím, které jí nakukávají - že jsem zrádce.

Jediná cesta, jak jsem se ke knížce mohl dostat, bylo předstírat, že jsem přešel "na druhou stranu". Uskutečnit tento krok mi pomáhal sir Robert. Tolik záleželo na tom, aby mě "druhá strana" nepodezírala, že se nic nesměla dozvědět ani má žena. Pravdu známe jen sir Robert, Ty a já, avšak v tuto chvíli už nehraje roli, že jsme tři, a já spoléhám, že Ty všechno mě ženě vysvětlíš a upokojíš ji.

K vlastním materiálům: udělej cokoli, ale rozhodně ne to, co se nabízí první. Nechoď s knížkou za britským konzulem. Neposílejí ji poštou. Musíš ji předat jedinečně do vlastních rukou siru Robertovi, nikomu jinému. Tahle cháska má agenty všude a s poštovním tajemstvím se také nepárou. Nikomu nevěř. Jakmile pojme Natzka podezření, že knížku máš, skoncuje s Tebou. Nepodceňuj tohle poslání. Jen těžko se budeš dostávat z Itálie. Všude Ti budou házet klacky pod nohy. Pověš se Ti na paty i ve Francii. Nesmíš ani na chvíli zapomenout, že pro Natzku pracuje i řada vysokých úředníků a má svoje lidi u policie, mezi celníky, na letištích, v hospodách. U pumpy Ti nenalijí benzin, zřítí se s Tebou letadlo, zatknou Tě pod nějakou záminkou ve vlaku. Nikdy nebudeš dost opatrný a splnit úkol je takřka nemožné. Říkám Ti to proto, abys soupeře nepodcenil.

Mně trvalo mnoho úděsných dnů, než jsem se dostal z Vídně, a vím, jakých úskoků jsou schopni. Jakmile zavěťří, že knížku máš, nezažiješ až do okamžiku, kdy ji předáš siru Robertovi, ani vteřinu klidu. Je mi líto, že Ti na bedra nakládám takový úkol, jsi však má jediná naděje. Víím, že se na Tebe můžu spolehnout, víím, že uděláš všechno, co bude v Tvých silách. Příložený dopis je pro Hildu. Pokusíš se jí ho prosím předat? Snad jí pomůže překonat šok, že mě už neuvidí.

Hodně štěstí a dobrý lov

John Tregarth.

Don zamyšleně zíral na vyleštěnou desku psacího stolu a bezděčně v prstech točil zalepenou obálkou. Usilovně přemýšlel. Mrkl se na hodinky. Nezbyvá už mnoho času, než si Natzka začne lámat hlavu, co je s Curizem.

Nad Tregarthovou výzvou nezaváhal ani vteřinu. Cesta, která ho čekala, v něm vyvolávala dráždivé vzrušení. Vstal, zamáčkl cigaretu a přešel ke dveřím. Otevřel.

"Harry!"

"Ano, šéfe," odlepil se Harry od vchodu.

"Upalujte, jak nejvíc můžete, za Giuseppem a řekněte mu, ať okamžitě připraví motorový člun pro plavbu do Lida. Vyřídte, že chci mít plné nádrže. Hodte sebou, Harry!"

Harry přikývl, otevřel do ulice a propadl se do tmy.

Don se obrátil k Cherrymu.

"Vyhledejte dva ruksaky a vybavte je na týden táboření. Víte, co jsem zvyklý brát si na cestu. Trochu jídla, brandy, a nemeškejte."

"Zajisté, pane," přikývl Cherry a oči mu vzrušeně zaplály. Pustil se chodbou až s podivem čile jako čečetka.

Don spěšně vyběhl do poschodí, shodil ze sebe vycházkový oblek a natáhl si triko do věčka, tmavohnědé šponovky a větrovku. Knížku, kterou mu odkázal Tregarth, si schoval do opasku pod trikem.

Ze zásuvky u prádelníku vylovil kvapem automatickou pistolku a zastrčil si ji do zadní kapsy u kalhot. Z krabičky ležící hned vedle vytáhl pět náhradních zásobníků a se střelivem v ruce pádlil do přízemí, kde už s připravenými batohy čekal Cherry.

"Vracím se do Londýna, Cherry," sděloval Don, když přechoval munici do jednoho batohu. "Když se po mně bude někdo shánět, vyřídte všem, že mám obchodní jednání v Římě a vrátím se asi za týden."

"Zajisté, pane. Vskutku byste neuvítal, kdybych vás doprovodil?" zeptal se Cherry trochu zklamaně.

"Chci, abyste zůstal tady a na všechno dohlédl. Půjde se mnou Harry."

Přímo u vchodu se Harry osobně objevil.

"Všechno je v puce, šéfe. Giuseppe nabírá benzin, člun bude připraven zároveň s vámi."

"Hodte na sebe něco, co chvíli vydrží, Harry," doporučil Don. "A mrskněte sebou. Čeká nás trochu rachota."

Harry se vesele uchechtl.

"Jasně, šéfe," a vyběhl po schodišti.

Don zamířil do pracovny a zatelefonoval na letiště. Uvědomil si, že od chvíle, kdy navštívil Stefana Peccatiho, uteklo

vlastně neuvěřitelně moře času.

Na druhém konci aparátu se ozval pronikavý hlas a Don požádal, aby ho přepojili na Pleydella.

"Je mi líto, signore, ale signor Pleydell tu není."

"Kde ho mohu zastihnout?"

"Nevím, signore."

"U telefonu Don Micklem," ohlásil se Don. "Potřebuju si bez prodlení najmout letadlo do Paříže. Mohl byste to zařídít?" "Pokusím se. Vydržíte chvíli?"

Don netrpělivě čekal. Po dlouhé přestávce mu hlas oznámil: "Obávám se, že až do zítřka do oběda nemáme jediný volný soukromý letoun k pronajmutí."

"Je mi jedno, kolik bude stát. Potřebuju odletět do Paříže ještě dnes v noci," vyštěkl Don.

"Obávám se, že to nepůjde, signore," odpověděl hlas. "Nejdřív zítra v poledne."

"Spojte mne s velitelem letiště," požádal Don úsečně.

"Odešel domů, signore."

Lhostejný tón v hlase, s nímž hovořil, Dona varoval, že jenom marný čas. Bezútěšně uvažoval, jestli vůbec nějaké letadlo sežene, a jestli už všechno není dílem organizace, na niž ho Tregarth upozorňoval. Opravdu se tak bleskově pustili do práce?

Zavěsil, vytáhl zásuvku u psacího stolu a vyndal si soubor podrobných map, který měl vždycky po ruce. Potom svižně odkráčel do haly.

Harry, víceméně oblečený podobně jako Don, už na něj čekal.

"Vyrážíme do Londýna," prohlásil Don. "Máme před sebou tvrdé soupeře. Tyhle grázly nic nezastaví, aby nám zabránili vyklouznout ze země. Vlak nehodlám riskovat. Auťák je moc nebezpečný. Letadlo nemůžu sehnat, takže se vydáme lodí. Zamíříme k městu Chioggia, odtamtud k ústí Pádu a dál po řece až do Piacenzy. Tam člun zakotvíme a pokusíme se chytit letadlo do Milána."

Harry se zatvářil pochybovačně.

"To chvíli potrvá, šéfe."

"Ano, ale nemyslím, že přijdou na to, že jsme si vybrali právě tuhle cestu. Budou hlídat silnice a letiště. Při troše štěstí je trasa po řece ani nenapadne. Pojdte, jdeme."

Objevil se Cherry.

"Mohu-li nějak prospět, pane..."

Don se na něj usmál.

"Vykonali jste víc, než byla vaše povinnost. Ostatní zbývá na nás. Za týden se uvidíme. Pokud bych se neobjevil, zavřete palác a vraťte se domů."

Přestože už byla hluboká noc, nábřeží ještě stále zaplňovaly houfy turistů a Don s Harrym měli co dělat, aby se dost rychle dostali k přístavišti, kde na ně čekal Giuseppe.

Nakonec se prodrali davem a ocitli se u otevřené loděnice, kde soukromí majitelé kotvili se svými čluny.

"Co je?" zabručel Harry, když slyšel, jak Giuseppe rozčileně huláká. "Zdá se, že někomu nadává."

V matném světle zavěšené lampy viděli jenom, jak Giuseppe stojí před Donovou motorovou lodí a pěstí mává před očima tlustŏchovi ve špinavé kombiněze, který pod sprchou jeho kleteb jen rozkládá rukama a krčí rameny.

"V čem je zádrhel?" zeptal se Don ostře, když k Giuseppemu dorazil.

"Tenhle všivák nemá žádné palivo, signore," zavrčel Giuseppe. "Vždycky má benzinu dost. Jenomže teď je líný odemknout pumpu."

Tlustŏch se Donovi uklonil.

"Smůla, signore, ale benzin mi zrovna došel. Ten praštěný gondoliér mi nevěří. Zítra přijde nová dodávka. Potom mi bude jen potěšením signorovi posloužit."

"Kolik máme v nádržích, Joe?" chtěl vědět Don.

"Jedna je úplně prázdná, signore; v druhé je tak polovina."

Harry tiše obešel tlustŏcha a prozkoumal pumpu. Jenomže do nádrže kopl. Dutý zvuk mu napověděl, že nádrž je plná.

"Lže, šéfe," ohlásil. "Je tady přesně tolik, co potřebujeme."

Jako když ho nabere na vidle, otočil se tlustŏch k Harrymu a zasypal ho šťavnatým proudem italských nadávek. Jelikož Harry neznal ani slovo italsky, byla to marná lásky snaha.

Don vyslal Giuseppemu signál a Giuseppemu se roztáhly rty ve šťastném úsměvu. Sevřel obrovskou pěst a jako buchar s ní zasáhl tlustŏcha do hlavy. Harry přičinlivě přiskočil, a když se tlustŏch kácel, položil ho skoro něžně na kočičí hlavy.

"Seberte mu klíče a spusťte čerpadlo," nařídil Don a rychle nastoupil do člunu. "Joe, odtáhni toho chlápka z dohledu, a než vyrazíme, dej na něj bacha. Tumaš, tohle si vezmi a zaplať mu." Strčil Giuseppemu do ruky několik lirových bankovek. "Třeba mu tak i zamázneš pusou."

"Já už ho náležitě vystraším, signore," prohlásil Giuseppe chmurně. "Už nic dalšího udělat nemůžu?"

"Ne, a zatím moc děkuju, Joe."

Giuseppe popadl tlustŏcha, hodil si ho přes rameno a ztratil se s ním ve tmě.

Napřed letadlo, teď benzin, napadlo Dona. Příliš mnoho náhod najednou. Jak se zdá, Natzka už klade nástrahy, aby Don nemohl uniknout, a dokonale se stará, aby mu v útěku zabránil.

Jakmile byly nádrže plné, sestoupil Harry do člunu a nastartoval motor.

"Než vyplujeme na lagunu, nijak loď nehoňte," nařídil mu Don, "teprve potom jí dejte zabrat."

Když si člun razil cestu úzkým kanálem, zaslechli ohlas běžících kroků.

"Co je? Další průšvih?" zahuhlal Harry, trochu přidal plyn a zvýšil rychlost. Oba se ohlédlí.

Z šera se vynořily stíny dvou policistů.

"Hej, vy tam! Koukejte se s tím člunem vrátit!" hulákal jeden z nich.

"Mám zastavit, šéfe?"

"Stáhněte chod, ale nezastavujte," řekl Don tiše, "a jakmile vám řeknu, buďte nachystaný vyrazit."

Jakmile se policisté objevili před člunem, zvedl se.

"Co se děje?" zavolal.

"Přirazte s lodí k molu!"

"Proč?"

"Vy víte proč. Ukradli jste spoustu paliva," ječel jeden z policistů. "Okamžitě přirazte ke břehu!"

Don se usmál.

"Je mi líto, ale mám naspěch." Věděl, že jakmile by se dostal do rukou policistů, vysvětlování by se donekonečna táhlo. Může to být jen další pokus, jak ho zadržet v Benátkách. "Zaberte, Harry."

Harry přidal plyn a loď vyrazila.

"Schovejte hlavu!" varoval Don. "Chystají se střilet."

Jeden z policistů už si strhl karabinu, avšak než s ní stihl zalícit, Harry vytočil člun v plných obrátkách za roh do mnohem širšího kanálu, a jakmile před sebou uviděl volný pás vody, přidal plyn na plné obrátky.

Motory zařvaly, příd se zvedla a člun plnou rychlostí letěl vpřed.

Za dvacet minut, když už motory pracovaly jen na poloviční rychlost, obepluli přístaviště v Lidu a mířili k Pellestrině.

Don se skláněl se sluchátky na uších nad silnou krátkovlnnou vysílačkou a horlivě mačkal ladící knoflík.

Harry s cigaretou v ústech a očima na stopkách seděl u kormidla. Byl ve svém živlu. Hezkou dobu už žádné vzrušení nezažil.

Don zničehonic pokrčil rameny, sundal si sluchátka, vzal si cigaretu a zapálil si. Sedl si na dřevěné sedátko tak, aby na Harryho viděl.

"V téhle kocábce se moc daleko nedostaneme, Harry," prohlásil. "Policie ve všech pobřežních městech odtud až k Rimini již o nás dostala echo. Policie v Chioggii už po nás pátrá se dvěma motorovými čluny."

"Nemají proč nás zadržet, šéfe," namítl Harry.

"O to vůbec nejde," řekl Don. "Krádež benzínu byla chytrý figl. Jenomže teď máme na krku všechny italské poldy. Do práce se zapojí i Natzka a to znamená, že ani nemrkne a půjdou nám po krku všichni. Tenhle člun smrdí na míli daleko - největší trouba pod sluncem jej podle popisu pozná a okamžitě se chytí stropu. Až k Pádu se nepozorovaně nikdy nedostaneme. Nebýt těch dvou policejních člunů v zálivu, zkusil bych vyrazit do Terstu, jenomže to je moc velké riziko. Myslím, že nejbezpečnější bude zamířit k pevnině, nechat člun člunem a zkusit se dostat do Padovy pěšky. Ti dva policajti nás neviděli dost dobře, aby nás mohli popsat. Bez člunu budeme bezpečnější."

Harry přikývl.

"Dobrá, šéfe, zakotvíme tedy ještě před Chioggiou?"

"Zakotvíme hned."

Harry otočil kormidlem.

"Zařaďte čtvrtinovou rychlost," nařídil Don a pátravě se podíval do tmy. V dálce cosi slyšel. "Mám pocit, že se tu někde motá nějaký motorový člun. Vypněte motory!"

Harry poslechl a motorový člun se na klidné hladině laguny jen houpal.

"Jsou někde vpravo, šéfe," zahučel Harry, "a rychle se blíží."

Vrčení silných motorů už se zcela jasně ozývalo, avšak ve tmě nebylo zatím nic vidět.

"Zkusíme počkat a uvidíme. Třeba nás minou," rozhodl Don a rychle zhasl cigaretu.

Napjatě poslouchali a čekali.

"Jako by připlouvali přímo zprava," podotkl Harry nenadále.

"Jeďte čtvrtinovou rychlostí doleva," řekl Don.

Motorový člun se znovu dal do pohybu. Silný motor si jenom tiše vrněl.

Hučení blížícího se policejního člunu se změnilo v prudký řev. Potom temnou hladinu zničehonic propíchl bílý paprsek reflektoru.

"Jasně policajti," potvrdil Don. "Musíme vzít kramle, Harry. Plnou rychlostí vpřed!"

Reflektor se kolem nich smekl a zabral příd, která se v novém náporu hnala vpřed.

"Pusťte mě ke kormidlu," zavolal Don. "Vyrazíme na volné moře a pokusíme se v něm ztratit."

"Upalují rychleji, než jsem si myslel," prohlásil Harry, když si vyměňoval s Donem místo.

"Nás ale nechytí," ujistil ho Don.

Když se policejní člun velkým obloukem otočil, aby je pronásledoval, paprsek reflektoru je ztratil a na chvíli jim ve tmě unikli, ale potom je světlomet našel znovu.

"Skrčte se. Nesmějí nás vidět," nařídil Don a sám se sklonil.

"Utečeme jim," věřil Harry.

Z člunu, který je pronásledoval, vyšlehl rudý záblesk a hned po něm zarachotil výstřel. Nad hlavou jako kdyby jim přelétl roj rozzuřených sršňů.

"Určitě dají echo druhému člunu. Musíme si dát bacha," varoval Don.

Ovšem jak vzdálenost mezi oběma čluny narůstala, paprsek světlometu začínal ztrácet sílu.

Z člunu, který je pronásledoval, vyšlehl znovu rudý záblesk a tentokrát se střela zakousla do střechy kajuty a kajutu zasypala sprška třísek.

"Kdo tvrdil, že poldové nebudou střítet?" zabručel Harry.
Don pozměnil kurs a přidal plyn. Loď vyrazila ještě větší rychlostí.
Světlomet už na ně nedosáhl a jako by zjistil marnost počínání, zničehonic zhasl.
Don obrátil loď širokým obloukem a zamířil zpátky k pevnině.
Asi čtyři sta metrů před sebou směrem vlevo zahlédli, jak se na moře vydává v klidu další policejní člun ozdobený dvěma červenými majáky.
"Myslím, že jsme je vyšplouchli," prohlásil Don. "Jenomže se vrátí."
"Nemůžeme být od pevniny dál než osm set metrů," ujistil ho Harry. "Co provedeme, šéfe? Napálíme s ní rovnou do břehu?"
"Asi jo. Nechceme přece, aby nám nateklo do bot," uchechtl se Don. "Pokud nám ovšem nic jiného nezbyde. Čeká nás ještě dlouhá procházka."
"Už se našli," hlásil Harry, když se ohlédl.
Hezky daleko viděli, jak světlometry vypátraly ve tmě druhý policejní člun. Obě lodi opsaly kruh a nyní společně mířily k pevnině.
"A jsou tady," zabručel Harry. "Využijte příboje, šéfe."
Don snížil rychlost.
Motorový člun se začal zmítat na vlnách přirážejících zprudka ke břehu. Vynořil se před nimi tmavý obrys břehu.
"Držte se, jedeme z kopce," řekl Don a zamířil s člunem přímo do vln.
Zanedlouho už klusali ve vlhkém písku do krajiny obestřené tmou.
Kapitola jedenáctá
HALALI
Jak Don, tak Harry byli neúnavní chodci. Schopnost pyšně si vykračovat si zvolili za důkaz osobní pýchy a cesta, která je čekala, je v nejmenším neděsila.
Asi po deseti minutách trmácení po drsné krajině konečně narazili na cestu, která je podle Donovy mapy měla přivést do Piove di Sacco.
Terén byl plochý a všude jen rovina a Don si uvědomil, že jim nezbude, než si najít nějaké místo, kde by se ve dne schovali. Při denním světle by je na kilometry daleko někdo snadno zpozoroval a nebylo pochyb, že jakmile policie zjistí, že opustili loď, začne celý okrsek systematicky prohledávat.
"Myslím, že rovnou do Padovy bychom se neměli vydávat," prohlásil Don, když svižným krokem dohonal Harryho.
"Policie nás už ve velkých městech určitě hledá. Nejlepší bude držet se jenom poblíž vesnic a odlehklých městeček."
"Škoda, že s sebou nemáme našeho bentleye," vzdychl si procítěně Harry. "Byli bychom doma coby dup."
"Možná že později, až zjistíme, nakolik se o nás policie ve skutečnosti zajímá, budeme moci riskovat a nějakou káru si najmout," uvažoval Don. "Možná to bude bezpečnější než autobus."
"Sem je odevšad vidět jak do výkladní skříně. Ještě než se rozední, budeme si muset najít místo, kde se schovat."
"Právě mne napadlo totéž," souhlasil Don. "Dávejte pozor, jestli se neobjeví nějaký statek. Mohli bychom se zašít do nějaké stodoly nebo kůlny."
Pochodovali nějakých dvacet minut, když Don někde v dálce zaslechl vrčet přibližující se auták.
"Slyšíte ho, Harry?"
Harry už mizel z cesty. Skočil do škarpy. Don za ním, a když se skrčili, poslouchali, jak se auto blíží.
Jelo rychle. Mělo jen obrysová světla a Don zahlédl, že uvnitř sedí čtyři muži, všichni s policejními lodičkami na hlavách.
"Neztráceli dvakrát čas," konstatoval, když se narovnal. "Vykašleme se na cestu a stihneme to přes pole? Bude to možná bezpečnější."
"Jenomže se nám bude hůř šlapat, šéfe. Myslím, že bychom se tak dlouho, jak to půjde, měli držet cesty."
"Dobrá - jdeme tedy."
Vrátili se na cestu a pokračovali s očima na stopkách a ušima nastraženými po silnici dál. Když fosforeskující ciferník na Donových hodinkách ukazoval dvacet minut po třetí, spatřili první usedlost.
Rovnou krajinu zaléval veliký jasný měsíc a Don s Harrym snadno rozpoznali obílené stavení, které se zvedalo v polích kus od cesty.
"Mrkneme se tam, šéfe?" zeptal se Harry a zpomalil.
Don se zastavil a prohlížel si statek. Jasně viděl vysokou střechu stodoly tyčící se kus od hlavní budovy, kravín i kůlny.
"Můžu vsadit krk, že policie už hospodáře varovala, aby si na nás dal majzla. Objeli už zřejmě před námi všechny statky. Jenomže zatím to nevdá. Ještě než se rozední, musíme najít úkryt. Pojďte, zkusíme se tam mrknout."
Odbočili z cesty a tiše vykročili přes pole, pečlivě mimo kamenný úvoz, vedoucí k usedlosti.
Chybělo jim k ní necelých sto metrů, když se rozštěkal pes.
"A máme to. Pojďte honem, vrátíme se na cestu."
"Ani omylem, šéfe - já to se psy umím. Uvidíme, jestli se s tímhle čoklem dokážu spřátelit."
"Pozdě," namítl Don. "Koukněte..."
V jednom okně v horním patře se rozsvítilo světlo. Pes začal štěkat zuřivěji, chrastil řetězem.
"Momentik," uklidňoval situaci Harry. Při vojenské službě v komandu zažil nelehkou situaci a naučil se, jak nečekaně vyváznout. "Zkusíme zapadnout do stodoly. Třeba si budou myslet, že nás pes odehnal."
Don přikývl.
"Dobrý nápad, jdeme..."

Tiše se prokradli stínem a rychle přeběhli až k zadnímu traktu stodoly, když uslyšeli, jak někdo halasně otvírá závoru u domu.

Z okna křičela nějaká žena: "Dej pozor, tat'ko - počkej raději na Vittora."

"Než se ten vyhrabe, budu bradou vzhůru a pod drnem," zahulákal chlapík. "Psa něco rozdráždilo."

"Už jdu, tati," zavolal hlas dalšího muže.

"To znamená, že jsou dva," zamumlal Harry. "Holahou, tat'ka pouští psa z řetězu."

"Teď tedy můžete ukázat, co umíte," prohlásil Don. "Je to na vás."

Harry potichoučku popošel. Za chvilinku se od předních vrat stodoly přičítal velký, černý, z řetězu puštěný pes. Tlumeně zaštěkal a přiběhl k Harrymu.

Donovi se až zastavilo srdce, když viděl, jak Harry před psem ani o píd necouvá. Zůstal bez hnutí. Pes zaváhal, pak si ho zkusmo očichal.

"Hodný chlapec," zamumlal Harry a tiše pískl mezi zuby.

Pes přišel blíž a začal vrtět ocasem, Harry se sklonil a podrbal ho na hlavě.

"Brone! Ke mně!" zakřičel sedlák.

Podle hlasu bylo jasné, že je někde u hlavního stavení.

"Utíkej, chlapče," zašeptal Harry a lehce psa postrčil. Pes se na něj podíval a rozběhl se na druhou stranu stodoly.

"Skvělá práce," pochválil Harryho Don.

Našel vrata vedoucí do stodoly a otevřel je.

"Padáme."

Vstoupil do tmy a Harry za ním. Jakmile Harry zavřel vrata, Don vytáhl z kapsy baterku a posvítil si.

"Po žebříku nahoru," zavelel.

Vyšplhali se po žebříku a ocitli se na velkém seníku plném slámy.

"Tady budeme jak v ráji," liboval si Don.

Přešel k vikýři, pootevřel jej a pátravě se podíval na vydlážděný dvůr.

Těsně pod ním stáli dva muži. Jeden držel v ruce lucernu a oba poslouchali.

"Byla to nejspíš jen kočka, tati," usoudil ten mladší. "Znáš přece Brona." Sklonil se, aby podrbal psa, který divoce mával ocasem.

Sedlák si zabručel cosi pod nos, pak pokrčil rameny a vrátil se zpátky ke dveřím do hlavního stavení.

"Nechej psa na volno," rozhodl. "Nebudu tu celou noc strašit jen pro radost policajtům. Co oni pro mne kdy udělali?"

Oba muži se vrátili dovnitř a zavřeli dveře. Don slyšel, jak zaklaply západky, a po několika minutách i okno v horním patře zhaslo.

"To se vám povedlo, Harry," prohlásil Don, když přešel k dolíku, který už si ve slámě vyhrabával Harry. "Už jsou v pelechu."

Harry se zazubil.

"Hned bych s nimi měnil, šéfe. Nemáte hlad? Nechcete si dát něco na zub?"

"Teď ne. Trochu se prospíme. Možná tu budeme muset zůstat zítra celý den a na cestu vyrazit až v noci," odušil Don, když se zavrtával do slámy. "Jakmile se dostaneme na druhou stranu Padovy a do hor, můžeme si troufnout pochodovat i ve dne."

Harry zabručel.

"Jak je libo, šéfe," řekl ospale.

Za chvíli už tiše pochrupoval.

Don jenom polehával a přemýšlel. Do Londýna je čeká dlouhá, předlouhá cesta. Musejí překonat dvoje hranice. Ani v nejmenším nepochyboval, že to nebude snadné. Učinili teprve první krok a už mají na krku policii. Byl si naprosto jistý, že Natzka nesedí s rukama v klíně. On a jeho organizace učiní všechno, aby mu zablokovali cestu z Itálie, a pokud se s Harrym přece jen dostane do Francie, ani tam nebudou mít klid.

Nebude to snadné. Bude to spleť hra na kočku a na myš. Postačí jeden chybný krok a uváznou v pasti.

Don se vylekaně probudil. Harry se nad ním skláněl a lehce ho tahal za paži.

Škvíry mezi zvětralými trámy ve stodole pronikalo jasné sluneční světlo. Don okamžitě zachytil zvláštní zvuky ze dvora a ostře se podíval na Harryho.

"Co se děje?"

"Dole stojí nákladák," zašeptal Harry. "Má namířeno do Padovy. Zrovna nakládá zeleninu. Myslíte, že bychom si mohli troufnout černou jízdu?"

Don vstal, rychle se oťepal, přešel k vikýři, pootevřel jej a podíval se na kamením vydlážděný dvůr.

Přímě pod ním stál velký desetitunový nákladák naplň zakrytý od slunce vybledlou zelenou plachtou. V korbě se hezky vysoko vršily hlávky zelí.

Postarší sedlák a mladý snědý Ital, který musel být podle Dona Vittore, si povídali s řidičem. Don viděl, jak všichni tři vykročili k hlavnímu stavení.

Don se okamžitě rozhodl.

"Jdeme, Harry."

Oba si hodili na záda ruksaky a zamířili ke dveřím ze seníku. Po řidiči, starém farmáři a Vittorovi ani vidu.

Don otevřel dvířka a hups na hromadu zelí. Bleskurychle pár bedýnek rozhrábl, aby udělal místo i pro Harryho.

Zvedl oči k Harrymu, který čekal.

"Můžete."

Harry vyrovnal stabilitu na římse dvířek, zavřel je, chvíli se prsty přidržel a potom se pustil přímo tam, kde mu Don připravil místo.

Seděli na podlaze korby a přihnováli na sebe hlávky, až se v nich ztratili.

Jen taktak dílo dokonali, když zaslechli hlasy.

"Nashle zítra," volal řidič nákladáku.

Starý sedlák mu popřál šťastnou cestu a motor naskočil. Nákladák kodrcal po hrbolatém úvozu k hlavní silnici.

Harry se opřel o jednu velkou hlávku a zazubil se na Dona.

"Jestli něco na světě nejvíc nenávidím, tak je to dušené zelí, šéfe," prohlásil. "Ale od téhle chvíle se touhle poženou stravou budu ládovat až do aleluja."

"Necháme se odvézt až do Padovy nebo vyskočíme někde před městem?" svraštil Don obočí. Vytáhl mapu, a zatímco se mu Harry natahoval přes rameno a funěl mu na krk, pečlivě si ji prohlížel. "Vyskočíme před Padovou," rozhodl Don, když si mapu prostudoval. "Zkusíme vyrazit do Abana, což je hornatý kraj. Odtamtud přejdeme do Barbarana a vydáme se po hlavní cestě do Vicenzy. Při troše štěstí můžeme chytit autobus do Brescie a odtamtud už je to jen co by kamenem dohodil do Milána."

"Pokud všechno půjde jak na drátkách," připomněl Harry.

"Ano." Don se zavrtěl a pokusil se udělat si v nákladáku nadskakujícím a kodrcajícím po hrbolaté cestě větší pohodlí. "Když se nám to podaří a dostaneme se až do Milána, stejně budeme muset sehnat letadlo. Jenomže s tím si budeme lámat hlavu, až v Miláně budeme. Všechny potíže vyřešíme, až nastanou."

Asi půl hodiny seděli vedle sebe a jenom se na cestě do Padovy v nákladáku mlátili sem a tam. Potom se Don znovu vrátil k mapě.

"Už nemůžeme být daleko, počítám, že za deset minut jsme v Padově."

Harry začal přeskupovat bedýnky tak, aby mohli z korby seskočit. Hrůza, jak tu byla krajina placatá a přehledná. V dáli bylo vidět, jak rolníci obdělávají pole.

"Jakmile z téhle pastičky na myši vypadnem," varoval Harry, "bude nás mít kdekdo jak na talíři."

"Až do Padovy ovšem nemůžeme. Určitě nás hledají," prohlásil Don a navlékl si batoh.

Ukázal k hřebenu kopců v dáli. "Jakmile se nám podaří dostat až tam, budeme v pohodě, jenomže napřed se k nim musíme doplazít."

Seděli na zadní stranici nákladáku a pod klátícíma se nohama jim silnice rychle ubíhala.

"Připraven, šéfe?" zeptal se Harry.

Don přikývl.

Předklonili se, chvilku se podrželi a pak skočili.

Jakmile se zvedli ze země, rozběhli se rovnou ke kamennému tarasu, který ohraničoval cestu. Za ním je rolníci v dálce nespátí.

Zatímco Harry studoval krajinu, která se před nimi prostírala, Don si zapálil.

"Takový flák nezvládnem, aby nás nezpозorovali," ucedil Harry.

"Jak dlouho myslíte, že nám bude trvat, než se dostaneme k těm kopcům?" prohodil Don.

"Po téhle hrbatině nejmiň hodinu."

Don se mrkl na hodinky. Bylo za deset minut půl desáté.

"Možná jsme měli přece jenom zůstat v té stodole, Harry. Tady nás mají jako na dlani."

"Není tu nikdo kromě těchhle buranů," namítl Harry. "A proč bychom je měli vůbec zajímat? Urazili jsme přes čtyřicet kiláků, a to už stojí za riziko."

"Máte pravdu. Takže jdeme."

Přelezli zeď a vykročili do pole. Nohy se jim bořily v hlíně a nemohli jít tak rychle, jak by byli chtěli. Neustále se dívali na druhý konec, kde asi pět set metrů od nich pracovali rolníci. Nikdo se zřejmě zatím po nich nepodíval. Někteří vykopávali cukrovou řepu, další osekávali velkými zahnutými noži zelenou nať, jiní nakládali bulvy na káru.

Don s Harrym vykročili po širokém pásu zvlněné země zarostlé divokou trávou a svažujícím se do údolí, kde se na opačné straně začínaly zvedat první vrcholky, vyrůstající až do hnědých a zelených hor lemujících řeku Bacchiglione.

Asi v polovině traviny zaslechli z dálky volání.

"A je vymalováno," zakřenil se Harry, když se otočil.

I Don za sebe mrkl.

Z obzoru na ně mávali tři vesničané.

"Nezastavujte se," zavelel Don a přidal do kroku. "Jakmile začnou utíkat, přidejte taky."

"Co asi mají za lubem, šéfe?"

"Buď je naočkovala policie, nebo jsou to Natzkoví lidi," usoudil Don. "Dokud se za námi poženou jen tři, poradíme si s nimi."

Znovu se ohlédli a vzápětí zabrzdili.

Tři vesničané zmizeli.

"Hmm," utrousil Don. "Jak se zdá, vydali se pro posilu. Proběhneme se trochu, Harry?"

Zabrali lehkým, vytrvalým klusem - tempem, které chvíli oba vydrží a zdolají slušnou vzdálenost.

"Než se objeví policie, musíme se dostat k horám," prohlásil Don. Rovnoměrně dýchal.

Přidal, Harry také, a když přelézali taras na konci traviny, už trochu supěli. Přeběhli úvoz a přešplhali další taras. Ohlédli se.

Na obzoru se rýsovaly obrysy šesti mužů. Tři z nich byli podle klobouků vesničané, u ostatních se na dálku nedalo poznat, o koho jde.

"A máme je na krku. Přijďte! Pojd'te, ukážeme jim, jak se správně běhá!" vyzval Harryho Don.

Vyrazili. Cesta se zvedala a museli nasadit naplno, aby udrželi tempo, ale vydrželi a otočili se, teprve když oddychovali na vrcholku.

Šestičlenná rojnice se rozpadla. Několik mužů ještě sbíhalo z kopce. Dva už se drápali přes taras a jeden se začal šplhat do svahu, ale právě když ho Don s Harrym pozorovali, musel se zastavit a zřejmě popadnout dech.

"Moc vytrénovaní nejsou, co?" uchechtl se Harry, když se Don kolem něho prosmekl a začal se spouštět na druhou stranu. Drželi spolu krok a najednou se před nimi objevil nový taras. Don zabrzdil.

"Železnice! Uplně jsem ji pustil z hlavy."

Hleděli na hluboko posazenou trať jednokolejky.

"Klika!" řekl Harry a naklonil hlavu. "Zrovna slyším vlak."

"Rychle dolů," rozhodl Don a oba po příkrém břehu sjížděli k trati.

Kousek od kolejí se zelenal malý remízek. Jen tak tak doběhli a stačili se v něm schovat, když na trati zabafal vlak.

Byla to dlouhá, plně naložená souprava a nekodrcala rychleji než dvacet kilometrů v hodině.

"Paráda," pochyloval si Harry. "Jakmile přejede lokomotiva, zkusíme naskočit."

Lokomotiva právě supěla před nimi. Krásně viděli v okénku strojvůdce i topiče. Harry chytil Dona za paži a vystrčil ho z křoví.

Počkali, až přejedou první vozy, pak uviděli nízký otevřený plat'ák, který měl na plošině jen zakotvený traktor, vyrazili, pár vteřin sprintovali vedle vozu, a pak naskočili.

"Schovejte se," hekl Don a skulil se pod traktor.

Harry učinil totéž, a zatímco vláček pomalu nabíral rychlost a s rachotem se kodrcal průsekem, oba leželi těsně přilepení k plošině.

"Určitě jim dojde, že se vezeme," usoudil Don, když se uklidnil, že pronásledovatele setřásl. "Zatelefonoji na nádraží a tam o nás budou vědět dřív, než dorazíme."

"Napřed by se museli k telefonu dostat."

"Vesničané ano. Jestli jsou s nimi ale poldové, mají ve voze vysílačku." Don vytáhl mapu, chvíli ji studoval a pak uložil zpátky do batohu. "Nejbližší stanice je Castelfranco. Tam se trať křížuje s tratí do Vicenzy. Kdybychom nějaký spoj nepozorovaně chytli, byli bychom za vodou."

"Jak dlouho se ještě budeme mlátit v téhle kraksně?"

"Asi patnáct kilometrů. Pořád lepší, než se mlátit pěšky." Don vylovil balíček obložených chlebů, který jim uchystal Cherry. "Něco si sníme, dokud je čas."

"Páni! Bedňák s volským spřežením by mi pásl víc - před sebou hezky ocas, rohy," vzdychl si Harry. Zakousl se do chleba. "A co podnikneme ve Vicenze?"

"Centru města se vyhneme. Potřebujeme dokoupit potraviny a musíme zjistit, jestli se dá chytit nějaký večerní autobus do Verony. Kdyby šlo do tuhého, museli bychom zase přes hory."

"Podle rozkazu," řekl Harry, který už dojídal poslední sousto. "A když budeme doplňovat zásoby, co takhle zvrznout ještě jeden chlebiček?"

Velký béžovomodrý autobus zastavil přímo před jedinou stavbou na zastávce.

Z přístřešku čekárny se vynořili dva svátečně oblečení vesničané, na první pohled utahaný, uprášený cest'ák s dvěma těžkými kufry a panička se strakatým rancem. Zamířili k autobusu.

Uvnitř zatím seděly jen dvě cestující.

Don dal Harrymu znamení a kývl. Svižně se vyloupili ze stínu za čekárnou a nastoupili. Don zakoupil lístky do Verony a usadili se na sedadla hned za řidičem.

Autobus se rozjel a Don s Harrym si vyměnili pohled. Spadl jim kámen ze srdce.

Z vláčku vyskočili na předměstí Vicenzy brzy po poledni, a sotva nakoupili, strávili zbytek dne až do večera v malém kinu. Nikdo si jich nevšiml, a když Don usoudil, že musí být venku dostatečná tma, aby mohli na ulici, pročetli si jízdní řád a zjistili, že autobus do Verony odjíždí o půl desáté.

"Zatím v pohodě," procedil Don tiše. "Až dorazíme do Verony, nezbude nám asi, než otočit nějaké auto. Pochybuju, že máme naději vůz si najmout. A kdybychom se před rozbřeskem dostali do Brescie, byl by to skvělý úspěch."

"Nechcete jet autem až do Milána?" podivil se Harry.

Don zavrtěl hlavou.

"Do Milána bychom museli po dálnici a tam se platí mýto. Pokaždé na obou koncích číhají policajti."

"A stopnout si nějaký náklad'ák?"

"Ty budou určitě taky kontrolovat. Uvidíme."

Asi ve čtvrt na jedenáct autobus zpomalil a zastavil u stanice v Tavernelle.

Přestože Don i Harry byli ve střehu, malér je zaskočil.

Na zastávce byla tma jako v pytli, a když se chtěli podívat oknem ven, odrazilo jim sklo v rozsvíceném autobusu jenom vlastní tváře.

Autobus se prudce otevřel a dveře zatarasila motorka s policistou z nehodovky. Pomenší policista měl na hlavě přilbu, nahoru vysunuté ochranné brýle, na zádech karabinu a pravou ruku připravenou u pouzdra s pistolí.

Bleskově přešel pohledem všechny cestující a potom upřel pozornost na Dona s Harrym.

"Jsme v loji," ucedil koutkem úst Harry.

Policista na ně kývl.

"Vystupte, prosím," zavelel stručně.

Don se na něj nechápavě podíval.

"Mluvíte se mnou?" zeptal se anglicky.

"Ven, signore," odpověděl policista také anglicky.

"Pročpak?"

Ostatní pasažéři vyjeveně zírali. Řidič se otočil od volantu a stísněně policistu sledoval.

"Rád bych viděl vaše doklady," pokračoval policista na Donovu adresu.

Don pokrčil rameny, vstal, sundal si ze sítky na zavazadla batoh a přešel k výstupním schůdkům.

"Bude to trvat dlouho?" dotazoval se řidič autobusu. "Už teď mám zpoždění."

"Na tyhle dva nečekejte. Můžete jet dál," uklidnil ho policista. Řidič hodil rameny a k policistovi, který sestoupil na chodník a čekal venku, se obrátil zády.

"Možná že tohoto chlapíka budeme muset sejmout," zamumlal Don, když předstíral, že Harrymu pomáhá s ruksakem.

"Dávejte bacha, jestli netasí pistoli."

Sestoupili až na ulici a trochu je udivilo, když spatřili, jak na ně čekají dva další členové jízdní hlídky, jeden z nich dokonce s připravenou karabinou.

Řidič autobusu za nimi zavřel dveře, přidal plyn a vyrazil.

Policista, který s nimi mluvil jako první, zapnul světlo u motorky.

"Prosím vaše doklady, signore," oslovil Dona.

Když Don zašátral ve větrovce, všiml si, jak druhý policista pozvedl karabinu a míří na něj. Don ovšem poctivě vytáhl pas a předal jej policistovi.

Policista si jej prohlédl, přikývl a natáhl ruku, aby mu podal pas Harry.

"Jen mu ho dejte," pobídl Harryho Don.

Harry průkaz předal.

"Jste oba zatčeni," prohlásil policista. "Půjдете s námi."

"Z čeho nás viníte?" zeptal se Don klidně a nadzvedl klobouk, aby se poškrábal na hlavě. Byl to signál, že půjde do tuhého, na jaký si s Harrym zvykli.

Harry okamžitě zareagoval. Těžký batoh měl jenom přehozený přes rameno. Zničehonic ruksak rozhoupal jako závaží a napálil s ním policistu s karabinou přímo do obličeje. Na dně batohu měl pár ocvokovaných bot a zmíněné křusky navzdory koženému a plátěnému potahu batohu zapůsobily jako dokonalá zbraň. Okované podpatky zasáhly poldu přímo do nosu, až mu před očima naskákaly hvězdičky. Upustil pušku a padl na všechny čtyři.

Další dva policisté chňapli po pistolích, ale v okamžiku, kdy jim Don předvedl vlastní pistoli v ruce, zarazili se.

"Ani hnout!" houkl Don.

Harry zvedl karabinu a policistu, který se celý trásl a jenom nadával, držel hezky v šachu.

"Vy dva se koukejte otočit!" vyštěkl Don.

Oba policisté se otočili a Don jim sebral automatické pistole. Potom odzbrojil i třetího, který už se pracně zvedal.

Harry bleskurychle vytáhl z jednoho motocyklu startovací klíček, strčil si jej do kapsy a stejně se postaral i o další dvě motorky. "Hotovo, šéfe," ohlásil.

Don vyndal ze tří pistolí zásobníky, mrskl je, jak nejdál mohl, a zbraně pohodil na ulici.

Přešel k prvnímu policistovi a vlastní pistoli ho rýpl do žeber.

"Pasy!" vyzval ho.

Policista bez rozpaků Donovi doklady předal.

"Nemyslete si, že se dostanete kdovíjak daleko," ušklíbl se.

"Alespoň se pokusíme," uchechtl se Don. "Vy tři se vydejte hezky po ulici dál. Pěšky. Marš!"

Tři policisté se ztratili ve tmě.

Harry už rozkročmo na jednom motocyklu seděl.

"Teď těmhle poldům ukážeme, co znamená správná rychlost," těšil se.

Don přehodil nohu přes druhý stroj a uvelebil se v sedle.

"Jedeme."

Na plný plyn se řítily ven z Tavernelle a po hlavní silnici do Verony.

Kapitola dvanáctá

BLESK Z ČISTÉHO NEBE

Když se asi dvacet minut řítily po silnici a linkový autobus už dávno nechali za sebou, naznačil Don Harrymu, aby snížil rychlost. Dojel ho, chytil ho za rameno a chvíli jeli těsně vedle sebe.

"Co nejdřív musíme ze silnice vypadnout. Teď po nás pojedou jako roj sršňů a můžete vsadit krk, že všechny policejní jízdní hlídky v okrese mají poplach."

Harry se zatvářil smutně.

"Škoda, šéfe, moc jsem se bavil. Tohle kolo má dokonalý záběr."

"Doprava se vine silnice, po které se můžeme vydat. Vede do hor a je slepá. Odtamtud můžeme opět vyrazit po svých," vysvětlil Don. "Při troše štěstí se do Verony dostaneme."

"Dobrá," souhlasil Harry. "Bude mi to ale hrozně lito - tenhle motocykl je vážně krasavec."

Znovu zvýšili rychlost a zanedlouho Don ukázal před sebe.

"Tohle je ta cesta, hurá na ni!" zahulákal.

Ubrali rychlost, zabočili doprava a dostali se na úzkou, klikatou silničku, prudce stoupající do vrchu.

Don jel první. Udržovali asi šedesátikilometrovou rychlost v hodině, dokud je stoupání a špatné jízdní podmínky nedonutily sunout se vlastně krokem.

Byla nádherná noc, měsíc v úplňku jim nad hlavami osvětloval všechny hory, takže mohli vypnout světla, a přesto

jasně sledovat terén.

Na vršku Don přibrzdil a zastavil. Rozkročmo zůstal sedět na motorce a díval se pod příkrou stráň na vesničku v dáli.

"Odtud už máme ke švýcarské hranici, co by kamenem dohodil. Myslím, že bychom se raději měli pokusit dostat do Švýcar, nežli se starat o nějaké letadlo v Miláně. Švýcarská policie nás nebude otravovat a v Curychu snadno seženeme letadlo. Pokud můžu podle mapy odhadnout, do Tirana, které leží na hranicích, bychom potřebovali tak čtyři dny ostré chůze. Tam bychom si mohli sehnat vůz."

"Dobrá," připustil Harry. "Co tedy provedeme?"

"Především schováme motocykly. Přes vesnici se na nich nemůžeme prohánět. Pojdte, najdeme nějaký úkryt."

Chvilí trvalo, než se jim podařilo najít houštinu dost hustou, aby motocykly zakryla. Položili oba stroje na zem a nastlali na ně tolik větví, až se Don upokojil, že na ně hned tak někdo nenatrefí.

"V pohodě - jdeme," řekl a vykročili úvozem.

Pochodovali asi čtyři hodiny. Skoro nemluvili, jenom udržovali krok, šplhali do kopců, slézali po skalnatých útesech a mýjeli spící vesnice. Pak Don nařídil zastavit.

"Nemůžeme být daleko od hlavní silnice do Trenta," prohlásil. "Pokud se nepletu, čeká nás ještě jeden hřeben. Ale teď si dáme něco k snědku, trochu popijeme a zakouříme si. Zatím to jde."

Sedli si na vrcholku kopce a rychle se pustili do jídla.

"Na co se koukám, šéfe, je jezero?" zamumlal Harry s plnými ústy.

"Ano, jezero Garda. Vyjdeme na jeho druhém konci a budeme muset překonat ještě jedno nízké pohoříčko. Je tu jen málo silnic, většinou jenom cesty pro nákladáky. Tahle trasa nám dá zabrat, Harry."

Harry si natáhl zděveněle nohy a uchechtl se.

"Až doteďka jsem se jenom bavil," prohodil. "Aspoň si prohlídnu krajinu."

Don se zasmál.

"Jsem rád, že jsem vás sem přitáhl! Sám bych se tu kolosálně nudil." Vstal. "Jdeme - ať si užijete."

Když dorazili k hlavní silnici z Verony do Trenta a přešli ji, několik kilometrů nad vesničkou Alou, lemovaly vrcholky hor ranní červánky. Ještě jednou se museli vyšplhat do kopců a ve chvíli, kdy se dostali až k hřebenu, slunce se vyhouplo nad obzor a ohřálo štiplavý ranní vzduch.

"Myslím, že bychom si měli ustlat a chvilku si schrupnout," nadhodil Don a žuchl sebou do vlhké trávy. "Co vy na to?"

Ze stanoviště, na kterém se právě nalézali, velice dobře viděli jezero Garda, jak se ospale vyhřívá ve slunečním svitu. Všude kolem jezera byly hory, mezi kopci se prostíraly louky a statky i stromy připomínaly hračky, vzorek na dětském koberečku.

"Úžas!" vydechl Harry. Notně si zavdal z láhve chianti, které koupili, hřbetem ruky si otřel ústa a rozbalil dvě deky, které vytáhl z ruksaku. "Teď trochu pomačkáme seno."

Uvelebili se a za chvilinku nevěděli o světě. Spali několik hodin a určitě by si ještě chvíli přidali, kdyby Dona neprobudilo bručení, jako když mu těsně nad hlavou krouží brundibár.

Svrástil obočí, otevřel oči a mrkl se na modrou oblohu. Chvilí lenivě poslouchal, potom ztuhl a zatřásl Harrymu s ramenem.

"Nehýbejte se!" varoval ho. "Jen poslouchajte."

"To vypadá jako letadlo..."

"Je to vrtulník. Koukněte, tamhle je..."

Harry se podíval směrem, který mu ukazoval Don.

Proti sluníčku se mu jen sotva viditelně rýsovala helikoptéra, která několik kilometrů napravo od nich připomínala letící saň.

"Nemůže to být policie, šéfe?" zeptal se Harry.

Don zavrtěl hlavou.

"Spíš Natzkovi lidí. Schovejte se pod deku. Nemůžeme nic riskovat. Pokud zamíří sem, nehýbejte se. Když zůstaneme v klidu, třeba si nás nevšimnou."

Vrtulník je minul o několik kilometrů, potom se otočil a nabral opačný směr, tentokrát sotva kilometr nebo ještě méně od nich.

"Vsadím krk, že je to Natzka," odhadoval Don. "Systematicky pročesává terén. Ještě dvakrát se otočí a má nás."

"Jenomže moc nenaděláme, šéfe."

"Ne. Ale až se vzdálí, přelezeme tamhle k tomu křoví."

Počkali si, až se vrtulník opět změnil jenom v tečku na obzoru, a potom se bleskově přemístili, každý pod jeden keř, kde si byli jisti, že je nikdo neuvidí.

Asi za deset minut se helikoptéra vrátila. Motor jim teď řval nad hlavami a vrtulník prohledával houští a letěl tak nízko, že div neškrtal o vrcholky hor. Don uvažoval, jestli jsou bezpečně schovaní, jenomže teď už bylo stejně pozdě někam se přesunout.

Helikoptéra se znovu přiblížila a pročesávala vysokou travu - kroužící, vrčící hrozba. O nějakých dvě stě metrů minula jejich úkryt a zamířila zpátky k jezeru.

"Tohle bylo o chlup," prohlásil Don z úkrytu. "Jestli se ještě jednou vrátí, vyhmátne nás jako víno."

Čekali.

Vrtulník se otočil a znovu k nim mířil. Nyní se pohyboval pomalu. Čím víc se blížil k vrcholku hory, tím častěji se spouštěl do výše slabých deseti metrů.

Don si připadal jako nahý v trní. Vidí ho pilot? Právě teď se očividně soustředil na tento vrcholek. Když se Don

podíval nahoru, viděl, že dvířka kabiny jsou otevřená. Všiml si, jak se z nich vyklání nějaký chlap - snědý mužský s hubeným obličejem. Curizo!

Don si nestačil tuto skutečnost plně uvědomit, když vrtulník očividně zaznamenal přesné místo, kde se s Harrym krčili.

Větve, kterými se přikryli, vzdušný vír rozčesal a rozhodil. Stačilo se mrknout a viděl, jak se Curizo potěšeně rozzářil. Potom mu z ruky vypadlo něco podobného kriketovému míčku a řítilo se Donovi na hlavu.

"Pozor!" vykřikl. "To je granát."

Slyšel, jak Harryho pistole štěkla, ale potom granát přistál mezi dvěma keři, kde se s Harrym schovávali.

Napřed výbuch, potom vyšlehl plamen. Don cítil, jak se země zachvěla, potom ho něco praštilo do hlavy a modrá obloha zčernala.

"Šéfe! Šéfe! Nic se vám nestalo?"

Úplně sinalý a vyděšený Harry se nad ním skláněl.

Don zamručel, sáhl si na rozbolavělou hlavu a otevřel oči.

Chvilí si vůbec nemohl vzpomenout, co se stalo, potom se napůl posadil, stáhl obličej a vnímal, jak mu po tváři teče krev.

"Musel mne praštit kámen," mumlal.

"Nehýbejte se, šéfe."

"Nic mi není."

"Já vám ten šrám zalepím. Za chvíli přestane krváčet."

Zatímco Harry lovil z batohu balíček první pomoci a zalepoval mu řeznou ránu na čele, Don odpočíval.

"Co se stalo?"

"Ta svině po nás hodila granát, jenomže já ho trefil do ruky," vysvětloval Harry. "Tím jsem ho odrovnal a helikoptéra odletěla. Teď sedí v údolí. Můžete ji odsud vidět. Co nevidět se sem přihrabou pěšky."

Don nasadil všechny síly, posadil se a pak se pokusil neohrabaně vstát.

"Moc nechybělo, Harry. Měli jsme kliku, že to nedopadlo hůř."

"Už jsem myslel, že jste ji koupil. Měl jsem hezky nahnáno," prohlásil Harry a otočil se. "Koukněte, stojí tamhle, u toho statku."

Don se podíval do údolí. Asi deset kilometrů od místa, kde byli, spatřil v bujném zeleni poli opuštěnou chaloupku. Hned vedle ní stál vrtulník.

Harry pozoroval stroj silným dalekohledem.

"Zrovna vytahují Curiza. Je tam pět chlapů a jedna holka..."

"Ukažte, chci se taky podívat, Harry."

Don si vzal dalekohled. Vrtulník se mu objevil v dohledu, jako by se skokem přiblížil na nějakých sto metrů. Poznal Bruna, Bussa i Hanse. Postávali kolem vrtulníku a ve dveřích stavení uviděl Mariu Natzkovou. Měla na sobě bílou košili a černé kalhoty a rumraj, který se strhl kolem helikoptéry, ji zřejmě bavil.

Don rovněž viděl, jak Carl Natzka hovoří s pomenším hubeňourem, který držel v ruce přílbu, a podle ní Don usoudil, že se jedná o pilota.

Curizo ležel na pažitu a nikdo si ho očividně nevšímal.

Pilot se otočil a ukázal přímo k vrcholku, kde Don stál.

Natzka zřejmě zahulákal, protože tři chlapi shromáždění u vrtulníku se otočili a rychle k němu zamířili. Natzka ukázal k hoře. Chvilí šermovali při řeči rukama, potom se rozběhli k velké kůlně. Otevřeli dvojité vrata a vyjeli dvěma auty. Objevilo se pět dalších mužů a ti naskákali do prvního vozu. Busso, Hans a Bruno nastoupili do druhého. Obě auta vyrazila úvozem k silnici a potom na plný plyn začala šplhat na hřeben.

"A máme je na krku," prohlásil Don, když zasunoval dalekohled do koženého pouzdra. "Dostanou se sem nejdřív za dvě hodiny, Harry. My zatím slezeme dolů a vpadneme jim do zad. Kdyby se nám podařilo získat vrtulník, poradím si s ním."

Harrymu se rozjasnil obličej.

"To je nápad, šéfe. Ale myslíte, že stráž dolů zvládneme?"

"Nic jiného nám nezbyvá. Je to nejlepší možnost, na kterou můžeme vsadit."

Navzdory svému odvážnému prohlášení byl Don ještě stále trochu omráčený a pajdal a byl rád, že mu z kopce dolů Harry pomáhá.

Trvalo jim celých deset minut, než svah zdolali. Potom se obezřetně začínali prodírat po úpatí hory kamenitým, zarostlým terénem směrem k hospodářskému stavení v dáli.

Don počítal, že od místa, kde se nacházeli, jim ke statku zbývá nejméně osm kilometrů, a při tom, jak mu třesla hlava a podlamovaly se mu nohy, si plně uvědomil, že jim dá cesta pěkně zabrat. Hodinu se sotva vlekli.

Ušli asi pět kilometrů, když cesta zničehonic začala klesat. Na kraji útesu se zastavili, skrčili se a podívali se pod sráz.

Viděli, že na silničce stojí dvě auta. Na stráži u nich nechali Bussa, ostatní zdolávali horu.

Don studoval terén.

"Tam se těžko schováme, Harry," řekl. "Nezbude nám než dřív, než se vydáme ke statku, oba ty autáky vyřídít, a taky se budeme muset postarat o hlídače."

Harry sledoval sedm mužů, kteří jim vlastně šplhali vstříc. Odhadl, v kterých místech nejspíš dosáhnou okraje útesu, a došel k závěru, že se mohou objevit nějakých padesát metrů od místa, kde se v houštině s Donem schovávají.

"Budeme je muset pustit až k úpatí, než toho tlust'ocha dole skřípneme," zašeptal Donovi.

Don přikývl, a když se Bruno sápal přes útes, přitiskl se těsně k zemi.

Jakmile Bruna dohonil další pořízek, Bruno zabručel: "Nevím, proč se musíme drápat až sem nahoru." Don a Harry ho jasně slyšeli. "Curizo tvrdil, že jsou po smrti. Hodil jim granát přímo na palici."

"Busso povídal, že třeba nejsou mrtví. Nekecej a lez!"

Asi po dvaceti minutách se na kopci objevilo všech sedm mužů. Jakmile jim zmizeli z dohledu, přehoupili se Don s Harrym přes útes a zamířili k silnici.

Viděli, jak Busso sedí zády k nim na hrázi a kouří.

"Já si ho podám, šéfe," zamumlal Harry. "Vy se schovejte tamhle do křoví. Jakmile budu uchystaný, zvednu ruku. Posledních pár metrů po něm budu muset skočit nekrytý. Bylo by možná dobré, kdybyste hodil nějaký šutr a odvedl mu pozornost."

Don přikývl. Znělo to rozumně. Ještě pořád byl trochu mimo, ale věděl, že Harry se v nakládačkách vyzná líp než on.

"Jakmile ho budete držet pod krkem, jsem u vás."

Harry se zazubil.

"Zvládnou to sám. Vy se postarejte o autáky, šéfe."

Don znovu přikývl.

Spouštěli se po svahu, až se ocitli u keře, který Harry označil. Busso vstal a začal korzovat po cestě. Chvillemi se zamračeně podíval na kopec. Když se Don otočil, viděl, jak se sedm chlapů pachtí v hornatém terénu. Postupovali jen pomalu a Busso jim nadával. Potom nadhodil svalnatá ramena, vrátil se k hrázi a znovu si kecl.

Harry šťouchl Dona loktem.

"Jdu na věc," zašeptal, shodil ruksak a začal se rychle plížit od keře ke keři, které jej oddělovaly od Bussa.

Don s obdivem sledoval, jak tiše a rychle se Harry pohybuje. Pod příkrovem posledního úkrytu se Harry zastavil. Bussova široká záda měl necelých deset metrů před sebou. Ohlédl se a zvedl ruku.

Don už měl pořádný křemen připravený. Napůl se zvedl a vši silou vrhl kámen tam, kde měl Busso hlavu.

Kámen zasvítl vzduchem a Busso se vyplašeně pozvedl. Kámen ho zasáhl mezi ramena. Busso vyděšeně hekl a přepadl. Harry byl už ve chvíli, kdy kámen letěl, na nohou, poslední metry zdolal skokem, vrhl se na Bussa a přimáčkl ho k zemi.

Don viděl, jak Harryho pěst nadletuje a padá, až zůstal Busso bezvládně ležet. Harry se narovnal a zubil se.

"Úplná hračka, šéfe," zavolal a přeběhl k jednomu z vozů, zvedl kapotu a zahodil palec od rozdělovače.

Don popadl Harryho batoh a rychle pajdal za Harrym k silnici.

"Druhým autákem se svezeme, Harry." Sklonil se a sebral ze země Bussův široký černý klobouk. "Honem, naskočte si!"

Sám si nasadil klobouk, vklouzl za volant a nastartoval. Harry otevřel dvířka na druhé straně a vzápětí seděl také.

Z pěkně velké dálky se ozval křik a Harry se podíval na horské úbočí.

Dva chlapi, kteří stáli nejvýše, hulákali na ty, kteří nebyli ještě tak vysoko, aby viděli na cestu.

"Zmerčili nás," poznamenal Harry, když se Don na místě otočil s autem a zamířil přímo ke statku.

"Nemají šanci nás dohonit," uklidnil ho Don. "Skrčte se, Harry, při troše štěstí si budou myslet, že jsem s tím kloboukem na hlavě Busso, který jede podat hlášení."

"Představení jak víno!" prohodil Harry a sedl si až na podlahu.

Don se řítí po cestě jak o závod. Ke statku mu zbývaly asi tři kilometry a odhadoval, že i kdyby chlapi na svahu utíkali, seč jim síly stačí, dostanou se z kopců k chalupě nejdřív za hodinu. Právě tolik času mu postačí, aby vyřadil z akce Natzku, pilota i Mariu a nastartoval vrtulník. Pěkně náročná fuška, ale zvládnout ji musí.

"Ještě minutu a projíždím bránou," upozornil Harryho, když prudce zabrzdil. Sklouzl za volantem trochu níž, narazil si široký klobouk víc do čela a prosmýkl se bílými vraty.

Vůz drncal na hrbolaté cestě. O kousek dál stál vrtulník. Nikde kolem nebyla živá duše. Dona lákalo pokušení zabrzdit a rovnou se k helikoptě vrhnout, avšak věděl, že nejdřív ze všeho musí zneškodnit ty, co zůstali v domě.

Harry vytasil pistoli a položil si ji na kolena. Ruku měl položenou na klíče od dveří, jenom ji zmáčknout a vyskočit.

"Nikde nikdo," zamručel Don a s volantem v levé ruce a pistolí v pravé zastavil přímo před vchodem do stavení.

Don doufal, že Natzka třeba vyjde ze dveří a on ho bude moci překvapit, avšak rychle si uvědomil, že první krok bude na něm.

"Uklidte se z dohledu, Harry," poručil tiše. "Tohle si беру na triko já. Kdybych něco zoral, vytáhnete mě."

"Nechte to na mně, šéfe," naléhal Harry.

"Ne - udělejte, co vám říkám!"

Don otevřel dvířka u auta, třemi dlouhými kroky překonal zahradní pěšinu, zmáčkl kliku vstupních dveří a zatlačil. Dveře se otevřely.

Don měl před sebou malou halu. Přímo proti sobě křídlo příkrého schodiště. Po levé straně byly vidět dveře, které podle jeho soudu vedly do hlavní světnice.

Nestačil si ani pořádně prohlédnout schodiště do haly, protože po schodech v tu chvíli právě sestupoval pilot vrtulníku.

S ústy otevřenými a očima navrch hlavy se na schodišti zarazil. "Jenom špitni a ustřelím ti hlavu!" varoval ho tiše Don s napřaženou pistolí.

Pilot, zničehonic bledý jako stěna, zvedl ruce nad hlavu.

"Slez dolů," poručil Don.

Pomalu, jako když tančí mezi vejci, sestoupil pilot po schodech dolů, až stál sotva metr od Dona.

"Otoč se!"

Chlapík se neochotně otočil a Don ho bleskově prohmatal. Když zjistil, že u sebe nemá žádnou zbraň, couvl.

"Kde jsou ostatní?"
Pilot ukázal na dveře na konci chodby.
"Jdi napřed a nezkoušej žádné figle."
Pilot prošel chodbou, zmáčkl kliku a vstoupil do velké, chabě zařízené světnice.
Don se vmáčkł dovnitř hned za ním a pilota poslal štouchancem tak ostrým, že maník uprostřed světnice padl na všechny čtyři, přesně k místu, kde seděl Carl Natzka.
"Nikdo ani hnout!" houkl Don.
"Helemese, pan Micklem," utrousila překvapeně Maria.
Seděla u okna, v rukou pletení, a oči jí vzrušeně plály.
Natzka si právě prohlížel podrobnou mapu, kterou měl rozloženou na klíně. Když spatřil Dona, zbledl a sevřel rty.
Mapa mu spadla z klína na zem.
"Milá návštěva," pokračovala Maria. "Už jsem se o vás začínala bát. Copak se vám stalo s hlavou?"
"Jeden z kamarádů vašeho bratra po mně hodil granát," zasvětil ji Don. "Jenomže všichni kamarádi vašeho bratra jsou motovidla a ten jeden velkou škodu nenatopil."
"Ale zlato," podívala se Maria vyčítavě na Natzku, "copak se sluší házet na pana Micklema granáty? Je přece můj přítel."
"Ty mlč!" okřikl ji Natzka. "S vámi si musím pohovořit," oslovil Dona. "Ze země se nedostanete. Všechny silnice jsou sledovány. Hledá vás policie. Ve všech příhraničních městech jsou zvláštní hlídky. Dřív nebo později vás dostanou. Rád bych se s vámi dohodl..."
"S vámi se o ničem dohadovat nehodlám," odsekl Don.
Kdepak je asi Curizo? říkal si Don a ustoupil stranou, tak aby nebyl zády ke dveřím.
"Potřebuju tu knížku, Mickleme," řekl Natzka. "Koupím ji od vás..."
"To je nesmysl, Carle," přerušila ho Maria, "pan Micklem je milionář..."
"Šetřte dechem, tu knížku nedostanete," prohlásil Don.
"Všechno v pohodě, šéfe?" volal Harry z chodby.
"Ano. Curizo je někde v baráku. Najděte ho a zneškodněte, pak se vraťte. A hod'te sebou," nařídil Don, aniž spustil oči z Natzky.
Pilot se zatím ani nehnul. Stísněně se díval střídavě na Dona a na Natzku.
"Jak nás hodláte zneškodnit, pane Mickleme?" pozeptala se Maria. "Pěknou ranou do hlavy?" Vysmívala se mu.
"Potřebuju jenom slušný kousek provazu," usmál se Don. "Kamarádičci vašeho bratra se za chvíli vrátí a rozváží vás."
"Díkybohu. Už jsem se strachovala, že budete stejně krutý jako můj bratr. Vážně se omlouvám za to, jak se Carl chová. Malér je, že si tak velice cení života. Pokud nedostane tu bláznivou knížečku zpátky, postaví ho ke zdi a zastřelí. A mě taky. Carl nechce, aby ho zabili. Já samozřejmě taky ne, jenomže já nesouhlasím s tím, že když si chci zachránit vlastní kůži, musím lidi zabítet a ubližovat jim."
"Šlechetné city, jenomže jste jimi nedokázala zabránit, aby váš bratr zavraždil Johna Tregartha," poznamenal Don tiše. "Situace možná není tak dramatická, jak na první pohled vypadá. Nemusíte se vracet a připustit, že jste prohrála. Můžete zmizet z dohledu."
Usmála se a Donovi znova prolétlo hlavou, že tak krásnou ženu ještě nepotkal.
"Kde bych se asi schovala? Ti, co nám velí, jsou trpěliví a mají moc. Nezapomínají. Dřív nebo později by nás našli a obávám se, Done, že najdou i vás. Naprosto věřím, že jste velice statečný a máte dokonalé nervy, ale ujišťuju vás, že pokud nám tu knížku nevydáte, dřív nebo později přijdete o život. Bude to trvat možná měsíce, ale jednoho dne vás stihne nějaká nehoda - jedna z těch našich velice chytře nastrojených nehod. A té neuniknete."
"Co tedy ode mě čekáte?" usmál se Don. "Že se rozpláču a budu ronit slzy?"
Zavrtěla hlavou.
"Čirou náhodou vás mám ráda. Nesnáším představu, že umřete."
"Jenomže podle vašeho výkladu vy budete mrtvá mnohem dřív, než mě dostanou, a proto nevím, proč byste se měla tak děsit," opáčil Don. "Je mi líto, ale vaše argumenty na mě neplatí."
"Mohu vás jenom varovat, Done."
V tom okamžiku vstoupil Harry s kotoučem silného provazu.
"Curiza jsem našel nahoře," hlásil. "Nedělal potíže."
"Svažte tady toho maníka," ukázal Don na pilota.
"Nevyváznete," varoval ho Natzka. "Nabízím vám život za tu knížku. Tu knížku musím mít!"
"Ušetřete si hlasivky!" řekl Don. "Samozřejmě se odsud dostaneme. Odletíme vrtulníkem."
Natzka zbledl jako křída.
"Neumíte pilotovat!"
"Zapomínáš, Carle, že pan Micklem je vynikající pilot," upozornila ho Maria sice s úsměvem, avšak rovněž pobledlá.
"Pochybuju, že bylo od tebe dvakrát chytré poskytnout mu možnost tak snadno se vytratit."
"Mlč!" houkl Natzka.
Harry už měl svázaného pilota a vykročil k Natzkovi, ale ten nečekaně vyskočil a popadl Harryho za krk.
Harry ovšem takový chvat čekal. Levou rukou Natzkovi ruce srazil a pravou mu zasadil do brady pořádný hák.
Natzka obrátil oči v sloup, poklesl v kolenou a Harry s ním praštil zpátky do křesla.
Maria prudce vzdychla, když Harry bratra nabral, a otočila hlavu. Potom se napjala a podívala se z okna.
"Pospíšila bych si, Done," upozornila. "Už jedou."

Harry skočil k oknu.
"Jako že se Harry jmenuju, šéfe! Museli nějaký auták chytit na silnici."
Stoupl si za Mariu, otočil kolem ní kus provazu a přivázal jej k opěradlu.
"Doufám, že není moc utažený, slečno," nadhodil.
Harry se k dámám vždycky choval dvorně.
Podívala se přes rameno a poctila ho okouzlejícím úsměvem.
"O mě nemějte strach." Přejela pohledem k Donovi. "Sbohem. Doufám, že se odsud dostanete."
Don zaváhal. Hlavou mu proběhla myšlenka, jestli by ji neměl odvést s sebou, ale potom si připomněl, jak ho téměř obalamutila, aby opustil Benátky. Moc by riskoval. Nemůže jí důvěřovat.
"Sbohem, a hodně štěstí," rozloučil se.
"Padáme," řekl Harry a oba vyběhli ze světnice.
Sotva naskočili do vrtulníku, viděli, jak se po prašné silnici řítí otevřený vůz s pěti muži.
Don si rychle prověřil ovládací panel, zapjal zapalování a vrtule nad strojem se roztočila.
Harry zůstal klečet u otevřených dvířek kabiny. Jakmile auto zahnulo do vrat, zvedl pistoli a vypálil. Přední sklo se rozprsklo a vůz se zastavil.
Vyskákala pětice mužů.
Harry cítil, jak se vrtulník zvedá.
Skrčený za autem začal po zlehka stoupajícím stroji pálit Busso. Jedna střela téměř olízla Harrymu tvář, druhá se zakousla do hodin na ovládacím panelu.
Harry namířil tak přesně, že odvetná kulka donutila Bussa znovu se schovat.
Všichni muži teď začali střílet, kulky bzučely vzduchem, avšak helikoptéra stoupala a vzdalovala se.
"Vypálili jsme jim rybník," prohlásil potěšeně Don, když přidal plyn, vrtulník nabral rychlost a vzlétl nad hory, z dosahu veškeré palby.
Kapitola třináctá
ŠACH
Harry se uvelebil na sedadle vedle Dona, přitáhl si batoh a otevřel jej.
"Páni! To je úleva!" radoval se. Rozbalil šišku salámu. Otevřel kapesní nůž a uřízl si pořádný kus. "Můžete taky něco zakousnout, když máte na starosti všechny ty knipty, šéfe?"
"Jíst můžu vždycky," souhlasil Don a vzal si salám. "Všechno ale nespořádejte, Harry, možná ještě budeme kousek potřebovat."
"Copak touhle popelnicí nedoletíme až do Londýna?"
"Ani omylem. Zbývá nám palivo tak na dvacet minut."
"Těbůh! Neříkejte mi, že zas budeme muset šlapat po svých," vyhrkl Harry zděšeně.
Don přikývl.
"Počítám, že ano. Budeme mít kliku, když se dostaneme přes hranici."
"Ale co, aspoň jsme mu trochu srazili hřebínek," utěšoval se Harry. Chvilí jen mlčky ukusoval a sledoval pohoří, které jim přicházelo vstříc. "Kam míříte, šéfe?"
"Musíme se dostat za hranice, Harry. Víme, že nás všude hledají. Jakmile se dostaneme do Švýcarska, chytíme si vlak do Curychu a odtamtud poletíme do Londýna. Právě teď míříme do Tirana, města přímo na hranicích. Jakmile se k němu dostaneme, poletíme dál k severu a budeme-li mít štěstí, dostaneme se do Sv. Mořice. Palivo nám vydrží jen taktak."
"Nepokoušejte osud moc dlouho," varoval Harry. "Nerad bych se s tímhle drakem zřítíl k zemi. Nevypadá moc bytelně."
Don se uchechtl.
"Taky že moc nevydrží. Dosedneme hezky natvrdo."
Ještě jednou si prověřil měřič paliva. Ručička už se třepotala nad nulou. Letěli málem na páru - ještě tři čtyři minuty a nádrž bude nadobro prázdná.
"Nenašel by se tu někde padák, Harry?"
"To už tolik teče do bot?" vytřeštil oči Harry. Rychle se rozhlédl. "Nikde žádný nevidím."
"Koukněte! Tamhle už je Tirano," ukázal Don.
Harry sátral pod sedadly. Mrkl na městečko, které se pod nimi prostíralo, a pokračoval v hledání.
"Mám je, šéfe, zdá se ale, že je léta nikdo nepoužíval."
"Jsem já ale hlava dřává!" vyhrkl dopáleně Don. "Toseví! Na palubě musí být i pojistná nádrž. Pokud je plná, dostaneme se hladce přes hranice." Přehodil několik páček a kontrolka paliva už vypadala líp. Helikoptéra začala stoupat. "Na dvacet minut jsme za vodou. Vytáhněte mapu, Harry."
Harry si vydechl a vytáhl mapu.
"Musíme si najít místo na přistání. Prohlídněte si tyhle hory!"
"Už se na ně dívám," prohlásil Harry trochu s obavami. "Dávejte bacha, abyste o ně neškrtně, šéfe."
Sotva patnáct metrů pod nimi se zvedaly zasněžené vrcholky hor, střežící švýcarskou hranici, a Don nabral výšku.
"Jdeme na to. Čas běží. Jak daleko je nějaká planina?"
"Podle mapy je na pohled dost daleko, ale jistý si nejsem, šéfe."
"Ukažte, já se kouknu." Don si prohlédl mapu, zabručel a vrátil mapu Harrymu. "Při troše štěstí to zvládneme."
"Paráda," prohodil Harry, když se díval na zasněženou horu. "Přistát v těchto závějích bude legrace!"
Asi po deseti minutách, kdy už ručička na měřidle ukazovala nulu, se vyhoupli z černého mraku a spatřili pod sebou

plochou pastvinu potečkovanou kozami a v dálce, přitisknuté k úpatí hor, dřevěné chaloupky vesničanů.

"Podařilo se!" zajásal Don a spustil vrtulník dolů.

Za chvíli dokonalým způsobem dosedli asi půl kilometru od silnice druhé třídy, klikatící se do hor.

"Vypadneme honem, než se nás někdo přijde zeptat, na co si tu hrajeme," popohnal Don Harryho a natahoval si batoh.

"Dál zase pěšky, šéfe?" smutně se loučil Harry s vrtulníkem.

"Pokud nás někdo do Sv. Mořice nesveze."

Vykročili po louce směrem k silnici a za pár minut už pochodovali po ní.

Ohlédl se. Obrys vrtulníku na pozadí hory vypadal příliš podezřele, než aby zůstali v klidu.

Měli za sebou asi kilometr, když v dáli zaslechli motor. "Zkusíme si ho stopnout," navrhl Don, "ale pozor. Mějte pistoli připravenou."

"Dám bacha."

Po silnici kodrcal veliký nákladňák a Don zamával. Nákladňák zpomalil a řidič, bodrý chlapík s jasnými modrými očima, se na ně přátelsky usmál.

"Mohli byste nás hodit do Sv. Mořice?" zeptal se Don dokonalou francouzštinou.

"Naskočte si," vyzval je řidič. "Mám rád společnost." A otevřel dveře kabiny.

Harry s Donem se vyškrábali nahoru, zabouchli dvířka a řidič se opět rozjel.

Celou cestu nemluvil o ničem jiném než o vrtulníku, který viděl kroužit nad horami.

Ve větrovkách a kordových kalhotách mu Don s Harrym připadali jen jako obyčejní stopaři a ani ve snu ho nenapadlo, že by mohli mít s vrtulníkem něco společného. Když se s ním na hlavní silnici do města loučili, ještě stále pokyvoval hlavou a nemohl se vynadivit.

"Půjdeme rovnou na nádraží a chytíme vlak do Curychu," řekl Don. "Z Curychu odletíme do Londýna."

Na nádraží zjistili, že jeden vlak jim právě ujel a další pojede až za hodinu.

"Co takhle zajít do nějaké hospůdky, šéfe, a trochu si nacpat panděro?" zeptal se Harry s nadějí v hlase.

Don zavrtěl hlavou.

"Nemůžeme ztrácet ani vteřinu. Můžete vsadit hlavu, že Natzka už na nás něco šije. Zkusím si najmout nějaké auto. Vy zatím kupte něco k jídlu a za dvacet minut se tu sejdeme."

Harry se zatvářil zklamaně.

"Podle rozkazu, šéfe."

Don naštěstí už ve Sv. Mořici v zimě strávil několik měsíců a ředitel hotelu Palace ho dobře znal. Don se s garážemi domluvil na pronájmu auta a za necelou půlhodinku už se řítí hlavní ulicí k nádraží v silné černé bugatce.

Harry na něho čekal, mlčky ukusoval klobásu, a sotva uviděl vůz, šťastně se rozzářil.

Ještě před válkou pracoval Harry jako první mechanik jednoho předního světového závodníka a velké vozy byly vždycky jeho sen.

"Páni, vy jste ale sehnal kus, šéfe. Musel jste ho šlohnout?"

"Půjčili mi ho v hotelu," vysvětlil Don a přesunul se na sedadlo spolujezdce. Přestože sám řídil výborně, věděl, že ve chvíli, kdy jde o rychlost, ho Harry trumfne. "Sedněte si za volant, Harry, a jedeme."

Harry spolkl poslední sousto, otřel si mastné prsty do kalhot a vklouzl za volant.

"Jestli chcete, máte tam taky klobásku," hlásil, když házel batoh za sebe.

"Až později," řekl Don a pilně studoval mapu. "Do Curychu máme asi dvě stě čtyřicet kilometrů po dobré silnici." Podíval se na hodinky. Bylo za pět minut tři čtvrtě na čtyři. "Když nebude moc hustá doprava a moc těch vlásenkových zatáček, mohli bychom být asi o půl deváté na místě."

"Já to zvládnu dřív," ujistil ho Harry, přidal plyn a pomalu se zařadil. "Tenhle krasavec umí šlapat."

"Nemůžeme nic riskovat, takže pozor na nějakou nehodu," varoval Don.

"A co benzin?"

"Nádrž je plná a do kufru jsem strčil čtyři dvougalonové kanystry. Tolik ani nepotřebujeme."

"Fajn." Provoz před nimi prořídil a Harry přidal.

Teprve za městem a na silnici do Silvaplany mohla velká bugatka ukázat, co má vlastně pod kapotou. V Silvaplani byli sotva za deset minut, potom odbočili doprava a po horské cestě se řítí k Churu.

Silnice vytesaná v úbočí hory se točila sem a tam jako had a navzdory provozu směřujícímu do Silvaplany jel Harry průměrně pořád sedmdesátkou v hodině.

Měl záhadný talent vytušit, co nastane. Jako by měl v hlavě zabudovanou radarovou obrazovku, která mu vždycky ukáže, jestli se ze zatáčky vynoří nějaký auťák či nákladňák.

Don si všiml, že u některých zatáček automaticky zpomaluje, jako by v protisměru nějaký vůz čekal, a ten se také většinou uprostřed silnice zjevil, zatímco jiné zatáčky řízl odvázně a také za nimi bylo volno.

Když se Don ujistil, že Harry se dokáže soustředit na řízení a zároveň vnímat jeho poznámky, pravil: "Na letišti budeme muset všechno dokonale sehrát. Jakmile se usadíme v letadle do Londýna, bude Natzka nahraný, a to mu určitě dojde. O poslední podraz se tedy může pokusit jenom na letišti. Nejlepší bude, když mě před plochou vysadíte a půjdete koupit letenky. Vás neznají tak dobře jako mě. Já vás v letadle na poslední chvíli doženu."

"Nebylo by lepší, kdybyste vyhodil vy mě a sám zůstal ve voze, šéfe? Kdyby se něco popsulo, mohl byste v auťáku vzít roha."

Don přikývl.

"Máte pravdu. Ale snad se nám už nic nepříhoda. Natzka si nejspíš myslí, že se ženeme do Milána. Nezbyvá ovšem, než být ve střehu. Přezíje on, nebo my."

Asi za čtyřicet minut, o deset minut dřív, než Don původně doufal, Harry zpomalil a projížděl Churem. Hned za městem znovu šlápl na plyn a mohutný vůz si razil cestu k Sargansu. Po nějakých patnácti kilometrech Harry zničehonic tiše zaklel a Don si uvědomil, jak auto prudce ztrácí rychlost. "Co se děje?" zeptal se. "Benzin nám ještě nemůže chybět," odpověděl Harry, když auto zastavilo a on si zkontroloval měřič paliva. "Toseví, že ne. V Mořici jsem do něj nalil patnáct galonů." Harry otevřel dvířka a vystoupil. "Možná vlítlo nějaké smetí do karburátoru," odhadoval, když zvedal kapotu. Don se natáhl ke kufru a vylovil brašnu s nářadím. Vylezl za Harrym na silnici. Harry uměl dokonale odhalovat závady. Trvalo mu jen pár minut, než zjistil, v čem je zádrhel. "Někdo nám do benzinu nalil vodu, šéfe." "Takže jsem se jenom cpal těšinskými jablíčky, když jsem prohlašoval, že poslední podraz se nám Natzka pokusí nastrojít na letišti," odfrkl si Don. "Co dělat, zkuste ho vycucnout. Každá minuta zdržení pro ně znamená šanci dohonit nás." "To bude nejrychlejší." Don přešel ke kufru, a zatímco Harry vypouštěl rozředěný benzin na silnici, vytahoval čtyři kanystry. Nádrž byla za chvilinku prázdná a Don odšrouboval čepičky na kanystrech, na zkoušku si k prvnímu přičichl a zaťal zuby. "To není benzin, Harry," vypravil ze sebe. "Je to voda!" "Pěkně nás vyšplouchli, co?" nedal Harry najevo rozhořčení. "Nějak si ale poradit musíme, ne?" Začal profukovat karburátor. "Potřebujeme novou šťávu. Třeba nás někdo do Churu hodí." "Já kretén!" ulevil si Don zuřivě. "Že jsem si benzin nezkontroloval. Tregarth mě před soupeřem varoval. Bez auta se nikam nedostaneme, Harry. Rychlejší bude vrátit se do Churu a sehnat benzin, nežli se zas hrkat nějakým nákladákem." "Hned na kraji Churu jsou garáže," pravil Harry a pečlivě čistil filtr karburátoru kapesníkem. "Všiml jsem si jich, když jsme z města vyjžděli. Hned nalevo u silnice." Don začal vylévat vodu z kanystrů. "Dojdu tam. Vy počkejte u vozu. Když budu mít kliku, někdo mě svezde. Počkejte na mě, Harry." "Já zatím všechno prohlédnu, a jakmile se vrátíte, šéfe, můžeme vyrazit." Don popadl do každé ruky jeden kanystr a svižně vykročil. Urazil necelý kilometr a zaslechl přijíždět auto. Postavil kanystry na zem, pistoli si přendal ze zadní kapsy do postranní u větrovky a držel prst na spoušti. V danou chvíli si mnohem ostřeji uvědomoval, kam až Natzka dosáhne, a nehodlal riskovat. Když se auto objevilo v dohledu, Don si stoupl doprostřed silnice a zamával. Řidič zřejmě neměl moc chuti zastavovat, ale Don mu nedal na vybranou. Kdyby byl jel dál, Dona by přejel. Za volantem seděl postarší pořízek - nejspíš cesták, napadlo Dona a s prstem na spoušti ukryté pistole přistoupil k okénku na straně řidiče. "Hodíte mne do Churu? Došel mi benzin," vysvětlil. Pořízek pokrčil rameny a dosti nezdvořile otevřel Donovi dveře. "Nejsem zvyklý vozit stopaře," zabručel a ještě víc se zamračil, když Don pod zadní sedadla hodil oba kanystry. Celou cestu do Churu neprohodil ani slovo, a když Dona vysadil před garážemi, na něž ho upozornil Harry, odjel ještě dřív, než mu Don stihl poděkovat. Z dřevěné kůlny stojící vedle řady čerpadel se vysoukal hubený chlapík, a když Don stavěl na zem kanystry, ostře si ho měřil. Don okamžitě zavětril. Malá fretčí očka i nepřijemný výraz varovaly. "Natočte mi tu nejlepší značku," ukázal na kanystry. "Přišel jste pozdě. Máme zavřeno," zavrčel chlapík, otočil se a zamířil zpátky do boudy. Do Churu zbýval ještě kilometr a Don nehodlal ztrácet čas. Vykročil za chlapíkem. Vstoupil do místnosti v boudě obezřetně, a dobře udělal. Koutkem oka zachytil, jak se hubený chlapík tiskne ke stěně a ve zvednuté ruce třímá těžkou páku. Rozmáchl se a úder měl vypočítaný tak, aby zasáhl Dona do hlavy, ale Don uskočil a tasil zbraň. "Bacha!" vykřikl ostře. Jakmile uviděl zbraň, vyjely chlapíkovi oči z důlků. Bleskově odhodil páku a zbledl jako stěna. "Dobře," utrousil Don. "Legraci jste si již užil, takže koukněte vypadnout a naplnit mi oba kanystry. Já zůstanu tady, ale nemyslete si, že vám na tu vzdálenost nedokážu prostřelit nohu. Dokážu." S rozklepanými koleny se huběňour vypotácel ven a pustil se do čerpání benzinu. Když měl oba kanystry plné, zastrčil Don pistoli opět do větrovky a s rukou připravenou na spoušti vyšel z boudy. "Uložte kanystry tamhle do toho autáku," ukázal na otřískanou dodávku, která stála na rampě vedle čerpadla. "No tak, rychle!" Hubený chlapík splnil rozkaz. "Nastupte si," nařídil Don. "Kapánek se projedete." Chlapík zdráhavě nastoupil do dodávky a Don se posadil vedle něho. "Na silnici do Sargansu," zavelel Don, "a šlápněte jí na krk." Když měli garáže daleko za sebou, zeptal se Don: "Někdo vám nařídil, že mi nesmíte prodat benzin?" Chlapík mlčel jak zařezaný. Don ho šťouchl pistolí do boku.

"Pokud chcete vyváznout se zdravou kůží, měl byste raději rozvázat," vybafl.

"Volali mi," zavrčel chlapík. "Jenom poslouchám rozkazy."

"Jste břídič, ale tohle je váš pohřeb. Kdy vám telefonovali?"

"Asi před hodinou."

Tato informace Dona vylekala. Znamenala, že právě teď už na ně na curyšském letišti čeká nastražená past. Natzka jim očividně zazdívá jakoukoli cestu k úniku. Určitě to rovněž znamená, že na francouzsko-švýcarské a německo-švýcarské hranici je také čekají deputace.

Ještě stále si v hlavě probíral, jak nejlépe Natzku obelstít, když před sebou spatřil u bugatky čekajícího Harryho.

"U toho autáku zastavte," poručil Don hubeňouroví.

Jakmile dodávka zastavila, Harry se rozběhl a vyložil kanystry. Nechal Dona, aby pumpaři zaplatil, co benzin stál, a doplňoval nádrž v bugatce.

"Teď se vraťte a koukejte držet jazyk za zuby," varoval Don pumpaře.

Ten se zamračil, otočil dodávku a byl v prachu.

V okamžiku, kdy Don přešel k bugatce, Harry už zašroubovával uzávěr nádrže.

"Hotovo, šéfe."

"Ztratili jsme hodinu, ale co naplat," vzdychl si Don a posadil se vedle Harryho. "Dejte jí za uši."

Harry teď řídil o něco rychleji, víc riskoval, a když projeli Sargansem a mířili k Walenstadtu, ujížděl jako dráha.

Don se mu svěřil s pumpařovým přiznáním, jak mu někdo telefonicky dával rozkazy.

"Natzka musí vědět, že jsme zvolili tuhle trasu, a vsadím poslední brdol, že udělá všechno, aby nás nenechal nastoupit do letadla."

"Nepojedeme tedy raději vozem, šéfe?" Don zavrtěl hlavou.

"Pohraniční hlídka by nás nepustila. Čím dřív se auta zbavíme, tím lépe. Ten chlap z garáží určitě vyslepičí celý popis a možná se nás budou snažit odchytit už na silnici. Jeďte, já se pokusím něco vymyslet."

Harry přikývl a opřel se do klaksonu, aby donutil vůz, který měl před sebou, uhnout a sám myškou projet.

Projížděli teď kolem Curyšského jezera. Harry měl příliš mnoho práce za volantem, než aby obdivoval krásy krajiny. Stále jel velmi rychle a měl co dělat, aby velký vůz na hrbolaté silnici udržel.

Don ho zničehonic vytrhl: "Máme před sebou jedinou možnost, Harry. Musíme se až do tmy někde zašít, potom nepozorovaně proklouznout na letiště a buďto nějaké letadlo ukrást, nebo se na některou palubu načerno protáhnout."

"Páni!" vyjevil se Harry. "To nebude dvakrát přča!"

"Ať visím, jestli najdu jiný způsob. Na letišti nás určitě čekají, a chceme-li se vyhnout hraničním přechodům, nezbyvá nám než letět."

Harry chvíli zamračeně uvažoval, potom se uchechtl.

"A co kdybychom se oba převlékli za stevardy, šéfe?"

Don se rozzářil.

"To je nápad! Jakmile budeme mít letiště na dosah, vyskočíme z auta, převlékneme se a vyrazíme na letiště."

Využijeme příležitosti, která se nám naskytne, ale unést dva stevardy a nastoupit na jejich místo je nápad za všechny peníze."

Když bugatka zmírnila rychlost a vjela do Curychu, zbývalo něco přes deset minut do deváté, a když Don vzal v potaz, že hodinu promarnili na silnici, usoudil, že Harry řídil opravdu skvěle.

Zamířili přímo do hotelu Evropa, kde měl na žádost ředitele hotelu Palace ve Sv. Mořici Don vrátit auto.

Don vzal Harryho s sebou a oslovil ředitele, postaršího přeuctivého chlapíka, který mohl být francouzským diplomatem.

Když je spatřil v zaprášeném a rozedraném oblečení, tvářil se zprvu poněkud upjatě. Avšak jakmile se Don představil, ředitel obratem roztál.

"Ale jistě, pane Mickleme. Už vás poznávám. Račte za mnou do kanceláře. Bude mi potěšením být vám k službám. Chcete si objednat pokoje?"

Vykročili s ředitelem do jeho soukromé kanceláře a sotva Harry zavřel dveře, Don řekl: "Rádi bychom si vzali na několik hodin pokoj s koupelnou. Chceme také, aby nám až na pokoj přinesli něco teplého k jídlu. Můžete nám to přání splnit?"

"Zajisté, pane Mickleme, bude mi potěšením."

"Potřebujeme také dva stejnokroje vašeho personálu. Obyčejné uniformy, bílé košile, kravaty a klobouky na hlavu. Je mi líto, že vám nemohu vysvětlit, proč toto vybavení potřebujeme, avšak potřebujeme je naléhavě a samozřejmě vám za ně zaplatíme. Můžete i toto zařídít?"

Ředitel se sice musel velice přemáhat, ale nadále se tvářil nevzrušeně. I když tato žádost byla nejnesmyslnější, byl zvyklý, že na něm zákazníci žádají leccos.

"Není problém, pane Mickleme," prohlásil statečně.

"Kdyby se po mně někdo ptal anebo se mnou chtěl mluvit telefonicky, buďte tak laskav a zapřete mě," pokračoval Don.

Ředitel zoufale pokrčil rameny.

"Ano, zajisté."

"Mohli bychom už zajít k sobě do pokoje? Když budete tak hodný, zaveďte nás tam sám, pro jistotu, že by mne někdo z vašich zaměstnanců poznal."

Ředitel vstal.

"Jistě, pane Mickleme."

Za půl hodiny vykoupání, oholení a osvěžení, oblečení do fešáckých černých šatů, které jim dobře padly, a bílých košilí s černými kravatami, Don s Harrym zasedli k večeři s kuřátkem vol au vent, splachovaným lahví nejlepšího vína, které v hotelu měli.

Ještě si nestačili utřít ústa, když zazvonil telefon. Don zvedl sluchátko.

"U telefonu ředitel." Don poznal ředitelův hlas. "Právě se tu po vás někdo ptal. Recepční poslechl váš příkaz, sdělil mi, že zde nebydlíte."

"Výborně. Může toho chlapíka popsat?"

"Sdělil mi, že to byl menší ramenatý pořízek, očividně Ital."

"Díky. Rád bych hned vyřídil účet, co nevidět chceme odejít."

"Zajisté. Dostavím se osobně."

Don položil sluchátko a mrkl na Harryho.

"Máme je v patách. Busso už se po nás shání."

Harry se vesele zašklebil.

"Ještě nás nechtyli, šéfe."

"Ne, jenomže Natzku nesmíme podceňovat," odpověděl vážně Don. "Určitě má jistotu, že jsme někde v Curychu. Všechno záleží na tom, jestli mu proklouzneme mezi prsty nebo ne. Nebude to hračka, nepleťte se." Zapálil si cigaretu a začal rázovat po pokoji.

"Co podnikneme?" zeptal se Harry.

"V jedenáct letí spoj do Londýna. Nezbyvá nám už moc času. Pokusím se odhadnout, jak bych si na Natzkově místě počínal já. Určitě bych dal hlídat letiště. Třeba zjistíme, Harry, že se k letišti vůbec nedostaneme. Když budeme mít štěstí a dostaneme se k letišti, možná se nám nepodaří nastoupit do letadla." Zastavil se u krbové římsy posázené různými ozdobičkami. Zvedl malou čtverhrannou krabičku a otáčel si ji v prstech. Pak se usmál. "Předhodím mu falešnou stopu, Harry."

Harry byl zvědavý.

"Jakou?"

Don si svlékl sako, rozepjal košili a sundal si opasek, který měl na těle. Vytáhl z opasku v kůži vázanou knížku, kterou mu svěřil Tregarth. Krabičku, kterou našel na krbové římse, si odnesl i s knížkou zabalenou ve voskovaném plátně a sedl si.

"Hlídejte dveře, Harry."

Harry poslechl. Sledoval, jak Don rozbaluje knížku a zastrkává si ji do kapsy. Potom Don zabalil do voskovaného plátna krabičku a pečlivě ji zalepil, přesně tak, jak byla zalepená předtím.

"Výborně," pochláchlil si. "Dalším krokem bude navštívit zdejšího amerického konzula, což taky nebude hračka."

"Konzula?" vyhrkl překvapeně Harry. "Pročpak?"

Ozvalo se zaklepání na dveře. Don rychle odklidil balíček ve voskovaném plátně z dohledu, přešel pokoj a s pistolí v ruce se napolo schoval v koupelně.

"Ověřte, kdo to je," vyzval Harryho tiše.

Harry opatrně pootevřel, zjistil, že za dveřmi stojí ředitel hotelu, a pustil ho dál.

Don schoval pistolí a vrátil se do pokoje.

"Tady je váš účet, pane Mickleme," pravil ředitel. "Mám pro vás udělat ještě něco dalšího?"

"Můžete mi sdělit, kde najdu americký konzulát?" zeptal se Don a vzal si účet.

"Zajisté - stojí jenom několik domů od nás. Vyjdete z hotelu, zabočíte doleva a už uvidíte třepotat se nad budovou vlajku."

"Děkuji." Don vyrovnal účet. "Moc děkuju, že jste nám na chvíli poskytl tak pohodlné útočiště. Máte tu nějaký zadní východ?"

Ředitel měl opět co činit, aby utajil údiv. Bohatý mladý Američan, táhlo mu hlavou, a chová se víc než prapodivně - pomalu jako zločinec.

"Na konci chodby najdete služební výtah. Tím se svezete až k zadnímu východu."

"Výborně. Ještě jednou díky. Hned odcházíme."

Když se ředitel odpoklonkoval, Don si sedl k psacímu stolu, naškrábl krátké sdělení, zasunul je do obálky a pečetním voskem obálku zalepil.

"Myslím, že můžeme padat," sdělil Harrymu. "Ruksaky tu necháme. Při trošce štěstí už je nebudeme potřebovat."

"Pořád nic nechápu," hudoval Harry. "Proč musíme chodit za konzulem?"

"Vysvětlím vám všechno cestou," řekl Don, otevřel dveře, číhl do chodby, a když viděl, že je liduprázdná, kývl. "Čistý vzduch, jdeme."

Nežli je služební výtah svezl do přízemí, Don stručně vysvětlil Harrymu, co má v plánu.

"Ať se stane cokoli, knížku musím siru Robertovi Grahamovi předat do rukou jen já. Tregarth mě varoval, že nesmím nikomu důvěřovat, a já to mám taky v úmyslu. Jenomže to Natzka neví. Požádám konzula, aby londýnskému velvyslanci předal místo knížečky prázdnou krabičku zabalenou ve voskovaném plátně. Krabička poputuje v diplomatickém zavazadle a já doufám, že Natzka bude přesvědčen, že právě tak jsem to zařídil. Pokud má nějakého sprežence na konzulátě, a vsadím se, že má, prosákne zpráva, že jsem konzulovi předal balíček. Doufám, že jakmile mu dojde, že já knížku nemám, nechá nás na pokoji. Nejde mu přece o nás. Jde mu o balíček. Jestli ho takhle převezu, dostaneme se na palubu letadla bez problémů."

Harry přikývl.

"Máte pravdu, šéfe."

"Jenomže napřed se ještě musíme dostat ke konzulovi."

Výtah zastavil. Vystoupili a matně osvětlenou chodbou vycházeli k dvoukřídlovým dveřím vedoucím na ulici.

"Žádné hokusy pokusy, Harry," varoval Don ještě před zavřenými dveřmi. "Já vyjdu první. Mějte pistoli připravenou. Dejte mi pár metrů náskok a potom se vydejte za mnou."

Harry přikývl.

"Jasně, šéfe."

Don otevřel polovinu dveří a ostražitě nahlédl do tmavé ulice.

Několik pouličních svítlen rozlévalo na chodníku kaluže světla, jinak byla ulice šerá a tmavá. V portálech by se klidně mohla schovávat kupa lidí, napadlo Dona.

Vytáhl z kapsy pistoli a tiše vykročil ze stínu stříšky. Těsně kolem zdi se pustil ulicí dál.

Za třetí budovou se proti obloze rýsoval stožár s vlajkou a Don si spočítal, že právě zde bude americký konzulát.

Ohlédl se. Harryho za sebou neviděl ani neslyšel, ale tušil, že jde za ním. Vyrázil dál. Zničehonic na druhé straně ulice zajiskřil plamínek zápalky, jako by si někdo zapaloval cigaretu, avšak ten, kdo si schovaný ve tmě měl zapalovat, odhodil sirku doprostřed ulice.

Don pochopil, že musí jít o nějaký signál. Nezaváhal. Vyrázil a jako o závod utíkal ke konzulátu. Slyšel, jak za ním nastartovalo auto a po silnici se žene za ním.

Harry za ním dupal v závěsu. Auto se přibližovalo, Don je měl už vlastně v patách a uvědomil si, že ho předjede dřív, než se stihne skrýt na konzulátu.

Ohlédl se.

Řítíl se k němu obrovský neosvětlený černý bourák. Zničehonic se reflektory rozsvítily, paprsky Dona oslepily a donutily ho přimáčkout se ke zdi.

Vzápětí zaslechl, jak ostře štěkla Harryho pistole a rozsypalo se sklo. Auto dostalo smyk a ztratilo rychlost. Když z vozu začal pálit samopal, padl Don na zem.

Temná ulice se rozzářila žlutými zášlehy plamene. Střely ze samopalu se zakusovaly do zdi domu, před nímž Don ležel.

Znovu štěkla Harryho pistole. Někdy člověk zařval bolestí, auto zničehonic přidalo, vyrazilo plnou rychlostí dál po ulici a zmizelo za rohem.

Don se napůl zvedl, avšak výstřel z pětačtyřicítky, který vyšel z druhé strany ulice, odkud dával předtím sirkou znamení signalista, ho přinutil znovu se skrčit.

Střela mu zasvítila těsně kolem obličeje a Don do temného portálu na druhé straně ulice rovněž vypálil.

Až do okruhu světla pouliční lampy se vypotácel nějaký muž, schoulil se, upadl ještě tři kroky a skácel se obličejem k zemi.

Jakmile ho Harry dohonil, Don vyskočil a oba pádili jako o život pod ochranný štít konzulátu.

V okamžiku, kdy se přiřítili až na schodiště vedoucí do budovy, dvojité dveře se otevřely a s puškami v ruce se vyhnuli ven dva američtí policisté.

Don zůstal na místě stát a zvedl ruce. Harry jakbysmet. Don neriskoval, že ho zastřelí nějaký přehorlivý polda.

Oba policisté se k nim ostražitě blížili.

"Copak se tu děje?" zeptal se jeden z nich.

Don se zasmál. Jednoduchá otázka pronesená se silným americkým přízvukem mu zněla v uších jako rajská hudba.

"Potřebuju naléhavě mluvit s konzulem," odpověděl a snažil se potlačit lehkost vlastní mluvy. "Jak jste slyšel, právě se mne tu pokoušeli zabít, a jestli nám hezky rychle neposkytnete ochranu, zkusí to znovu."

"Vy jste Američan?" zeptal se policista a měřil si ho od hlavy k patě.

"Jmenuju se Micklem. Don Micklem."

"V pořádku. Já ho znám," potvrdil druhý policista. "Viděl jsem jeho fotky v novinách."

Oba policisté si ještě nechali Dona i Harryho na mušce a jako ovečky k salaši je hnali do bezpečí konzulátu.

Kapitola čtrnáctá

ŠACH MAT

S ozbrojeným policistou, který seděl vedle řidiče, a v doprovodu dvou policistů na motorkách odvážel Dona a Harryho jeden z konzulárních automobilů plnou rychlostí na curyšské letiště.

Konzul Edward Jepson jednal neprodleně. Střelba ze samopalu, která se odehrála před konzulátem, ho velice rozezllila a vlastní napadení pomohlo Donovi objasnit případ mnohem lépe než jakékoli opatrné vysvětlení, kterým by se snažil situaci vyložit.

Stručně vysvětlil, že se pokouší splnit poslání životně důležité pro britskou vládu a že je nezbytné bezpečně a bez průtahů doručit balíček ve voskovaném plátně do Londýna.

Jepson souhlasil, že balíček odešle diplomatickou poštou. Souhlasil rovněž, že balíček předá osobně a nesvěří úkol nikomu ze svých tajemníků.

Don mu vysvětlil, že s největší pravděpodobností může na letišti dojít ještě k jednomu napadení, a Jepson okamžitě povolal jak vozidlo, tak doprovod.

"Myslím, že takhle to zvládneme," usoudil Don, když před sebou uviděl v dáli světla letiště. "Teď už musíme jenom doufat, že nám na letadlo nehodí Natzka bombu."

"Nemalujte čerta na zeď, šéfe," uklidňoval ho Harry. "Zrovna mi táhlo hlavou, jaká paráda bude ocitnout se opět doma."

"Já si neoddychnu, dokud se té knížky nezbavím," opáčil Don. "A jsme tady. Všechno je zařízeno. Jepson volal na letiště a zajistil letenky. Zbývá jenom dostat se na palubu."

"A počkat, až vyletíme do povětří," dodal Harry poťouchle.

Sotva auto zastavilo před letištní halou, člen hlídky vystoupil z vozu.
"Počkejte moment, pane. Zjistím, kde váš letoun stojí."
Další členové hlídky sestoupili z motocyklů a stáli teď u dveří na obou stranách vozu.
"Člověk si připadá hezky důležité, co?" šeptl Harry. "Stejně se víc těším, až se o sebe budu starat sám."
"Nikdo vám bránit nebude. Teď mějte ale oči na stopkách."
Chvilíček, ale pak se policista z haly vynořil.
"Tady máte letenky, pane," podával Donovi dva složené lístky. "Máte ještě deset minut. Letadlo odlétá z páté dráhy. Odvezeme vás až tam. Mám rozkazy prohledat letadlo, ale to nepotrvá dlouho."
"Dejte si záležet," poznamenal Harry. "Tolik zase nespěcháme."
Policista znovu nasedl a svižně ujížděl po šterkové dráze osvětlené ostrými obloukovými lampami až k odbavovacímu stanovišti, kde čekalo pět dalších cestujících. Vůz objel chatku a zastavil u zadních dveří.
"Pokud zůstanete v úkrytu, pane, zavolám vás, až budeme hotovi," prohlásil policista, když vystupoval. "Bude to za chvíli."
Don s Harrym také vystoupili z vozu, přešli betonovou cestičku a policista jim otevřel dveře. Vstoupili do malé čekárny a policista za nimi zavřel.
"Jako bychom byli králové, vidíte?" prohodil Harry, přepochodoval k lenošce a s úlevou se do ní zavrtal. "Měli jsme se na některého vašeho konzula obrátit už dřív, šéfe."
Don přešel k oknu a díval se do noční tmy.
"Raději se držte kousek od okna," varoval ho Harry, avšak když se zničehonic otevřely protější dveře, doslova ztuhl. S pětáctýřičítkou v ruce stál v mezidveří Carl Natzka. "To mě podržte! Odkud vy jste spadl?"
"Jakmile se některý z vás pohne, střelím!" štěkl Natzka.
Don se otočil jak na obrtlíku a srdce se mu zastavilo.
Natzka postoupil dál a za ním vešla do čekárny Maria.
"Setkáváme se tedy znovu, Done," zašvitořila. "Nádhera!"
Měla na sobě třičtvrtěční norkové palety, žlutou hedvábnou blůzu a černou sukni. Přešla blíž, sedla si na lenošku a usmála se na Dona.
"Zdravím vás," pravil Don a snažil se potlačit všechny pocity. V kůži vázaná knížka ho v kapse doslova pálila. "Přišli jste trochu pozdě. Venku stojí stráž a na další dva stačí zavolat."
"Ten strážný venku je náš člověk," řekl Natzka. "Dejte mi tu knížku a můžete si klidně nastoupit. Když odmítnete, zabiju vás!"
"Nedělejte si iluze, že se vám odtud podaří vyvázat," varoval ho Don. "Nesnažte se mi nakukat, že máte na výplatní listině celé letiště."
Natzkovi zajiskřily oči.
"Alespoň stihnu knížku zničit. O nic jiného mi nejde. Okamžitě mi ji dejte!"
"Prosim, dejte mu ji, Done," požádala Maria upřímně. "Co říká, myslí vážně. Nedělejte ze sebe hrdinu. Dejte mu ten krám a budete volný."
Don se na ni usmál.
"Možná by mne vaše rada svedla, jenomže já tu knížku nemám."
"Mě nepřivezete!" vyštěkl Natzka. "Dávám vám deset vteřin, pak vás zastřelím."
Když se na něj Don podíval, pochopil, že Natzka střílet bude. "Pojistil jsem se a předal jsem knížečku konzulovi," zalhal. "Poslal ji do Londýna diplomatickou poštou."
"Lžete."
Don klidně přešel od okna a posadil se na lenošku vedle Marii.
"Říkám vám, že ji nemám. Je už v diplomatickém zavazadle. Jestli mi nevěříte, můžete si mě prohledat."
"Taky že prohledám," zavrčel sinalý Natzka. Aniž z nich spustil oči, otevřel dveře a zařval: "Busso, ke mně!"
Don pohladil rukáv Mariina kožíšku.
"Krásný kabátek." Vzal Mariu za zápěstí a přejel po kožesině. "S norkem na sobě vypadají ošklivé ženy přitažlivě a ty líbezně člověka doslova okouzli. Jsem okouzlen."
Maria na něj upřela pohled.
"Takže vy ji vážně nemáte? Myslela jsem si, že jste moc chytrý, než aby vás někdo tak snadno nachytil."
"Víceméně jsem potíže na letišti čekal," odpověděl Don. "A diplomatické zavazadlo mi připadlo jako nejbezpečnější sázka."
Přihnul se Busso a zakoulel očima.
"Prohledej tyhle dva," nařídil mu Natzka. "Viš, co hledáme. Hoď sebou!"
"Hezky v klidu, Harry," prohodil Don nevzrušeně a se zvednutýma rukama vstal.
Harry měl oči navrch hlavy.
Busso přejel Donovi po celém těle, pak ustoupil. Otočil se k Natzkovi.
"Nic, ignore."
"Vezmi toho druhého!"
"Ať si poslouží," poradil Don Harrymu, když se Harry zvedal.
"Podle rozkazu, šéfe," procedil Harry nevázně.
I Harryho mistrně prohmataly Bussovy pracky a Busso opět jen zavrtěl hlavou.
"Spokojen?" zeptal se Don a znovu si sedl k Marie. "Prohrál jste. K zavazadlu už se nikdo nedostane. Dnes v noci pod ozbrojeným doprovodem odcestuje."

"Jste pěkně padlý na hlavu, když mi tu vykládáte o diplomatickém zavazadle," zablýskly Natzkovi horečnatě oči. Dal znamení Bussovi a ten si vzal Dona a Harryho na mušku. Natzka zvedl telefon, který stál na stole.

"Spojte mne s americkým konzulátem," požádal. Po chvíli ticha se ozval znovu: "Dejte mi pana Channinga." Další přestávka. "Channing? Asi před půlhodinou předal někdo konzulovi balíček zabalený v zeleném voskovaném plátně. Údajně je uložen do diplomatického zavazadla a má být ještě v noci odeslán do Londýna. Já ten balíček chci. Rozumíte? Vyškrábněte ho a přineste mi ho na obvyklé místo. Na konzulát se nebudete vracet. Vaše práce tady skončila." Chvilí poslouchal, potom prohlásil: "Dobře. Čekám vás za půl hodiny." A Natzka zavěsil. Otočil se a zabodl do Dona vítězoslavný pohled. "Jak se zdá, nakonec přece jenom vyhrávám já, pane Mickleme. Můj člověk tvrdí, že se k diplomatickému zavazadlu dostane úplně snadno."

Don věděl, že musí frašku dohrát až do konce. Natzka nesmí ani na vteřinu vytušit, že ho napálil.

"Ty zrádná kryso!" vybuchl. "Nemysli si, že ti tohle projde!"

Natzka se rozesmál.

"Ale, ale, pane Mickleme, není třeba se rozčilovat. Jednotlivec nikdy nemůže porazit celou organizaci. Snažil jste se skvěle a několikrát jste mi pěkně zavařil. Jenomže vaši vlasti se tato záležitost vůbec netýká."

Don předstíral, že potlačil vztek. Nadhodil ramena.

"Co dělat, dobrá, vyhrál jste."

"To bych řekl," lebedil si Natzka. "Přesto musím připustit, že mi bude jen potěšením, když už vás nikdy nepotkám. Byl jste jako veš v kožiše. Busso vás doprovodí k letadlu. Ve chvíli, kdy doletíte do Paříže, já už budu za horami. Kdybyste se pokusil Bussa vyšachovat, zastřelí vás. Nemám rozhodně v úmyslu dát vám příležitost, abyste mi někde znovu zavařil." Otočil se k Bussovi. "Odved' je k letadlu. Jeden špatný krok a střilej!"

"Padáme," zavelel Busso a vykročil ke dveřím.

Don se otočil k Marii.

"Znamená to tedy sbohem. Doufal jsem, že vás třeba okolnosti donutí vyhledat útočiště v Anglii. Moc rád bych vám byl ukázal zajímavé historické památky. Znáám Londýn stejně dobře jako Benátky,"

Koutkem oka si všiml, že Natzka odchází. Maria vstala. Usmívala se.

"Jednoho dne se v Anglii objevím. Na vaše pozvání nezapomenu."

"Hněte sebou!" houkl Busso.

Don si ho nevšímal.

"Musíte se neustále držet za šos vašeho bratra?" nadhodil. "Nebo se se mnou rozloučíte u letadla?"

"Chcete, abych vás doprovodila?"

"Ano. Klidně si o mně říkejte, že jsem sentimentální, ale když mi na rozloučenou zamává krásná žena, zůstane mi hezká vzpomínka."

Oči jí zajiskřily.

"Máte tu vzpomínku mít."

Don jí nabídl rámě.

"Pak můžeme vykročit."

V závěsu s Harrym, který Dona zmatený, že u něho knížku nenašli, stísněně sledoval a příliš přátelské chování k Marie vůbec neschvaloval, vykročili ke dveřím.

Busso průvod uzavíral.

Když přešli po ploše až k místu, kde letadlo zahřívalo motory, navrhl Don ještě jednou: "Proč neodletíte se mnou, Mario? Proč se neusadíte v Londýně?"

"Co bych tam dělala? Co mi Londýn může nabídnout? Navíc, já nemohu Carla opustit - beze mne by se ztratil."

"Myslím na vaši bezpečnost. Dřív nebo později budete litovat, že s ním spolupracujete."

"Nikdy ničeho nelituju."

Přiběhla ustaraná roztomilá hosteska.

"Pan Mickleme?"

"Ano."

"Už na vás čekáme. Mohl byste laskavě okamžitě nastoupit?"

"Odpusťte. Hned jdu s vámi. Nastupte si, Harry," vyzval Don Harryho a ten se na něj úzkostlivě zadíval a vyběhl po schůdcích do letadla.

Don se obrátil, aby viděl Marie do očí.

"Sbohem a hodně štěstí."

"Opakujete se."

"Řeknu tu větu znova." Objal ji. Druhou rukou přejel po rukávu kožišku. "Vy v norkovém kabátku - nádherné spojení." Zlehka ji políbil. "Opravdu nechcete letět se mnou?"

Zavrtěla hlavou.

"Sbohem, Done."

Otočil se, vyběhl po schůdcích, nahoře se zastavil, jen aby jí zamával, a potom se skloněnou hlavou vstoupil do letadla.

Dveře se zavřely a zřízenci odtáhli schůdky. Don padl na sedadlo vedle Harryho.

Motory zařvaly a letoun se rozjel po rozjezdové dráze.

Don se podíval z okna a ještě jednou zamával Marie, která mu pod obloukovou lampou také mávala.

Když se letadlo odlepilo od země, Don se zpřímá podíval na Harryho.

"Páni!" vzdychl si. "Posledních pár minut mě stálo několik let života."

"Všiml jsem si, šéfe," prohodil Harry upjatě.

Don se usmál, a když se pootočil, tak aby na něj ostatní cestující neviděli, ukázal Harrymu v dlani v kůži vázanou knížku.

"Než mě začal Busso prohledávat, stačil jsem ji šoupnout Marie za manžetu u kožíšku," vysvětloval tlumeně. "K letadlu nám ji donesla hezky sama."

"To mě podržte!" oddechl si Harry a odmítavý výraz okamžitě nahradil úsměv od ucha k uchu.

Za dvě a půl hodiny letadlo dosedlo na přistávací dráhu v Northoltu a cesta skončila.

Don si uvědomil, že nepotrvá nijak dlouho, než Natzka zjistí, jak ho podrazili. Může se stát, že se stihne spojit se svými agenty v Londýně a ti by se mohli pokusit sebrat mu knížku dřív, než ji předá siru Robertu Grahamovi.

Nenechal nic náhodě a přemluvil kapitána, aby se spojil se sirem Robertem, a trval na tom, že sir Robert bude na letadlo čekat s policejním doprovodem.

Jakmile letadlo nadobro zastavilo, nařídil Don: "Nechte vystoupit napřed ostatní cestující. Vy si připravte pistoli, Harry."

Don už upozornil stevardku, že při přistání mohou nastat potíže, a dívka stála u dveří, dokud nevystoupil poslední pasažér.

"Běžte k ní, Harry," řekl Don. "Mrkněte se, co se děje venku."

Harry přešel ke dveřím.

"Díky, slečno, můžete vypadnout," pravil vesele. "Já už se o další postarám."

Dívčina poněkud zmateně seběhla po schůdcích na plochu.

Harry viděl, jak se po betonu blíží skupinka mužů vedená vysokým, důstojným pánem s bílým hustým knírem.

"V pohodě, šéfe," oznámil Harry. "Máme tu přímo náčelníka. Přichází Tom Dicks a starý zbrojnoš, který vypadá jako sir Robert."

Don se také podíval ven.

Vrchní superintendent Tom Dicks, s nezbytnou dýmku v ústech, mu zamával. Sir Robert ho pozdravil zvednutou hůlkou.

Don seběhl po schůdcích a podal ruku napřed siru Robertovi, hned potom Dicksovi.

"Copak se dělo, chlapče?" prohlížel si ho sir Robert zpytavě.

"Hledal jsem Tregartha," řekl Don tiše. "Něco mi pro vás dal a já už se třesu, kdy nebudu muset za tu věc zodpovídat." Vytáhl z kapsy knížku a podal ji siru Robertovi.

"Co je to?" vystřelil sir Robert ostře.

"Něco, co vám podle Tregartha musím předat za jakoukoli cenu," odpověděl Don. "Nevím, co to je, avšak za to, že se vám pokoušel tuhle knížku předat, zaplatil životem."

"Zaplatil životem?" Siru Robertovi zpřísněly oči. "Takže ho zabili?"

"Ano, zabili ho."

"Vůz čeká, sire Roberte," ohlásil Dicks. "Nemá smysl se zrovna tady zdržovat. Na můj vkus se moc vystavujeme."

"Ano, máte úplnou pravdu," přitakal sir Robert a předal knížku Dicksovi. "Postarejte se o ni."

"Hlídejte ji dobře, superintendente," zdůraznil Don. "Možná po ní ještě pořád pasou."

Dicks se chmurně usmál.

"Jen ať si něco zkusí," prohlásil a vsunul knížku do kapsy. "Předám ji plukovníku Hendersonovi, sire Roberte. Jakmile budeme vědět víc, zavoláme vám." Přejel pohledem k Donovi a široce, bezelstně se na něj usmál. "Skoro by se zdálo, že je hrozně užitečné, když se někteří lidé pletou jiným do řemesla, pane Mickleme. Dobrou noc." A v doprovodu dvou hřmotných civilistů odkráčel.

"Mám tady svůj vůz, Done, pojedte ke mně. Chci si s vámi popovídat," navrhl sir Robert.

Do daimleru, který čekal u recepcy, se usadil Harry vedle řidiče a sir Robert s Donem za nimi.

Auto vyrazilo po Western Avenue a zamířilo k Londýnu.

"Takže vy jste Tregartha našel," řekl sir Robert a nabídl Donovi doutník. "Nejsou tak skvělé, jako ty vaše, chlapče, ale ujdou."

"Ano, našel jsem ho," potvrdil Don, škrtl sirkou a zapálil si. "Vy jste ale bláznivý paličák," potrásl sir Robert hlavou. "Mohl jste všechno rozmetat. Říkal jsem vám, abyste se do ničeho nepletl."

"Jenomže kdybych se do ničeho nepletl, nedostal byste, co teď máte," bránil se Don.

"Ano, máte pravdu." Sir Robert se staženým obočím sledoval hořící konec doutníku. "Nebyl to dobrý plán, ale byl to risk, který mohl vyjít. Chudák Tregarth byl tak nadšený a jistý, že mne přemluvil, a já ho pustil. Slabý článek tkvěl v tom, že Tregarth musel pracovat sám. Nepochyboval, že je dostane."

"Zapomínáte, že já vůbec neznám pozadí a myslím, že mám právo se dozvědět, o co vlastně šlo."

Sir Robert přikývl.

"Trochu vás zasvětim, ale ne tady. Počkejte, až si sedneme u mne doma. Co kdybyste mi zatím vy vylíčil, co se dělo? Pro plukovníka Hendersona budu potřebovat písemné hlášení, ale některé podrobnosti mi můžete svěřit hned."

Cestou do Kensingtonu, kde sir Robert bydlel, vypověděl Don dopodrobna všechno, co se událo v Benátkách. Skončil právě ve chvíli, kdy auto zastavilo před domem sira Roberta.

"Na mou duši fantastický příběh!" prohlásil sir Robert. Pracně se vysoukal na chodník. "Nuže, pojedte dál. Jedsone, postarejte se o řidiče pana Micklema. Dejte mu něco k jídlu a nalejte mu whisky. Nepochybují, že si ji zaslouží."

Řidič sira Roberta Jedson zasalutoval. Potěšeně se rozzářil. Neviděl nejmenší důvod, proč by Harry měl popíjet sám.

Když sir Robert ponechal Harryho a Jedsona jejich osudu, otevřel vstupní dveře, podal klobouk, kabát i hůlku komorníkovi a zavedl Dona do veliké, pohodlně zařízené pracovny, obestavěné kolem dokola policemi s knihami. V

krbu plápolal jasný oheň.

"Posaďte se, Done," vyzval sir Robert návštěvníka a zamířil rovnou k baru. "Dáte si koňak? Mám tu výborný. Zásoba už se bohužel tenčí, všechny láhve jsou ještě ze sklepa mého otce."

"Raději bych si dal whisky," požádal Don a usadil se u krbu.

"Hmm. Když jsem byl kluk, platilo, že po půlnoci se pije jediné koňak. Nevadí..." Sir Robert přinesl skleničku se zředěnou whisky a postavil ji na stůl před Dona. Sám se s baňatou koňakovkou v hubených rukou posadil naproti.

"Ano. Je to opravdu fantastická historie," navázal na konec Donova vyprávění. "Moc dobře znám Natzkovu pověst. Je nebezpečný a mazaný. Je skvělý, že jste mu dal zabrat." Upřel pohled na Dona. "Nuže, chlapče, prozradím vám i něco z mé části historie, všechno ale musí zůstat jen mezi námi dvěma. Chápete?"

Don přikývl.

"Asi před devíti měsíci jsme odhalili, že nám odněkud valem unikají informace - no, to možná není tak důležité," řekl sir Robert se zamračeným pohledem upřeným do skleničky. "Čím méně podrobností se dozvíte, tím lépe. Prostě někdo z našich lidí pouštěl důležité informace dál. Musel to být někdo na vysokém postu. Velice choulostivá situace. Došlo to tak daleko, že náčelníci nejruznějších oddělení se začali dokonce navzájem podezírat. Musím říct, že někteří z těch bláznů podezírali dokonce i mne." Lízl si koňaku a pochvalně mlaskl. "Opravdu se nerozmyslíte, chlapče? Ten koňak je vážně skvělý."

"Ne, děkuju," odmítl Don. "A jak do všeho zapadá Tregarth?"

"Ano, Tregarth," potřásl sir Robert hlavou. "Chudák hoch. Moc nám bude chybět. Patřil k našim nejlepším agentům. Byl odvážný jako lev. Jenomže všechno se tak hrozně zvrtilo. Na druhou stranu začalo pronikat tolik životně důležitých informací, že jsem se rozhodl promluvit si s ním. Chtěl jsem poslat zloděje, aby chytil zloděje - chápete? Nikdo neměl nejmenší tušení, kde informace prosakují, a já jsem usoudil, že Tregarth by mohl na něco přijít. Nápad tedy měl. Věděli jsme, že informace prosakují až k Natzkovi. Tregarth navrhl, že naoko přeběhne k druhé straně, získá Natzkovu důvěru a pokusí se právě z tohoto konce zjistit, kdo informace předává." Sir Robert vstal a prohrábl oheň, který prohrábnout vůbec nepotřeboval. "Podle mne to byl příliš nebezpečný nápad. Bylo mi ovšem jasné, že by Tregartha mohli, obzvlášť když roli dobře zahraje, jako zrádce přijmout. Bylo mi taky jasné, že by mohl vytěžit nějaké informace pro nás, ale uvědomoval jsem si, že nejspíš živý nevyvázne. Nastínil jsem mu tuto situaci, ale Tregarth prohlásil, že je připraven riziko podstoupit." Starý pán si přehodil hubenou nožku přes druhou a velkýma, zvlhlýma očima, které Donovi připomínaly oči tresky, se na Dona nejistě zadíval. "Setkal jste se s jeho ženou?"

"Ano," přikývl Don. "Viděl jsem ji."

"Roztomilá, chytrá dívenka. Ne jako ty dnešní fifleny. Přiznám se, že jsem myslel i na ni, Done. Upozornil jsem Tregartha, že ona si takový osud nezaslouží. Hned tak nezapomenu, co mi odpověděl." Sir Robert si opět zavdal. "Ten hoch povídá: 'Není čas, aby člověk podléhal citům. Je před námi úkol a já jej splním. Když dovolíte, pane, žádám vás, abyste si s mou ženou hlavu nelámali. Ten problém si vyřeším sám. Není čas na sentimentální nálady.' Hmm, nebyl, ale já si byl stejně jistý, že nese kůži na trh, a zdálo se mi... Ach, nemluvmě o tom. Vzhledem k tomu, že člověk, po kterém jsme páslí, měl přístup ke všem dokladům u mne v kanceláři, bylo nezbytné, ať už to byl kdokoli, přesvědčit ho, že Tregarth zradil. Podařilo se a Tregarth sehrál roli tak skvěle, že mu návnadu spolkl i Natzka. Dostali jsme od něho radiovou zprávu. Byla krátká, ale šla k jádru věci. Tregarth oznamoval, že Natzka má seznam špiónů, kteří operují v naší zemi. Seznam je zašifrovaný a on nemůže šifru rozluštit. Hlásil, že nejlepší bude, když se dostane ke mně. A provedl to nejlepší, co mohl. Předal seznam vám, abyste mi jej doručil."

"Rozluštíte kód?" zeptal se Don.

Sir Robert pokrčil rameny.

"Možná, že to ani nebude nutné. Můžete dát hlavu na špalek, že dotyčný špión byl varován. Třeba se pokusí něco vyzvědět, ujede mu nemístná poznámka a máme ho."

Don dopil whisky a vstal.

"Díky, že jste mne dostal do obrazu, sire Roberte. Teď už ale musím běžet. Musím ještě vyřídit něco neodkladného."

Sir Robert na něj mrkl.

"Můj milý chlapče, doufal jsem, že dneska přespíte u mne. Máte za sebou pěknou zabíračku. A doma taky nikoho nemáte, že ne?"

"Mám Harryho. Ten se postará o dům a já se postarám o sebe. Zítra nebo pozítří vám předám písemné hlášení. Teď ovšem musím vyřídit ještě něco jiného."

"Dobrá, jak myslíte." Sir Robert přešel ke dveřím a požádal komorníka, aby přivedl Harryho. Právě když se vrátil do pokoje, zazvonil telefon.

"Omluvte mne na okamžik. Mohl by to být Dicks," vysvětlil, když zvedal sluchátko. Chvilí poslouchal hlas, který mu div neprotrhl bubínek. "To je neuvěřitelné!" vyhrkl nečekaně. "Raději seběhnu dolů. Myslíte, že to není nezbytné? Dobrá, v pořádku. Přijďte a navštivte mne, jakmile se vám to bude hodit, ano? Novinám řekneme, jen co by za nehet vlezlo. Nervové zhroucení nebo něco takového. Určitě nám v baráku začne leckdo slídit, ale to mu zatrhne. Čekám na vás." A zavěsil.

Tvářil se velice vážně a jenom si uhlazoval knír. Potom zvedl pohled a podíval se Donovi do očí.

"Jeden z mých kolegů se právě zastřelil. Člověk, na kterého jsem spoléhal." Se stále pevným pohledem nadhodil ramena. "Tregarth nezemřel nadarmo."

"Ne," přitakal Don. "Nuže, dobrou noc, sire Roberte."

"Kam se chystáte, chlapče?" zeptal se sir Robert, když se stiskem ruky loučili.

"Jedu navštívit Tregarthovu ženu."

"V tuhle dobu? Jsou tři v noci. Teď byste ji neměl rušit."

"Nebudu ji rušit. Můžu si půjčit vaše auto?"

"Samozřejmě. Chcete i řidiče?"

"Řídit bude Harry."

"Ach ano. Nemyslíte ale, že by bylo lépe počkat do rána? Ta dáma bude spát."

Don zavrtěl hlavou.

"Kdybych čekal na zprávy o někom, kterého jsem miloval tolik, jako Hilda Tregarthová miluje svého manžela, asi bych měl velice lehké spaní. Dobrou noc, sire Roberte."

Don zavolal na Harryho a vykročil po schodišti do temné noci.

Americký milionář Don Micklem, s nímž se čtenáři mohli setkat již v románu Stopa vede do Sieny, se chystá odjet z Londýna a strávit příjemnou dovolenou v Benátkách. Pak se však na něj obrátí s prosbou o pomoc vyděšená Hilda Tregarthová, manželka muže, kterého Don poznal během války. Její manžel odjel do Vídně a tam záhadně zmizel. Scotland Yard i ministerstvo zahraničí jí nechtějí pomoci a dokonce se z neznámých důvodů chovají nepřátelsky. Je snad Tregarth zrádcem vlasti?

Don Hildě slíbí pomoc. Stopa ho zavede do Benátek, avšak jeho pobyt v tomto nádherném městě má k příjemně strávené dovolené daleko. Najednou stojí proti mocné a nelítostné politické organizaci a v prostředí tajemných úzkých uliček a temných kanálů musí bojovat nejen o záchranu Johna Tregartha, ale také o svůj vlastní život. Podaří se Donovi vzdorovat všudypřítomnému nebezpečí, projít mnoha napínavými situacemi a dotáhnout své pátrání navzdory nečekaným zvratům do úspěšného konce?